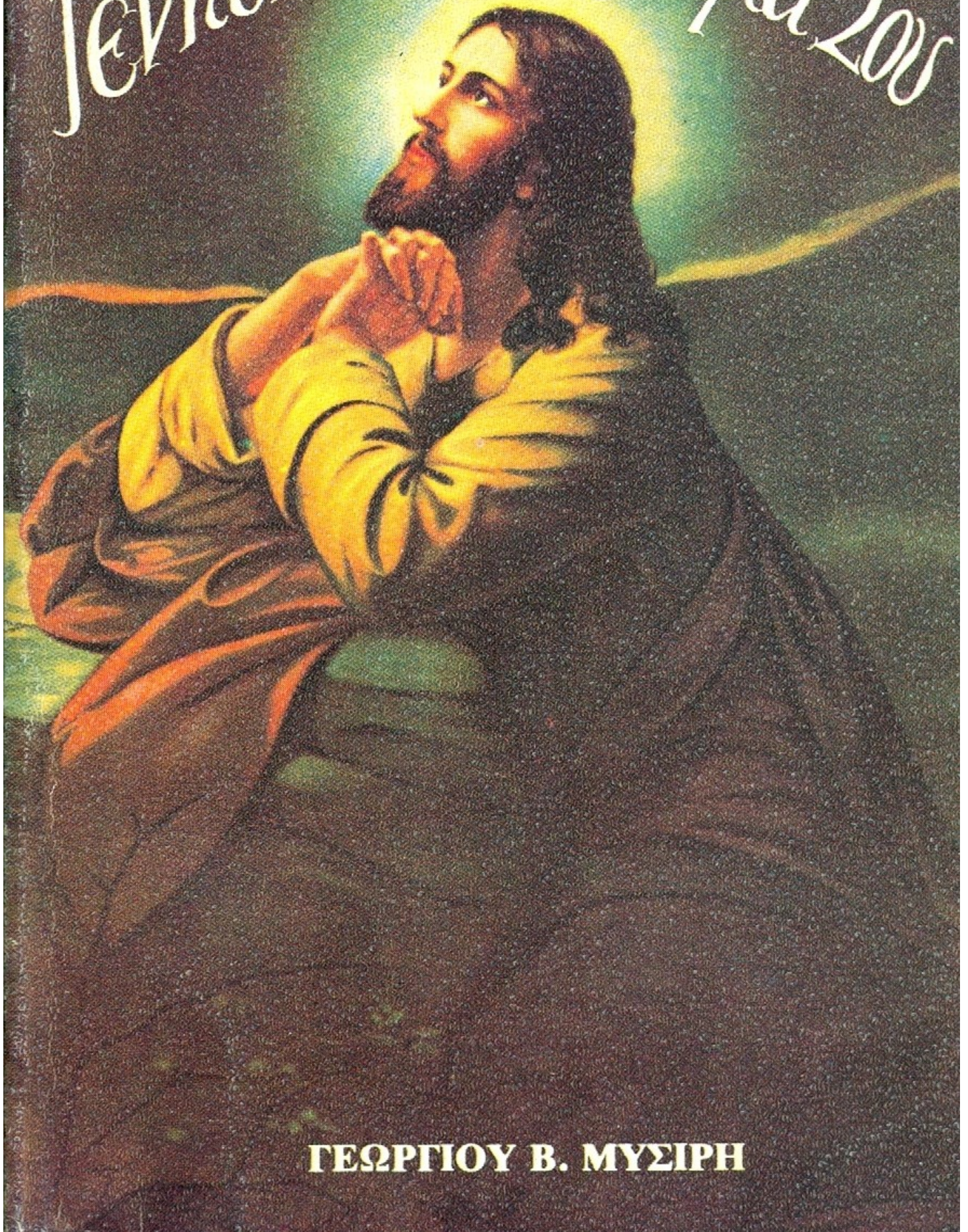

Γεννήτης το Θεσημάτος

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Β. ΜΥΣΙΡΗ

Ε Π Υ Κ Α Ι Ο Σ

Πρός τους

Αίδεσιμωτάτους Έφημερούς τής 'Ι. Μητροπόλεως μας.

Άγαπητοί μου άδελφοί.

Μέ την Έγκύκλιό μου αυτή, δίδωχα και ένθερμα συνιστώ προς έσας και τους εύσεβείς ένορίτες σας τό βιβλίο του κ. Γεωργίου Μυσίρη "Γενηθήτω τό θέλημά Σου".

Είλικρινά, πρόκειται για ένα ψυχοφελές και ψυχοσωτήριο πνευματικό πόνημα προϊόν των μεγάλων έμπειριών, δοκιμασιών, και βαθειάς πίστης του κ. Γεωργίου Μυσίρη, τό όποιο όπωσδήποτε τά μέγιστα θά ώφελήσει τους χριστιανούς μας.

Έπιθυμία βαθειά του κ. Γεωργίου Μυσίρη, είναι τό βιβλίο αυτό νά τό λάβου δωρεάν όλοι οί χριστιανοί μας, άφού, κατ' αυτόν τόν τρόπο ανταποδίδει ή θέλει ν' ανταποδώσει, "λήν των άλλων ένεργειών του, τήν μεγίστη δωρεάν του Μεγάλου Δωρεοδότου Κυρίου μας προς αυτόν, ή όποια διά του Άγίου Ραφαήλ έπεσκίασε αυτόν και τήν οικογένειά του, αλλά και άλλα πρόσωπα, όπως θά διαπιστώσετε κατά τήν ανάγνωση.

Έπομένως, συνιστώ θερμά και τόν κ. Γεώργιο Μυσίρη, αλλά και τό βιβλίο του, και παρακαλώ όπως κατά τήν έπίσκεψή του στην ένορία σας τύχη τής αγάπης σας και τής δέουσας συμπαράστασης, σ' αυτή του τήν πνευματική πορεία και έπιθυμία.

Μέ ευχές και αγάπη Χριστού

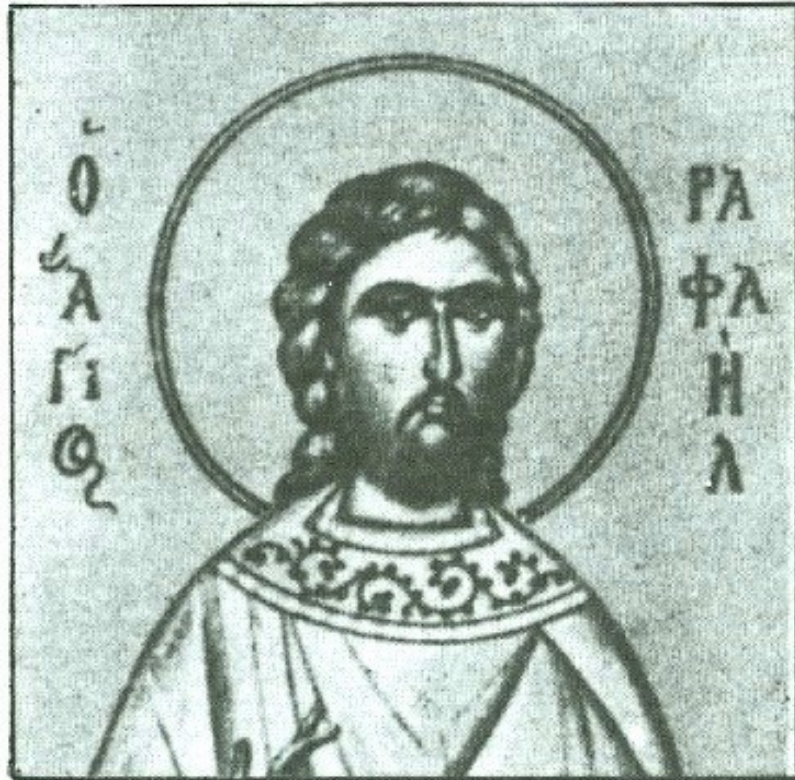
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΑΙ ΙΚΑΡΙΑΣ ΠΑΤΕΡ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Η Θ. Λορέντζος

Ὁ

Ἅγιος Ραφαήλ στή ζωή μου
ἴασις σώματος καί ψυχῆς μου.

Ὁ θαυματουργὸς Ἅγιος Ραφαὴλ μὲ τοὺς συμμάρτυράς του Ἅγιον Νικόλαον καὶ Ἁγίαν Εἰρήνην.

Πρόλογος

Ἀγαπητέ ἀναγνῶστα ἢ ἀναγνώστρια τοῦ παρόντος,

Κατ' ἀρχάς θά 'θελα νά σέ παρακαλέσω νά μοῦ συγχωρήσης τά τυχόν συντακτικά ἢ ὀρθογραφικά λάθη τοῦ βιβλίου μου, πού ὀφείλονται στήν περιορισμένη γραμματική μου μόρφωση. Θά μπορούσα νά δώσω τά γραπτά μου πρὸς διόρθωσιν αὐτῶν τῶν λαθῶν, ἀλλά δέν τό ἔκανα διότι ἤθελα νά μείνουν ἀνέπαφα ἀπό κάθε τρίτον, αὐτά τά θαυμαστά καί ἐξαισία πού τόλμησα νά διηγηθῶ πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Τό θέμα τοῦ παρόντος βιβλίου εἶναι οἱ θαυματουργές ἐνέργειες τοῦ νεοφανέντος Ἀγίου τῆς Μυτιλήνης Ραφαήλ σέ μένα καί μερικά ἀκόμη ἄτομα πού ἐπωνύμως ἀναφέρω, διά τήν ἴασιν διαφόρων ἀσθενειῶν ἀλλά, – καί τό σπουδαιότερον – διά τήν καλλιέργειαν τοῦ ψυχικοῦ μας κόσμου.

Μοναδικός σκοπός αὐτοῦ τοῦ βιβλίου εἶναι ἡ δόξα τοῦ παντοδύναμου καί φιλόανθρωπου ἀληθινοῦ Θεοῦ μας διά τῶν Ἀγίων Του, καί οὔτε κατά διάνοιαν ἢ προβολή καί ὁ ἔπαινος τῶν ἀναφερομένων ἀτό-

μων, ἐν πολλοῖς ἀναξίων, μέ πρῶτον τόν γράφοντα ὁ ὁποῖος καί φέρει ὅλη τήν εὐθύνη ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων διά τό ἀληθές τῶν γραπτῶν του.

Ἔχω χρέος νά σέ προειδοποιήσω ἀγαπητέ μου ἀναγνώστα, ἀναγνώστρια, ὅτι εἶναι τόσον ὑπερφυσικά καί ἐν πολλοῖς ἀδιανόητα καί ἀνεξήγητα μέ τήν ἀνθρώπινη λογική αὐτά πού διηγοῦμαι, καί μολονότι εἶναι, – ὡς ὁ Παντογνώστης Θεός γνωρίζει – μέχρι κεραίας ἀληθινά καί πραγματικά γεγονότα, ἐν τούτοις θά χρειασθῆ νά ἐπιστρατεύσης ὅλη σου τήν πίστι, διά νά τά δεχθῆς καί ὠφεληθῆς ψυχικά ἀπό τήν ἀνάγνωσί τους.

Ἐάν τό τελευταῖο αὐτό γίνῃ θά ἀποτελέσῃ γιά μένα τή μοναδική ἀμοιβή τοῦ κόπου πού ὑποβλήθηκα διά «νά μή κρύψω τό τάλαντον» κατά τήν παραβολήν τοῦ Κυρίου.

Εἶθε ἡ χάρις τοῦ θαυματουργοῦ Ἁγίου Ραφαήλ νά σέ ἐπισκιάσῃ καί νά γίνῃ προστάτης καί βοηθός σου.

Γιῶργος Μισύρης

1. Ὁ Δρόμος πρὸς τὴν Ἀλήθειαν

Ἐπὶ τὴν ὁδὸν τὴν ἀληθινήν, ἡμεῖς ἔχουμεν πολλοὺς δρόμους. Σέ ἄλλους τὴν χαρίζει ὁ Θεὸς χωρὶς ἀγῶνες καὶ χωρὶς κρίσεις, ἀλλὰ πρέπει νὰ περάσουν μέσα ἀπὸ φοβερά ἐσωτερικὰ ἐρεΐπια, ὅπως ὁ Αὐγουστῖνος καὶ ὁ Δάντης. Ὁ Αὐγουστῖνος τὴν ἐπιστροφήν του τὴν ἔβλεπε ὡς σύμβολον τῆς πορείας τοῦ φορτωμένου μετὰ ἁμαρτίας ἀνθρώπινου γένους, γιὰ τὸ καὶ ὑμνεῖ τὴν ἁμαρτία τῶν Πρωτοπλάστων, γιὰ τὴν αὐτὴν ὡδήγησε εἰς τὴν Λυτρωτήν. Καὶ ὁ Παῦλος ὡδηγήθη εἰς τὸν Χριστόν, περνῶντας πρῶτα μέσα ἀπὸ νύχτα καὶ ἁμαρτία. Πόσο μεγάλη σημασία ἔδινε εἰς τὰ δύο γεγονότα, εἰς τὸν μῖσος τοῦ κατὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰς τὸ ὄραμα τοῦ, φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι τόσο συχνὰ τὰ ἀναφέρει στοὺς λόγους τοῦ καὶ σὶς ὁμιλίαις του. "Ὅταν κανεὶς κόψῃ σύριζα καθετοῦ σχέσιν μετὰ τὸ παρελθόν, εἶναι διατεθειμένος νὰ τὸ βλέπῃ κάτω ἀπὸ ἐντονώτερον φῶς. Εἶναι δύσκολον νὰ θεωρήσῃ καλὸ τὸν ἑαυτὸν ἢ τοὺς ἄλλους. Ἔτσι ἔγινε μετὰ τὸν Παῦλον, τὸν Αὐγουστῖνον τὸν Λούθηρον. Ὁ Αὐγουστῖνος ἔχει ὑπερβολικὰ ἐντονὴ τὴν συναίσθησιν τῆς ἐνοχῆς τοῦ, εἰς τὸν Λούθηρον ὑπερτεροῦν οἱ κατηγορίαι κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὸν Παῦλον οἱ κατηγορίαι κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ. Σέ μεγάλην πιά ἡλικίαν, ὁ Ἀπόστολος σκέπτεται ἐπιεικέ-

στερα τόν ἑαυτόν του καί λέγει ὅτι τό ἔκαμε ἀπό ἄγνοια.

Στή δική μου περίπτωση, φίλε ἀναγνώστα, θά διαβάσης στίς σελίδες πού ἀκολουθοῦν, πῶς ὁ Λυτρωτής χρησιμοποίησε τήν θλίψη καί τήν ἀπόγνωση πού ἐπέτρεψε κατ' ἐπανάληψιν νά μέ ἐπισκεφθοῦν, διά νά κάνη ἡ Ἀγάπη Του νά πάρω τόν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς κοντά Του καί νά γνωρίσω τήν Ἀλήθεια. Σέ παρακαλῶ μή νομίσης ὅτι θέλω νά συγκρίνω τόν ἑαυτό μου μέ τόν Παῦλο ἢ τούς ἄλλους ποῦ ἀνέφερα ἐνδεικτικά διότι ἕνα τέτοιο συμπέρασμα θά ναι πολύ βιαστικό, ἀφοῦ καθόλου δέν θεμελιώνεται στίς σελίδες πού ἀκολουθοῦν. Ὁ Θεός ἔχει ἕνα σχέδιο σωτηρίας διά κάθε ἄνθρωπον. Ἀρκεῖ ὁ ἄνθρωπος νά ὑποταχθῆ στό θέλημά Του. Ἴσως αὐτό νά συνέβη ἤδη καί σέ σένα. Ἴσως νά συμβῆ ἀργότερα ἢ ποτέ ἐάν δέν τό θελήσεις πρῶτα ἐσύ ὁ ἴδιος. Ἴσως αὐτές οἱ γραμμές πού θά διαβάσης νά βοηθήσουν. Ποιός ξέρει τά σχέδια τοῦ Θεοῦ;

Ἀξιοθρήνητος εἶναι μόνο ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος πού θά ἀντιταχθῆ στό σχέδιον σωτηρίας πού θά ἐφαρμόσῃ ὁ Θεός δι' αὐτόν καί δέν θά δεχθῆ τόν Χριστόν, σάν προσωπικό του Σωτήρα.

2. Τό Τάμα

Τό παρόν ανάγνωσμα, φίλε ἀναγνώστα, εἶναι ἡ ὑλοποίησις ἑνός Τάματος πού ἔκανα τό 1977 ὅταν μέ βρῆκε ἡ χειρότερη δοκιμασία ἀπό τίς πολλές πού ἐπέτρεψε ὁ Κύριος νά μου συμβοῦν. «Χριστέ μου, εἶπα σέ μιά στιγμή τέλειαις ἀπελπισίας. Ἀλλάξέ με ἀπό αὐτή τή φοβερή δοκιμασία, ἐάν αὐτό εἶναι σύμφωνο μέ τό Ἅγιο Θέλημά Σου, καί ἐγώ θά γράψω ὅλα τά θαυμαστά πού μου συνέβησαν τά τελευταῖα δέκα χρόνια, ἀπό τή στιγμή πού πῆρα τόν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς κοντά Σου μέχρι σήμερα, καί θά διαθέσω σέ χιλιάδες ἀντίτυπα αὐτά τά γραπτά ἐντελῶς δωρεάν, διά νά γνωρῖσουν οἱ ἀναγνώστες τήν δόξαν Σου καί τήν θαυματουργικήν χάρι τῶν Ἁγίων Σου».

Ἐκεῖνο πού θέλω νά σέ διαβεβαιώσω εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, φίλε ἀναγνώστα ἢ ἀναγνώστρια τοῦ παρόντος εἶναι ὅτι, προσωπικά ἐγώ οὔτε θρησκόληπτος οὔτε τυπολάτρης εἶμαι. Ἀπλῶς προσπαθῶ νά ἀποκτήσω τήν χριστιανικήν ἐλευθερία τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ πού σημαίνει ἀπαλλαγὴ ἀπό τό ἐγώ καί σύνδεσι μέ τό Θεό καί μέ αὐτό τό πνεῦμα ἔγραψα – ὅπως καί σύ θά διαπιστώσεις – αὐτό τό βιβλίον.

Θά διαβάσης πῶς ὁ Κύριος διά νά πραγματοποιήσῃ τό σχέδιον Του πάνω μου χρησιμοποίησε ἕνα ἄγνωστον σέ μένα Ἅγιόν του, μιά ἄγνωστή μου

γυναίκα από ένα νησί και κάποιον γνωστόν μου υπόδειγμα άπιστου και βλάσφημου άτομου! Και όλα αυτά, ενώ επέτρεπε να μου συμβαίνει ή μιά δοκιμασία πάνω στην άλλη, ή μιά χειρότερη τής άλλης.

3. Τό σχέδιον του Θεού

Όλα άρχισαν περί τό τέλος του 1967 όταν διάβασα στην έφημερίδα «Έθνος» πού εκδίδετο την εποχήν εκείνην την είδηση, ότι μιά γυναίκα οδοντογιατρός τό επάγγελμα, όνόματι Κικίτσα Τυλπάδου - Νικολοπούλου, κάτοικος Θεσσαλονίκης επί τής όδου Τσιμισκή, ιάθη θαυματουργικώς από σοβαρή πάθησι τής χολής της από την όποιαν υπέφερε επί 16 χρόνια, τή μεσιτεία του νεοφανέντος Αγίου τής Μυτιλήνης Ραφαήλ.

Συνέβη ώστε την εποχή εκείνην να υποφέρω από ιστολυτικές άμοιβάδες εις τά έντερα οί όποιες είχαν χωθει και μέσα στο συκωτι μου και μου δημιούργησαν μιά χρονία άμοιβαδική ήπατίτιδα πού εξελίσσεται, αν δέν θεραπευθή, σε κίρρωση του ήπατος, ή όποία είναι μιά μορφή καρκίνου πού μοιραία οδηγεί στον θάνατο.

Δυστυχώς ή έπιστήμη δέν μπόρεσε να μέ βοηθήση αποτελεσματικά και μολονότι από τον Μάρτιο του 1963 πού άρχισε αυτή ή άρρώστια είχα καταφύγει στους καλύτερους ειδικούς ιατρούς τής Αθήνας και είχα καταπιει στίβες όλόκληρες φαρμάκων, πήγαινα

διαρκῶς στό χειρότερο. Μή βλέποντας λοιπόν καμμία βελτίωση ἀπό τούς ἀνθρώπους γιατρούς καί τά φάρμακα, καί φοβούμενος ὅτι δέν θά ἤμποροῦσα ἐπί πολύ ἀκόμη νά ζήσω, ἀπεφάσισα νά ἀποταθῶ διά τήν θεραπείαν μου στόν θαυματουργό "Άγιο διά τόν ὁποῖον διάβασα στήν ἐφημερίδα.

Δοθέντος ὅμως ὅτι εἶμαι ἐκ χαρακτῆρος δύσπιστος ἄνθρωπος ἠθέλησα νά βεβαιωθῶ διά τό ἀληθές τοῦ θαύματος πού διάβασα, ἀλλά καί νά πληροφορηθῶ διά τό ποτὸς ἦταν αὐτός ὁ "Άγιος διά τόν ὁποῖον δέν εἶχα ξανακούσει.

"Έγραψα λοιπόν σ' αὐτήν τήν ἄγνωστόν μου ὀδοντογιατρόν παρακαλώντας την, νά μέ πληροφορήσῃ σχετικῶς. Στήν πραγματικότητα ἄφησα νά περάσουν ἀρκετεῖ μῆνες διά νά τῆς γράψω, διά νά ἀφήσω νά περάσουν ἀφ' ἑνός μὲν οἱ πρῶτες ἐντυπώσεις, ἀφ' ἑτέρου δέ διά νά δῶ ἔάν μετὰ ἀπό ἰκανό χρονικό διάστημα ἐξακολουθοῦσε νά ἰσχυρίζεται ὅτι πράγματι ἔγινε καλά μέ θαῦμα.

Πράγματι λοιπόν ἀπήντησε στό γράμμα μου καί μέ διαβεβαίωσε μέ τόν ποιό κατηγορηματικό τρόπο ὅτι τό θαῦμα ἦταν ἀληθινό καί ὅτι εἶχε ἐπαληθευθεῖ καί ἀπό τήν παραβολή τῶν ἀκτινογραφιῶν τῆς χολῆς της πρῖν καί μετὰ. Ἐν συνεχείᾳ μέ πληροφοροῦσε ὅτι τά σχετικά μέ τόν "Άγιο Ραφαήλ θά τά μάθαινα ἔάν διάβαζα τό βιβλίον τοῦ Ἁκαδημαϊκοῦ Φώτη Κόντογλου **ΜΕ** τίτλον «Σημεῖον Μέγα» πού ἐπωλεῖτο στό βιβλιοπωλεῖο Παπαδημητρίου, ὁδός Λυκούργου 10, Ἄθῆνα.

Ἐγώ, ἄγνοησα ἀμέσως καί διάβασα αὐτό τό βιβλίον. Κάτι ἢ προσωπικότης τοῦ συγγραφέως, κάτι ὁ τρόπος ἀφηγήσεως τῶν περιστατικῶν ἀνευρέσεως τῶν ἁγίων λειψάνων τοῦ νεοφανέντος Ἁγίου καί τῶν σὺν Αὐτῷ μαρτυρησάντων πολυαρίθμων ἄλλων ἀτόμων, κάτι ἢ παράθεσις ἐγγράφων μαρτυριῶν δεκάδων ἀνθρώπων – ἐν πολλοῖς ἀσχέτων μεταξύ των – διά ἐνύπνια, διά ὄραματα καί διά θαύματα πού ἐν συνεχείᾳ ἐπιβεβαιοῦντο μυστηριωδῶς, κάτι ὁ σπόρος ποῦχε σπαρθεῖ στήν ψυχή μου κατά τά παιδικά μου χρόνια ἀπό τήν χριστιανή μητέρα μου καί πάνω ἀπ' ὅλα ἡ Θεία φώτησις, θάλεγα, ὅτι ὅλα αὐτά μαζί κατενίκησαν τήν ἔμφυτον δυσπιστίαν μου καί εἶχαν σάν ἀποτέλεσμα νά πιστέψω ὅτι αὐτά πού διάβασα – ὅσο καί ἐάν ἐφαίνοντο ὑπερφυσικά καί ἀκατάληπτα στήν ἀνθρώπινη λογική – ἐν τούτοις ἔπρεπε νά ἦσαν γεγονότα ἀπολύτως ἀληθινά.

4. Πρίν ταλαιπωρηθῶ ἐγώ ἐπλανώμενη...

Ἐφοῦ λοιπόν βεβαιώθηκα διά τόν Ἁγίον δέν μου ἔμενε πλέον παρά νά πάω στήν Μυτιλήνη, νά προσκυνήσω τά Ἁγία λείψανά Του, εἰς τήν ἐκεῖ ἐκκλησίαν Του καί νά Τόν παρακαλέσω νά μέ θεραπεύσῃ καί μένα ἀπό τήν ἀρρώστεια πού ἤδη περί τά 6 χρόνια μέ βασάνιζε.

Ἦταν τόση ἡ ἐπιθυμία μου καί ἡ διασύνη μου νά

πάω στό Μοναστήρι του –βιασύνη πού ύπαγορεύετο από τήν καθημερινῶς ἐπιδεινουμενή κατάσταση τῆς υἱείας μου – ὥστε δέν κάθησα νά κάνω καί λεπτομερῆ ἀνάλυσι τῶν μέχρι τότε σχέσεών μου μέ τό Θεό. Δηλαδή δέν κάθησα νά καλοεξετάσω διά τό ποιός ἤμουν ἐγώ πού πήγαινα νά ζητήσω ἀπό τό Θεό νά πραγματοποιήση ἕνα θαῦμα Του μέσω τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ, διά νά γλυτώσω τόν θάνατο ἀπό τήν κίρρωση - καρκίνο τοῦ συκωτιοῦ μου πού μοιραία βάδιζα παρά τίς φιλότιμες προσπάθειες τῆς ἐπιστήμης.

Σήμερα, μέ τήν κάποια ὠριμότητα πού ἔχω στά θέματα τῆς θρησκείας μας, διαπιστώνω ὅτι τό νά πάω ἀπροετοίμαστος διά νά ζητήσω τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, μέσω τοῦ Ἁγίου ἔστω, ἦταν μεγάλο σφάλμα μου. Τότε ὅμως μέ ἱκανοποιούσε ἡ σκέψις, ὅτι, ἀνεκαθεν πίστευα ὅτι ὑπῆρχε Θεός, κάποτε - κάποτε ἔκανα καί ἕνα σταυρό ὅταν περνοῦσα ἀπέξω ἀπό καμμιά ἐκκλησία, πήγαινα κάθε Πάσχα στήν Ἐκκλησία διά τό «Χριστός Ἀνέστη» καί εἶχα βουλευτεῖ μέ τήν σκέψι ὅτι ἐγώ πρῶτος δέν πείραζα κανένα ἄνθρωπο, ἀρκεῖ νά μήν ἐπιδίωκε ὁ ἄλλος τό κακό μου. Μέ λίγα λόγια νόμιζα ὅτι ἤμουν «καλός ἄνθρωπος». Φυσικά δέν ἔδινα καμμιά σημασία ἐάν ἔκανα τήν ἄλφα ἢ τήν βῆτα ἁμαρτία, δέν εἶχα ἐξομολογηθεῖ ποτέ καί εἶχα νά κοινωνήσω ἀπό μικρό παιδί, ἐνῶ τότε ἤμουν 42 ἐτῶν.

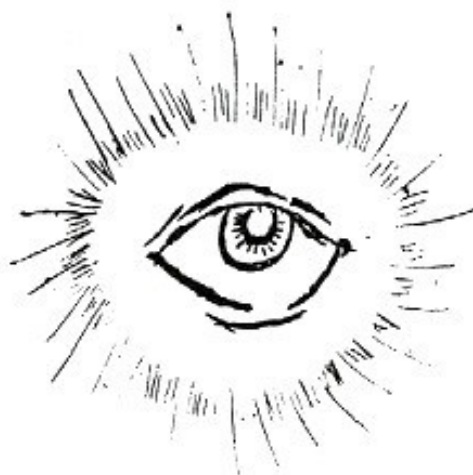
Ἐξ ἄλλου ἡ μέχρι πρότινος καλή υἱεία καί ἡ κατοχή τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, δέν μοῦ εἶχαν δημιουργήσει τήν ἀνάγκη νά στρέψω τό βλέμμα πρὸς τόν

Οὐρανό. Μέ ἄλλα λόγια ἡ ζωή μου κυλοῦσε μέσα στό σκοτάδι καί τήν ἁμαρτία...

«Πρίν ταλαιπωρηθῶ λοιπόν ἐγώ ἐπλανώμην, καλόν ἔγινε σέ μένα καί ἐταλαιπωρήθην διά νά μάθω τά διατάγματά Σου» λέει ὁ Θεόπνευστος ψαλμωδός. Αὐτό συμβαίνει μέ τούς περισσότερους ἀνθρώπους. Τό ἴδιο συνέβαινε καί μέ μένα. Στό σπίτι οὔτε φτώχεια οὔτε ἀρρώστεια ὑπῆρχαν. Καί ὅμως ἀντί ἀπό εὐγνωμοσύνη νάμαι κοντά στόν Θεό, Τόν εἶχα ξεχάσει.

Ὁ Θεός στήν μεγάλη Του ἀγάπη γιά μᾶς, ἀναγκάζετε πολλές φορές νά μᾶς φέρη στήν θλίψι καί τήν ἀπόγνωσι διά νά Τόν δεχθοῦμε. Διότι ὁ σκοπός τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἔνωσί μας μαζί Του. Μᾶς ἔπλασε κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσίν Του καί μόνον μέ τήν διατήρησιν τῶν θείων χαρακτηριστικῶν μπορούμε νά εἴμεθα εὐτυχεῖς.

Ὅταν λοιπόν ὁ Θεός ἐπιτρέπει νά μᾶς ἐπισκεφθεῖ ἡ θλίψις (μᾶς τραβᾷ λίγο ἢ πολύ – ἀναλόγως – τό αὐτί πού λέμε) τότε πλέον φθάνει ὁ καιρός νά προβληματισθοῦμε. Θά τόν δεχθοῦμε ἢ θά τόν ἀπορρίψουμε;

5. Τό πρώτο βήμα

Υπό αυτές τίς προϋποθέσεις από απόψεως ψυχικής υγείας και μέ τά χάλια πού προανέφερα από απόψεως σωματικής υγείας, πήγα στό Μοναστήρι του Ἁγίου Ραφαήλ στή Μυτιλήνη στίς 8 Νοεμβρίου 1968. Ἐκεῖ προσκύνησα τά ἅγια λείψανά Του, τόν παρεκάλεσα μέ ὄση θέρμη ἔβγαινε ἀπό τήν λίγη πίστι πού εἶχα διά νά μέ θεραπεύση, ἤπια ἀπό τό ἐκεῖ ἀγίασμα, ἔκανα κάποιο τάμα και μιά μικρή δωρεά, και σκέφθηκα ὅτι ἐγώ δέν εἶχα τί ἄλλο περισσότερο νά κάνω, τώρα πλέον ἦτο ἡ σειρά του Ἁγίου. Και ἀπό τό ἕνα μέρος ἐπηρεασμένος ἀπό αὐτά πού εἶχα διαβάσει στό «Σημεῖο Μέγα» ἀπό τό ἄλλο διότι περιμένα ὅτι ἡ ἐπέμβασίς Του θάταν ἄμμεσος, ἄρχισα κιόλας νά ἀπελπίζωμαι ὅταν εἶδα ὅτι τίποτε δέν συνέβη ἐπί τόπου.

Τήν ἐπομένη ἡμέρα πήγα σέ ἕνα ἄλλο χωριό τῆς Μυτιλήνης, ὀνόμαντι Μαντάμαδος, διότι ἐπληροφόρηθην ὅτι στήν ἐκεῖ ἐκκλησία του Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, εὐρίσκεται θαυματουργός προτομή του Ταξιάρχη. Μπαίνοντας μέσα στήν ἐκκλησία βλέπω πράγματι ἕνα εἶδος προτομῆς, σάν ἀγαλμα, του Ταξιάρχου Μιχαήλ. Ἡ προτομή αὐτή ὅπως μέ πληροφορήσαν ἐκ τῶν ὑστέρων, εἶναι φτιαγμένη ἀπό πηλό και αἶμα σφαγιασθέντων στό σημεῖον πού ἔχει τοπο-

θετηθεῖ καλογήρων ἀπό πειρατές πρὶν 700 περίπου χρόνια καὶ εἶναι κατάμαυρη στήν ὄψη κάτι πού μου προκάλεσε δέος μόλις τήν ἀντίκρυσσα. Τήν ὥρα ὅμως πού προσευχόμεον στόν Ταξιάρχη βλέπω μέ τρόμο μου ὅτι ἄρχισε νά ἀλλάζῃ χρωμα τό πρόσωπό του καί ἀπό κατάμαυρο ποῦ ἦτο, νά παίρνῃ βαθμηδόν κοκκινωπό χρωμα. Ἄν καί τρομαγμένος ἀπό αὐτό πού ἔβλεπα ἡ λίγη πίστις πού εἶχα ἐνισχύθηκε, καί μιά μικρή ἐλπίδα ἄρχισε νά ριζώνεται μέσα μου ὅτι ἴσως γινόμεον καλά μέ θαῦμα. Σ' αὐτό ἀναμφιβόλως συνετέλεσε καί ὁ παπαῆς τῆς ἐκκλησίας ποῦ μου ἐξήγησε ὅτι ἡ ἀλλαγή στό χρωμα τοῦ προσώπου τοῦ Ταξιάρχη ἦταν ἐνδειξις ὅτι «μέ καλοδέχτηκε ὁ Ἄρχάγγελος».

Τήν ἴδια ἡμέρα στό Ξενοδοχεῖο πού ἔμενα ἄκουσα νά γίνεται συζήτησις διά κάποια γυναῖκα ὀνόματι Αἰκατερίνη Λύτρα ἀπό τό χωριό Πάμφυλα τῆς Μυτιλήνης ὅτι μιλοῦσε καί καταλάβαινε Ἄγγλικά μέ θαῦμα τοῦ Ἁγίου ἐνῶ δέν εἶχε ξανακούσει αὐτή τή γλῶσσα καί εἶχε γραμματικές γνώσεις Δημοτικοῦ Σχολείου. Ὅτι ἀγιογραφοῦσε τήν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου πάλι μέ θαῦμα τοῦ Ἁγίου ἐνῶ οὔτε ταλέντο εἶχε ζωγραφικῆς ἢ ἀγιογραφίας οὔτε ἀπό κανένα ἐδιδάχθηκε. Ὅτι μετεδίβαζε μηνύματα καί παραγγελίες τοῦ Ἁγίου σχετικές μέ τίς ἐργασίες ἀνεγέρσεως τῆς ἐκκλησίας Του, καθ' ὑπαγόρεσιν τοῦ Ἁγίου, ἀφοῦ πρῶτον ἀνεκαινίσθη ψυχικῶς τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου καί ἀπό κοσμική γυναῖκα πού ἦταν, τώρα εἶχε μεταμορφωθεῖ σέ ἓνα εἶδος μοναχῆς κατ' οἶκον. Ὅτι ὅλα αὐτά ἄρχισαν ἀφοῦ πρῶτον ἰάθη μέ

θαῦμα τοῦ Ἁγίου ὁ σύζυγός της Παναγιώτης ἀπό πάθησιν τοῦ στομάχου του. Ἀπό ἄλλους ὅμως ἀνθρώπους ἐκφράζοντο σοβαρές ἀμφιβολίες διά τὰ παραπάνω λεχθέντα. Τό μόνον τό ὁποῖον ὅλοι ἀπέκλειον ἦταν τό στοιχεῖον τοῦ χρηματισμοῦ λόγῳ τῆς πάρα πολύ καλῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ συζύγου της. Ἦταν δηλαδή κάτα κάποιον τρόπον ἕνα σημεῖον ἀντιλεγόμενον τά σχετικά μέ αὐτή τήν γυναῖκα.

“Ὅπως καί σέ ἄλλο σημεῖο αὐτῶν τῶν γραπτῶν ἀνέφερα, ἐγώ εἶμαι ἐκ φύσεως πολύ δύσπιστος ἀνθρώπος καί κατά κανόνα πολύ ἐπιφυλακτικός στούς διάφορους θρησκόληπτους ἤ δέν θέλω νά πῶ τίποτα χειρότερο τύπους πού ὑπέθεσα ὅτι θά ἦτο καί αὐτή ἡ γυναῖκα. Ὅμως κάτι μέ ἔσπρωχνε πάρα πολύ ἔντονα μέσα μου νά τήν ἐπισκεφθῶ.

Ἡ ἐντύπωσις πού ἀρχικά ἀπεκόμισα, ἦταν ὅτι ἦτο μιά πολύ ἀπλή καί ταπεινή γυναῖκα, ἀφιλοχρήματη καί πολύ, πάρα πολύ φιλόξενη καθῶς καί τό ἴδιο ὁ σύζυγός της. Ὅτι καί οἱ δύο τους «τᾶχαν μέ τά 400» κατά τήν κοινήν ἔκφρασιν. Ὅτι τά ἀγγλικά της ἀρκετά καλά. Οἱ ἀγιογραφήσεις της, ἀπ’ ὅ,τι καταλάβαινα καλές. Μοῦ ἔδωσε δύο βιβλία πού εἶχε γράψει, ἕνα Ἑλληνικά καί τό ἄλλο Ἀγγλικά μέ τόν τίτλο «Μηνύματα τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ» νά τά διαβάσω.

6. "Όργανο του Ἁγίου

Ἡ γυναίκα αὐτή, πού ὅπως θά διαβάσης στίς ἐπόμενες σελίδες, ἀγαπητέ ἀναγνώστα, ἦταν διά τήν περίπτωσή μου ὄργανο τοῦ Ἁγίου, στά χρόνια πού ἐπηκολούθησαν καί μέχρι αὐτή τή στιγμή πού γράφονται αὐτές οἱ γραμμές μέ βοήθησε σημαντικά στήν καλλιέργεια τοῦ ψυχικοῦ μου κόσμου καί στά διάφορα προβλήματα μου, πάντα ἀφιλοκερδῶς καί μάλιστα ὑπεβάλετο καί στά ἔξοδα φιλοξενείας μου, καθώς καί ἄλλων γνωστῶν μου ἀνθρώπων.

Τό προϊόν τῶν χρημάτων ἀπό τήν πώλησιν τῶν βιβλίων της καί τῆς εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ πού ἀγιογραφεῖ τά διαθέτει διά τήν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου καθώς καί σέ ἄλλα ἀγαθοεργά ἔργα τῶν ὁποίων ἔχω ἰδίαν ἀντίληψιν. Ἐπί πλέον ἡ γυναίκα αὐτή ἔχει παρακινήσει ἢ ἔχει γίνει ἡ ἀφορμή ὥστε πολλά ἄτομα πού γνωρίζω νά διαθέσουν σημαντικά ποσά χρημάτων διά τās ἀνάγκας τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου στήν Μυτιλήνη, διά τήν ἀνοικοδόμησιν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου εἰς κάτω Ἀχαΐα Πατρῶν καί τελευταίως διά τήν ἀνοικοδόμησιν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου εἰς τήν γεννέτειράν του Ἰθάκην ἐν μέσω ποικίλων ἐμποδίων πού δημιούργησε ἡ ἀντίδρασις τοῦ διαδόλου χρησιμοποιοῦντας δυστυχῶς ἐγωπαθῆ ἄτομα, ἀρκετά συμπαθῆ κατά τά ἄλλα πού ἔχουν τήν

ἀφέλειαν νά νομίζουν ὅτι ὁ πειρασμός τοῦ σατανᾶ εἶναι... προνόμιον μόνον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων!

Πάντως τήν ἐποχήν ἐκείνην, δοθέντος ὅτι οἱ ἀποκαλύψεις πού ὑπό τήν μορφήν Μηνυμάτων ἢ ὁδηγιῶν τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ μέσω αὐτῆς τῆς γυναίκας ἦτο τόσο ὑπερφυσικές, διατηροῦσα μεγάλες ἐπιφύλαξεις καί προσπαθοῦσα νά δώσω διάφορες ἐξηγήσεις εἰς τό τί συνέβαινε. Μιά ἡμέρα ἔρχεται ἕνα πολύ γνωστό μου ἄτομο, διά τήν ἀξιοπιστίαν τοῦ ὁποίου δέν εἶχα οὐδεμίαν ἐπιφύλαξιν καί μοῦ λέει: «χθές βράδυ μισοκοιμισμένος εἶδα στόν ὕπνο μου ἕναν ἱερωμένο ὑψηλό μέ ἀστραφτερά ἄμφια ὁ ὁποῖος μέ εὐλόγησε μέ τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ καί μοῦ εἶπε: «Εἶμαι ὁ Ἅγιος Ραφαήλ. Πρέπει νά γνωρίζετε ὅτι ἡ Αἰκατερίνη ἢ Λύτρα καί ὁ σύζυγός της Παναγιώτης εἶναι ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, ἔχουν τήν εὐλογίαν Του καί τήν εὐνοιά Του καί δέν πρέπει νά ὑπάρχει οὐδεμία ἀμφιβολία ἀπό τούς πιστούς τοῦ Θεοῦ διά τούς ἀνθρώπους αὐτούς».

Κλείνω τήν παρένθεση καί ἐπανέρχομαι σέ μένα, διά νά σοῦ πῶ φίλε ἀναγνώστα, ὅτι αὐτά συνέβησαν στήν πρώτη ἐπίσκεψή μου στήν Μυτιλήνη. Ἐφυγα ἀπό ἐκεῖ τήν ἐπομένη ἡμέρα, 11 Νοεμβρίου 1968, μέ ἀνάμικτα συναισθήματα καί πολύ λίγες ἐλπίδες διά τό ἐνδεχόμενον νά γινόμεν καλά μέ θαῦμα τοῦ Ἁγίου. Ἄρχισα ὅμως ἀπό τότε νάχω τήν συναίσθηση πού λέμε τοῦ Θεοῦ καί νά ἀποφεύγω νά κάνω ἁμαρτίες. Ἐξ ἄλλου ἄρχισα νά προσεύχομαι καθημερινῶς στό Χριστό, τήν Παναγία καί στόν Ἅγιο

Ραφαήλ διά τήν υγεία μου. Ἡ προσευχή ἄρχισε νά μου γίνεται ἀπό τότε ἀπαραίτητη, ἔβαλα δέ καί εἰκόνες στό σπίτι μου.

Ἔτσι στίς ἀρχές Ἰανουαρίου 1969 μετά τή βραδυνή μου προσευχή βλέπω στόν ὕπνο μου ὅτι προσευχόμεν στήν Παναγία γιά τήν υγεία μου, καί ὅτι ἡ Παναγία βγῆκε ἀπό τήν εἰκόνα, πῆρε ζωντανή μορφή καί μου εἶπε «Θά γίνης καλά». Δέν ἤμουν βέβαιος τότε, ἐάν ἐπρόκειτο διά πραγματικό ὄνειρο ἢ ὄνειρο πού δημιούργησε τό ὑποσυνείδητό μου, ἀφοῦ αὐτή ἦταν ἡ ἐπιθυμία μου καί δι' αὐτό προσευχόμεν, δηλαδή νά γίνω καλά.

Μετά μερικές ἡμέρες, παίρνω ἕνα γράμμα ἀπό αὐτήν τήν κυρία πού γνώρισα, ὡς προανέφερα, τήν κυρίαν Αἰκατερίνη Λύτρα, στό ὁποῖο γράμμα μου γράφει τό καταπληκτικόν ὅτι ὁ Ἅγιος Ραφαήλ τῆς ὑπαγόρευσε νά μου γράψω τήν ἀκόλουθη παραγγελία Του «Νά ἐξομολογηθῶ καί νά κοινωνήσω τρεῖς φορές καί ὅ,τι εἶδα καί ἄκουσα στή Μυτιλήνη νά τό λέω παντοῦ. Ἡ υγεία μου θά ἔλθῃ μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου».

Πράγματι ἐξομολογήθηκα καί κοινωνήσα σύμφωνα μέ τήν παραγγελία τοῦ Ἁγίου.

Μολαταῦτα ὅμως καί παρά τίς καθημερινές προσευχές μου, ὄχι μόνο δέν ἔβλεπα καμμία βελτίωση στήν υγεία μου, ἀλλά τουναντίον διαρκῶς χειροτέρευα.

Ἄλλαξα πολλούς γιατρούς καί πῆρα ὅλα τά φάρμακα πού μου ἔγραψαν νομίζοντας ὅτι μπορεῖ νά

φταῖνε οἱ γιατροί. Τελικῶς κατέληξα σέ ἓνα γιατρό καθηγητή Πανεπιστημίου, ὀνόματι Θωμᾶ Δοξιάδη πού ἦταν τήν ἐποχή ἐκείνη Πρόεδρος τοῦ Νοσοκομείου «Εὐαγγελισμός» καί γιατρός τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας πού ὑπῆρχε τότε στήν Ἑλλάδα. Αὐτός εἶναι πού μέ ἀπέλπισε τελείως ἄν καί ἐθεωρεῖτο ἀϋθεντία στίς κιρρώσεις τοῦ ἥπατος ἀπό ἀμοιβάδωσι καί εἶχε γράψει καί σχετική μελέτη του μέ τίτλο «Πολλές κιρρώσεις τοῦ ἥπατος ὀφείλονται σέ ἀμοιβαδική ἥπατίτιδα». Μοῦ ἔδωσε φάρμακα δικιάς του συνθέσεως καί ὅταν εἶδε ὅτι εἶχα φθάσει στίς 1000 μονάδες ἀπό μία εἰδική ἐξέταση αἵματος πού μοῦ ζήτησε νά κάνω, ἐνῶ οἱ φυσιολογικές τιμές ἦταν 60 - 120 μονάδες, ὅταν εἶδε ἐπίσης τό συκῶτι μου πρησμένο καί δέν ξέρω τί ἄλλο εἶδε στό ἀκτινοσκοπικό μηχάνημα πού μέ ἔβαλε, μοῦ εἶπε. «Θά σοῦ δώσω εἰσιτήριο νά μπῆς ἀμέσως στόν Εὐαγγελισμό. Θά σέ παρακολουθῶ ἐγώ». «Θά γίνω καλά κ. Καθηγητά»; τόν ρώτησα. «Καί βέβαια θά γίνεις καλά» μοῦ εἶπε, «μή φοβᾶσαι θά σέ βλέπω κάθε ἡμέρα».

Ἔβαλα τό εἰσιτήριο πού σάν Πρόεδρος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ μοῦ χορήγησε στήν τσέπη μου καί ἀπελπισμένος σκεπτόμουν τί ἔπρεπε νά κάνω. Νά μπῶ δηλαδή στό νοσοκομεῖο μέ τίς λίγες πιθανότητες νά βγῶ ἀπό μέσα ζωντανός μιά καί ἐπί τόσα χρόνια ὅτι ὄπλα διέθετε ἡ ἐπιστήμη διά αὐτή τήν ἀρρώστεια τᾶχε ἐξαντλήσει στήν περίπτωσή μου, ἐπομένως τί περισσότερο θά μπορούσαν νά μοῦ κάνουν στό Νοσοκομεῖο ἄλλο ἀπό πειράματα «χάριν τῆς ἐπιστή-

μης»; Ἦ μήπως, θᾶπρεπε, σκεπτόμουν, νά ἐπιμείνω μέ τόν Ἅγιο Ραφαήλ πού μου εἶπε ὅτι μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου θά γινόμουν καλά. Ἀλλά μήπως καί γι' αὐτό μπορούσα νά εἶμαι βέβαιος, ἀφοῦ οὔτε ἄνθρωπος μέ στερεά πίστι ἤμουν, οὔτε ὁ Ἅγιος εἶπε αὐτό τό πράγμα σέ μένα ἀλλά στή γυναίκα πού προανέφερα καί διά τήν ὁποῖαν, τότε, διατηροῦσα σοβαρές ἐπιφυλάξεις.

7. Παράξενα περιστατικά

Τότε ἀκριβῶς εἶναι πού συνέβησαν τά ἑξῆς κατά σειράν περιστατικά, τό ἓνα μετά τό ἄλλο, καί πού μιά θεία φώτησι θά τολμήσω νά πῶ, μέ ἔκανε νά τά καταγράψω σέ ἓνα σημειωματάριο πού ὑπό τύπο ἡμερολογίου ἄρχισα νά τηρῶ στό γραφεῖο μου, καί τό ὁποῖον συμβουλεύομαι τώρα διά νά γράψω αὐτό τό Τάμα μου.

Μιά ἡμέρα ἐνῶ σκεπτόμουν τίς ἀμφιβολίες μου σχετικά μέ τήν Αἰκατερίνη Λύτρα, ἄκουσα μιά δυνατή φωνή μέσα στ' αὐτιά μου, μέ τήν σκέψι ὅτι ἡ φωνή αὐτή ἦταν τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ «Αὐτά πού λέει ἡ Αἰκατερίνη, ἐγώ τῆς τά λέω νά τά πῆ» εἶπε ἡ φωνή.

Τό δεύτερο περιστατικό ἦταν, ὅτι μου ἔστειλε ἡ Αἰκατερίνη ἓνα βαμβάκι μέ λάδι ἀπό τό καντήλι τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ ἀπό τόν τάφον του στή Μυτιλήνη καί μέ καθοδηγοῦσε νά τό βάλω σέ ἓνα ποτήρι νερό καί

νά τό πιῶ νηστικός. Πράγματι τό ἔκανα καί σέ λίγο ξανακοιμήθηκα διά νά δῶ στόν ὕπνο μου τόν Κύριο. Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστόν, μέ τήν μορφή ἑνός γνωστοῦ μου, Χριστοῦ ὀνόματι, μαραγγοῦ τό ἐπάγγελμα νά μοῦ λέει: «Νά δώσεις καί στήν γυναίκα σου νά πιῇ». Ξύπνησα, ἐξήγησα καί ἔδωσα καί στήν γυναίκα μου καί ἤπιε. Λίγες ἡμέρες ἀργότερα, μοῦ γράφει ἡ Αἰκατερίνη Λύτρα τήν ἀκόλουθη ὑπαγόρευσι τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ:

«Τό ὄνειρο πού εἶδες ἦταν ἀληθινό. Καί ἐσύ καί ἡ γυναίκα σου ἔχετε ἀνάγκη ἀπό τό ἄσβεστο φῶς τῆς Ἀγάπης. Ἡ σύζυγός σου νά τηρήσῃ τίς ἴδιες ἐντολές πού ἐδόθησαν δι' ἐσένα σχετικά μέ τήν ἔξομολόγησιν καί θεία Κοινωνία».

Τό τρίτο περιστατικό ἦταν ὅταν ἔκανα μιά κρυφή δωρεάν ἀπό τρόφιμα στήν ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Σοφίας στό Ν. Ψυχικό διά τούς πτωχοῦς τῆς ἐνορίας μου, ἐπ' εὐκαιρία τοῦ Πάσχα, βλέπω τό ἴδιο βράδυ στόν ὕπνο μου ἕναν σεβάσμιο γέροντα, νά γράφῃ τό ὄνομά μου σέ ἕνα βιβλίο, τήν δωρεά τῶν τροφίμων καί δίπλα τήν λέξιν «Ἰαθεῖναι» πού ὡς γνωστόν σημαίνει «Νά γίνῃ καλά».

Τίς ἀκόλουθες ἡμέρες μοῦ στέλνει ἡ Αἰκατερίνη μιά προσευχή καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ μέ τήν ἐντολήν νά τήν λέω καθημερινῶς. Αὕτη εἶναι ἡ προσευχή:

«Σέ εὐχαριστῶ Κύριε, πού μέ ἀξίωσες νά γνωρίσω τή θεϊκή σου δύναμη καί νά αἰσθανθῶ ἐγώ ὁ ἀνάξιος δοῦλος σου τήν ἀναγέννησιν τῆς ψυχῆς μου.

καί τήν ἀστείρευτον ἀγάπην σου πρὸς τὰς ἐντολάς Σου.

Σέ εὐχαριστῶ Κύριε τῶν δυνάμεων, διότι βρῆκα ὁ ταλαίπωρος τήν ὁδόν Σου μέ τήν δική Σου βοήθεια καί κλαίω θερμά μπροστά Σου, καί ζητῶ τήν βοήθειά Σου τήν ἀστείρευτον πού γνωρίζει τόν ταλαίπωρον, τόν εὐλογεῖ, τόν θερμαίνει καί ζωογονεῖ τήν ψυχὴν του.

Πρὶν πολλοὺς χρόνους καί ἀπὸ παιδιόθεν ἀπεμακρύνθην καί ἡμάρτησα καθὼς ὁ ἄσωτος υἱὸς ἀπέναντί Σου.

Κύριε σέ εὐχαριστῶ καί σέ ἱκετεύω, νά μέ φυλάξης καθὼς τό ληστή καί νά μέ φωτίξης νά μήν προσπαθῶ νά ἐξιχνιάζω τήν Παντοδυναμίαν Σου τήν ἀγιοτάτην πού εἶναι πλουτισμένη μέ ἀγάπη, ὑπομονή καί μεγάλη ταπεινότητα.

Βοήθησέ με Κύριε νά γίνω ὄπαδός Σου καί νά κηρύττω τήν ἀπεριόριστον δύναμίν Σου πού εἶναι τό πᾶν διὰ τόν ἄνθρωπον.

Κύριε Σέ παρακαλῶ, συγχώρησέ με τόν ταλαίπωρον δοῦλον Σου πού καταραδιούργησα τό αἷμα Σου πού ἔχυσες πάνω στόν Σταυρό διὰ τὰ ἀγαπητά Σου τέκνα.

Κύριε Σέ παρακαλῶ νά μέ κρατήσης κοντά Σου εἰς τόν αἰῶνα. Τοῦτο χάριν τῆς ἰδικῆς Σου ἀγάπης καί προστασίας διότι ἐγώ δέν εἶμαι ἄξιος καί σοῦ ζητῶ νά μέ συγχωρήσης.

Κύριε Σέ εὐχαριστῶ.

Θερμά θά προσεύχομαι καί ἀδιαλείπτως καί θά

σέ παρακαλῶ νά μέ φέρης στήν τελικήν ἐπιστροφήν καί τήν ἀναγέννησιν. Ἄμήν.»

Καί τό τελευταῖο περιστατικό ἦταν ὅταν στίς 23 Ἰουνίου 1969 ποῦ ἐπέστρεψα στήν ἐργασία μου μετά ἀπό δίμηνον περίπου ἀπουσίαν μέ πρόθεσιν νά ὑποβάλω τήν παραίτησίν μου διά λόγους ὑγείας (ἀφοῦ οὔτε στά πόδια μου δέν μποροῦσα καλά-καλά νά κρατηθῶ) ἔρχεται ἕνας γνωστός μου ὀνόματι Παναγιώτη Σαρρῆς, κάτοικος Πειραιῶς ἐπί τῆς ὁδοῦ Σαλαμίνοσ 1 διά νά μοῦ πῆ, πάνω στήν ὥρα πού πήγαινα νά ὑποβάλλω τήν παραίτησίν μου:

«Ἐπί τέλους σέ βρίσκω κ. Γιώργο. Ψάχνω ἐπί πολλές ἡμέρες νά σέ βρῶ διά νά σοῦ πῶ κάτι πού εἶναι δικό σου θέμα ἄν τό πιστέψης ἤ ὄχι. Ἄρκεῖ ἐγώ νά σοῦ τό πῶ διότι μέ ἀπειλεῖ κάποιος στόν ὕπνο μου πού λέει ὅτι εἶναι "Ἄγιος καί τόν λένε Ραφαήλ,». Ἦταν φανερά ἀναστατωμένος καί ἀνήσυχος αὐτός ὁ κύριος πού προανάφερα. Τόν πῆγα μέσα στό γραφεῖο μου καί τοῦ ὑπέδειξα νά ἡρεμήσῃ, «ἄλλωστε τώρα μέ βρῆκες τοῦ εἶπα».

«Πρῖν μερικές ἡμέρες, ἄρχισε νά μοῦ λέει, βλέπω στόν ὕπνο μου ἕναν σάν παλᾶ ντυμένον, ψηλός στό ἀνάστημα, μέ ἀστραφτερά ἄμφια ὁ ὁποῖος μέ εὐλόγησε μέ τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ καί μοῦ εἶπε: «Εἶμαι ὁ "Ἄγιος Ραφαήλ ἀπό τή Μυτιλήνη. Νά πῆς στόν Γεώργιο Μυσίρη νά πάρῃ τή γυναῖκα του καί νά πάῃ στήν Ἐκκλησία τῆς Ὁσίας Ξένης νά βρῆ τόν Κώστα τόν ἀσπρομάλη». «Ὅταν ξύπνησα δέν ἔδωσα σημασία, μάλιστα ἀπόρησα διότι ἐγώ δέν βλέπω ὄνειρα

καί ἂν ἴσως βλέπω πάντως δέν τά θυμᾶμαι. Ἄλλά νά πού τήν ἄλλη μέρα τό βράδυ βλέπω πάλι στόν ὕπνο μου αὐτόν τόν παπᾶ. Τώρα φοροῦσε μαῦρα ράσα, τό μισό κεφάλι ἀπό τό στόμα καί κάτω τοῦ ἔλειπε καί στό μέρος αὐτό εἶχε αἵματα. Μέ πλησίασε καί μοῦ εἶπε. Γιατί δέν εἶπες στόν Γεώργιο αὐτά πού σοῦ εἶπα χθές; Καί μοῦ ἐπανέλαβε τή χθεσινή παραγγελία του. Ἐν συνεχείᾳ πῆρε μιά πλάκα σάν αὐτή πού κάποτε χρησιμοποιοῦσαν οἱ μικροί μαθητές, ἔγραψε πάνω στήν πλάκα τό ὄνομα Ὁσία Ξένη καί μέ μιά κίνησι μοῦ ἔχωσε τήν πλάκα μέσα στό κεφάλι μου. Ἦταν τόσο ἔντονο τό ὄνειρο πού ὅταν ξύπνησα πῆρα τήν ἀπόφασινά σοῦ τό πῶ, ἀλλά πληροφορήθηκα ἐν συνεχείᾳ ὅτι ἐσύ ἀπουσιάζεις ἀπό τήν ἐργασία σου».

«Τήν ἐπομένη τό βράδυ ξαναβλέπω γιά τρίτη κατά σειρά ἡμέρα τόν Ἅγιο στόν ὕπνο μου ἀλλά αὐτή τήν φορά ἦταν τρομερά ἀγριεμένος μαζί μου, τά μάτια του πετοῦσαν σάν ἀστραπές καί μοῦ εἶπε μέ θυμό. Γιατί δέν εἶπες στό Γεώργιο αὐτά πού σοῦ εἶπα; Νά τά πῆς ἀμέσως. Τό ἀκοῦς; «Πρόσεξα (μοῦ συνέχισε ὁ κ. Σαρρῆς) ὅτι ἦταν τόσο θυμωμένος πού τό στήθος του φούσκωνε καί ξεφούσκωνε καθώς τά γέννια του κτυποῦσαν πάνω σ' αὐτό. Μετά ὁμως ἀπό λίγο ὁ Ἅγιος ἠρέμησε καί ἄρχισε νά μοῦ λέη πολλά ἀπό τά ὅποια συγκράτησα μόνον ὅτι μέ ἀγαπᾶ καί θά μέ προστατεύη».

8. Ὁ σταλμένος ἀπό τή Θεία Πρόνοια

Πίστεψα ἀμέσως ὅτι τό ὄνειρο τοῦ κ. Σαρρῆ ἦταν πράγματι ἀληθινό διότι ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἐκτός τοῦ ὅτι δέν γνώριζε τίποτε διά τήν ἀρρώστεια μου οὔτε γιά αὐτά πού εἶχαν προηγηθεῖ σχετικά μέ μένα καί τόν Ἅγιο, ἀπό τό ἄλλο μέρος δέν ἦταν καί ἀπό τούς ἀνθρώπους πού ὀνομάζουμε θεοφοβούμενους. Τούναντίον μάλιστα ἦταν ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος, ἄπιστος, φοβερῶς ἀμαρτωλός καί ὅπως γνώριζα καί ἐγώ ἄλλωστε, τρομερῶς βλάσφημος.

Ἔτσι ἀμέσως μόλις τέλειωσε νά μοῦ λέει τό ὄραμά του, ἔφυγα ἀπό τό γραφεῖο μου, μπαίνω μέσα στό αὐτοκίνητο καί κατευθυνόμενον πρός τήν Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν, διά νά μέ πληροφορήσουν, ἐάν καί πού εὑρίσκεται ἐκκλησία τῆς Ὁσίας Ξένης διά νά πάω ἐν συνεχείᾳ σύμφωνα μέ τήν παραγγελία τοῦ Ἁγίου μαζί μέ τήν γυναίκα μου. Καθ' ὁδόν πρός τήν Ἀθήνα βλέπω σέ μιά στάσι λεωφορείου νά περιμένη ἕνας παπᾶς. Σταματῶ, τοῦ λέω νά μπῆ μέσα στό αὐτοκίνητο καί εὐθύς ἀμέσως τόν ἐρωτῶ ἐάν ὑπάρχει Ὁσία Ξένη καί σχετική ἐκκλησία της. Μοῦ ἀπαντᾷ ὅτι ὑπάρχει καί ἡ μοναδική ἐκκλησία της εἶναι στή Νίκαια στόν Πειραιᾶ. Μάλιστα, μοῦ λέει, ὅτι αὐτός πρῖν γίνῃ παπᾶς ἦταν ἱεροψάλτης σ' αὐτή τήν ἐκκλησία. Μόλις μοῦ εἶπε τό τελευταῖο, λίγο ἀκόμα καί θά

ἔχανα τόν ἔλεγχο τοῦ αὐτοκινήτου ἀπό τή συγκίνηση μου. Λές καί ἦταν σταλμένος, καί ἀσφαλῶς ἦταν σταλμένος ἀπό τή Θεία Πρόνοια νά βρεθῆ μπροστά μου, αὐτή τή στιγμή, αὐτός ὁ ἱερέας. Ἐν συνεχείᾳ μοῦ εἶπε ὅτι ἦταν ὁ πάτερ Ἀντώνιος ἱερέας στήν ἐκκλησία τοῦ Ἁγ. Γεωργίου στόν Ἄλιμο. Τοῦ ἐξήγησα τί εἶχε συμβεῖ καί γιατί ἔφαχνα νά βρῶ τήν ἐκκλησία τῆς Ὁσίας Ξένης. Ὁ ἱερέας αὐτός μέ πίστεψε ἀλλά καί μέ ἐνίσχυσε περαιτέρω μέ τίς συμβουλές του ἀλλά καί μέ τή βεβαιότητα του ὅτι ὅλα θά πᾶνε καλά γιά μένα, ἀφοῦ ἕνας Ἅγιος τοῦ Θεοῦ – πού σημειωτέον οὔτε αὐτός τόν εἶχε ξανακούσει – εἶχε ἀσχοληθεῖ τόσο μαζί μου.

Στά χρόνια πού ἐπακολούθησαν εἶχα τήν εὐκαιρία νά συζητήσω δύο - τρεῖς φορές μέ τόν ἱερέα αὐτόν καί μιά φορά μέ τήν παπαδιά του. Ἦταν ὁμολογῶ, ἡ πρώτη μου ἐπαφή μέ ἱερέα. Καί ὁ πρῶτος ἀπό τούς πολλούς πού γνώρισα ἔκτοτε ἄξιους λειτουργούς τοῦ Ὑψίστου.

Τέλος πάντων τήν ἴδια μέρα μαζί μέ τήν σύζυγό μου πήγαμε στήν ἐκκλησία τῆς Ὁσίας Ξένης. Καί τώρα τί γίνεται; Ποιός ἦταν ὁ Κώστας ὁ ἀσπρομάλης; Ποιός ἀπό ὅσους μπαινόβγαιναν στήν Ἐκκλησία νά ἀνάψουν ἕνα κερι; Μήπως ἦταν κανένας ἀπό τούς ἐπιτρόπους; Ρωτοῦσα ὅσους εἶχαν ἄσπρα μαλλιά. Συγνώμη μήπως εἴσθε ὁ κύριος Κώστας; Ὁχι κανέναν δέν τόν ἔλεξαν Κώστα. Ἀλλά, σκεφτόμουν, ἂν κάποιος μοῦ ἀπαντήσῃ: Ναί Κώστα μέ λένε, μετά τί γίνεται; Τί θά τοῦ πῶ τοῦ ἀνθρώπου; Ὑπό τό

κράτος αὐτῆς τῆς ὑπερεντάσεως καθήσαμε ἀρκετὴ ὥρα στὴν ἐκκλησία ἀλλὰ πουθενά νά παρουσιασθῆ ὁ Κώστας ὁ ἀσπρομάλης πού εἶπε ὁ Ἅγιος. Σκέφθηκα ὅτι ἴσως τὸν βρῶ ἄλλη ἡμέρα γι' αὐτό πῆγα καί ξαναπῆγα, δέν θυμᾶμαι πόσες φορές ἀλλὰ τίποτε δέν συνέβη. Σταμάτησα νά ψάχνω γιὰ τὸν Κώστα τὸν ἀσπρομάλη μόνο ὅταν ὁ Ἅγιος Ραφαήλ εἶπε στὴν Αἰκατερίνη Λύτρα νά μοῦ πῆ «νά μὴ ψάχνω γιὰ τὸν Κώστα τὸν ἀσπρομάλη ἀλλὰ νά τό ἀφήσω στὴν Πρόνοια τοῦ Κυρίου». Καί πράγματι ἡ πρόνοια τοῦ Κυρίου ἔφερε μπροστά μου τὸν Κώστα τὸν ἀσπρομάλη καί τὴν Ξένη δυὸ ὀλόκληρα χρόνια ἀργότερα, καί συγκεκριμένα στίς 16 Μαΐου 1971, ὑπὸ συνθήκες πού θά διηγηθῶ ἀργότερα, διότι ἡ ἀφήγησίς μου ἀκολουθεῖ μιά σχετικὴ χρονολογικὴ σειρά καί ἐδῶ εἴμαστε ἀκόμη στὰ τέλη Ἰουνίου τοῦ 1969.

Ἐνα μόνο πράγμα θέλω νά προσθέσω αὐτῇ τῇ στιγμή. Ὅτι πράγματι ἀναρωτιόμουν γιατί ἐνῶ στὴν ἀρχὴ ὁ Ἅγιος εἶπε νά πάω στὴν Ὁσία Ξένη νά βρῶ τὸν Κώστα τὸν ἀσπρομάλη, ἐν συνεχείᾳ εἶπε νά τό ἀφήσω στὴν Πρόνοια τοῦ Κυρίου.

Πῆρα ἀπάντησι σ' αὐτὴ τὴν ἀπορία μου ἀπὸ τὸν Ἅγιον μέσω τῆς Αἰκατερίνης ὅτι «διότι πίστεψα εἰλικρινά τὴν παραγγελία τοῦ Κυρίου, Αὐτός μοῦ ἔδωσε ὡς ἀνταμοιβὴ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν μου».

9. Τό μεγάλο θαῦμα τοῦ Ἁγίου

Καί ἐπανερχόμενος στό θέμα τῆς υἱείας μου (ἀπό τό ὁποῖον ὄλα αὐτά ἐξεκίνησαν) λέω ὅτι τέλη Ἰουνίου 1969 ἐγώ ἤμουν μᾶλλον στά τελευταῖα μου, παρά τό γεγονός ὅτι ὁ Ἅγιος Ραφαήλ μου εἶχε δώσει μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς δείγματα ἐνδιαφέροντος γιά μένα ὅπως προανέφερα. Συνέχιζα ὁμως νά προσεύχομαι ὄλο καί πιά θερμά.

Καί τότε ἀκριβῶς τήν τελευταῖα στιγμή εἶναι, πού δοξασμένο τό ὄνομά τοῦ Κυρίου, ἐπενέβη ὁ Ἅγιος Ραφαήλ θαυματουργικά καί μέ ἔκανε καλά! Καί συγκεκριμένα στίς 26, 27 καί 28 Ἰουνίου 1969 μέ ἐπεσκέφθη τά τρία βράδρια τῶν ἡμερῶν αὐτῶν στόν ὕπνο μου, στήν ἀρχή ἀκουγα μιά φωνή πού ἔλεγε ὅτι ὁ Ἅγιος Ραφαήλ εἶναι μέσα στό δωμάτιο, ξυπνοῦσα ἀλλά τό σῶμα μου τῶνιωθα μουδιασμένο καί ἀνίκανο νά κινηθῆ, εἶχα ἐντονη τήν αἴσθησι τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου δίπλα μου ἀλλά δέν τόν ἔβλεπα, ἐνῶ συγχρόνως αἰσθανόμουν σάν νά ἦσαν τά χέρια του πού μέ ψαχούλευαν στήν περιοχή τοῦ στωματιοῦ μου καί τῶν ἐντέρων μου.

Αὐτό ἦταν. Τελεία καί παῦλα στήν ἀμοιβάδωσι καί τήν ἀμοιβαδική ἥπατίτιδα ὅπως διεπιστώθη καί ἀκτινολογικῶς καί ἐργαστηριακῶς καί ἰατρικῶς ἐν συνεχείᾳ πρός μεγάλη χαρά τοῦ γιαιτροῦ ὁ ὁποῖος

γνώριζε τήν κατάστασή μου, ἀφοῦ μέ κούραρε ἐπί πολλά ἔτη καί ὁ ὁποῖος στήν τελευταῖα ἐπίσκεψή μου ζήτησε, ἀντί ἀμοιβῆς του νά τοῦ δωρήσω τό βιβλίον «Σημεῖον Μέγα» τό σχετικό μέ τόν Ἅγιο Ραφαήλ. Τό ὄνομα τοῦ ἱατροῦ αὐτοῦ πού δέν εἶναι μόνον ἕνας σπουδαῖος ἐπιστήμων ἀλλά καί ἕνα ὑπέροχος ἄνθρωπος εἶναι Νικόλαος Μοσχούτης, εἰδικός γαστρεντερολόγος, Βασ. Ἡρακλείου 22, Ἀθήναι. Τηλ. 8210631.

Τό θαῦμα ὅπως εἶπαμε συνέβη τέλη Ἰουνίου 1969. Τώρα πού γράφονται αὐτές οἱ γραμμές εἶναι τέλη τοῦ 1978 δηλαδή ἔχουν περάσει ἔκτοτε περί τά ἑννέα χρόνια. Εὐλογημένο τό ὄνομα τοῦ Παντοδύναμου Θεοῦ. Μεγάλη ἢ θαυματουργική Χάρις τοῦ Ἁγίου Του.

Τό θαῦμα τό ἐπιβεβαίωσε καί ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος Ραφαήλ μέ τό ἀκόλουθο μήνυμά Του - διδαχή μέσω τῆς Αἰκατερίνης.

«Ἡ ἴαση τοῦ τέκνου μας Γεωργίου εἶναι θαῦμα ἀπό αὐτά πού ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστός πραγματοποιοῦσε ὅταν δίδασκε εἰς τήν Καπερναοῦμ ὅπου ὑπῆρχε μεγάλη ἀπιστία. Τότε ὁ Χριστός ἐθεράπευσε πολλούς ἀνθρώπους καί ἔγινε μεγάλη σύγχυση στό λαό καί ἔλεγον ὅτι αὐτός εἶναι ὁ Μεσσίας καί πολὺς κόσμος Τόν πίστευε καί Τόν ἀκολουθοῦσε. Ἔβγαλε δαιμόνια καί γιάτρεψε πολλούς ἀπό μεγάλες ἀρρώστειες.

Ἔτσι καί μέ τήν ἴασι τοῦ τέκνου Γεωργίου θά ἀκολουθήσει πολὺς κόσμος καί θά δοξάσῃ τόν

Πανάγαθον Θεόν και τούς Ἁγίους Του διότι πολλά ἄτομα πάσχουν σωματικήν και ψυχικήν ἀσθένειαν. Διότι πού νά στρέψουν οἱ ἄνθρωποι τήν ματιά νά σωθοῦν; Πού νά στρέψουν τά μάτια νά εὔρουν παρηγοριά; Πού νά στρέψουν τά μάτια γιά νά ζωαγονηθῇ ἡ ψυχή και ἡ καρδιά τους; Μόνο ὅπου ὁ Χριστός κατοικεῖ εἶναι εὐλογία. Ὅπου ὁ Χριστός εὐλογεῖ εἶναι οὐράνια ἀνάπαυσι.

Ὅπου ὁ Χριστός στρέψει τό ἀγαθόν Του βλέμμα εἶναι ἀνέκφραστη ἀγαλλίαση αἰώνια και ἀληθινή. Ὁ Χριστός μέ τήν ἀκούραστον πρός ἡμᾶς ἀγάπην Του και τή μεγάλη ταπεινοφροσύνη Του μᾶς ἀγαπᾶ, μᾶς ἐλέγχει ἀοράτως, μᾶς ὑπενθυμίζει μέ τά θαύματά Του πῶς ὑπάρχει ζωή εἰς τήν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Ὁ κάθε ἄνθρωπος πού ἐπιστρέφει εἰς τήν Ἀγάπην τοῦ Θεοῦ και βρῖσκει ξανά τήν χαράν τῆς ψυχῆς του, εἶναι σάν τόν ἄσωτο υἱόν πού ἀσκόπως ξόδευσεν τά χρόνια του γυρίζοντας εἰς τά ἀκάθαρτα ἀπό δαιμόνια μέρη. Ὁμολογοῦσε ὅμως μέσα του τήν Παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ διότι σέ κάθε βῆμα του ἔβλεπε τήν διαφορά, ἀλλά τόν εἶχε ὄργανο ἡ ἁμαρτία και δέν ἤμποροῦσε νά φθάσῃ ἐκεῖ πού ἔπρεπε.

Και μέ τήν παρέλευσιν τοῦ χρόνου σκέφθηκε νά γυρίσῃ εἰς τόν Πατέρα του γιά νά ζητήσῃ συγχώρεση και νά ἠρεμήσῃ ἡ ψυχή του πού τήν εἶχε κουράσει ἡ βαθειά λύπη τῶν μεγάλων ἁμαρτιῶν.

Καί μιά μέρα περπάτησε τόν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς του. Ἐννοίωσε τό κακό πού τό περιτύλιγε χρόνια (ἡ ψυχὴ κλαίει, πονεῖ, δακρῦζει).

Αὐτό ἔγινε καί μέ τό τέκνον Γεώργιον πού εἶχε χάσει τόν ἑαυτόν του καί δέν γνώριζε πού βρισκόταν.

Τώρα ὅμως ἡ ψυχὴ του εὐφραίνεται καί ἀγάλλεται διά θαυματουργικῆς ἐπεμβάσεως καί ἀνέτειλεν ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης. Οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν θά εἶναι πολλοί. Ἐχει τήν εὐνοίαν νά ὁμιλῇ μέ κατάνυξιν καί νά γίνεται πιστευτός στόν συνάνθρωπόν του. Ὅμιλεῖ μέ γοργόν ρυθμόν».

10. Τό μεγαλύτερο θαῦμα Του

Φίλε Ἀναγνώστα, Ἀναγνώστρια.

Τό πιά σημαντικό σ' αὐτή τήν ἀφήγησι δέν εἶναι αὐτό τοῦτο τό γεγονός τῆς θαυματουργικῆς ἰάσεώς μου ἀπό ἓνα βέβαιον θάνατον. Αὐτό ἔγινε καί πέρασε θά ἔλεγα. Μήπως δέν λέμε «κάθε θαῦμα τρεῖς ἡμέρες κρατάει». Τό πιά ἐκπληκτικό γιά μένα εἶναι τό γεγονός ὅτι ὁ Ἅγιος ἔκτοτε συνεχίζει νά μέ βοηθάει εἰς τήν καλλιέργειαν τοῦ ψυχικοῦ μου κόσμου καί στήν ψυχική μου ἀναμόρφωσιν μέ συνεχεῖς ἐμφανίσεις Του καί Μηνύματά Του καί πρίν προβῶ στήν ἐξιστόρηση ἄλλων θαυμάτων Του, τόσον σέ μένα ὅσον καί σέ ἄλλα ἄτομα πού ἐπωνύμως θά ἀναφέρω, θάθελα

νά παραθέσω ἐδῶ μερικές διδαχές τοῦ Ἁγίου. Τό γιατί κάνει καί αὐτό τό ἔργον πάνω μου ὁ Ἁγιος εἶναι προφανές. Ἐγὼ δέν ἤμουν ἄρρωστος στό σῶμα ἀλλά ἐξ ἴσου ἤμουν ἄρρωστος καί στήν ψυχή, ὅπως εἶναι ἄλλωστε ὅλοι οἱ μή ἀναγεννημένοι Χριστιανοί λεγόμενοι κατά τό δελτίον τῆς ταυτότητός των, πού δέν ἔχουν ἀντιληφθεῖ ποιός εἶναι ὁ πραγματικός προορισμός τους πάνω στή γῆ καί πέφτουν διαρκῶς στήν ἁμαρτία διά νά καταλήξουν μέ τό τέρμα τῆς ἐπιγείου ζωῆς των στήν ἀγκαλιά τοῦ διαβόλου.

Ἐδῶ πρέπει νά διευκρινήσω ὅτι ὁ Ἁγιος δέν μέ ἔπιασε μέ τό ζόρι, πού λέμε, διά νά μέ βοηθήση. Ἦταν δική μου παράκλησις ἀλλά καί ἀπόφασις καί αὐτό ζητοῦσα ἀπό τόν Κύριο στήν προσευχή μου. Νά μέ βοηθήση νά ἀπαλλαγῶ ἀπό τόν κακό ἑαυτό μου. Διότι ἀπό τήν στιγμή πού θαυματουργικά ξαναγύρισα στόν Χριστό ἔβαλα σάν μοναδικό σκοπό τῆς ζωῆς μου νά κάνω τό δικό Του θέλημα καί μόνον τό δικό Του, ἄν καί γνώριζα ὅτι μιά τέτοια προσπάθεια εἶναι καί πολύ δύσκολη ἀλλά καί πολύ κοπιαστική. Γνώριζα ὅτι οἱ σατανικές δυνάμεις θά προσπαθοῦσαν νά μέ ἐμποδίσουν, νά μέ ἀπογοητεύσουν, νά μέ φοβίσουν εἴτε μέσω ἀνθρώπων ἢ καταστάσεων πού συνέχεια θά μοῦ δημιουργοῦσαν, εἴτε μέσω τῶν πολλῶν παθῶν μου καί τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν μου. Ἐπρεπε λοιπόν νά ἐτοιμασθῶ δι' αὐτόν τόν ἀγώνα, νά γνωρίσω τί ζητᾷ ὁ Χριστός ἀπό τοὺς ὀπαδοὺς Του, τί ὅπλα δίνει γιά νά πολεμήσουν τίς σατανικές δυνάμεις, πῶς καί πότε βοηθάει αὐτός (σέ τε-

λευταία ἀνάλυσι ὅλο τό ἔργο τό κάνει φυσικά ὁ Χριστός) καί βέβαια ὅλα αὐτά, γιατί πείσθηκα ὅτι ἡ προσωρινή αὐτή ζωή, μᾶς ἐδόθη σάν προπαρασκευή διά τήν ἄλλη τήν αἰώνια ζωή!

Δέν ἤθελα οὔτε ἡ θυσία τοῦ Θεανθρώπου πάνω στό σταυρό νά πάη χαμένη, οὔτε ἡ εὐεργεσία τοῦ Ἁγίου νά παραμείνη ἀπλῶς ἓνα εὐχάριστο ἐπεισόδιο στή ζωή μου.

Ἄρχισα νά βλέπω πλέον τό παρελθόν μου κάτω ἀπό ἐντονώτερο φῶς. Ἔγινα αὐστηρός καί μέ τόν ἑαυτόν μου καί μέ τούς ἄλλους. Προσπάθησα νά ἀποφύγω τήν ἀρρωστημένη θρησκευτικότητα (θρησκοληψία) καί νά βάλω μέσα μου τήν ὑγιᾶ χριστιανική θρησκεία, πού ἀπελευθερώνει τόν ἄνθρωπο ἀπό τό ἐγώ καί τόν συνδέει μέ τό Θεό. Μέ τούς ἄλλους ἔγινα αὐστηρός ὄχι διά νά παρασυρθῶ εἰς τό ἁμάρτημα τῆς κατακρίσεως, ἀλλά γιατί παρά τήν ἁμαρτωλότητα καί τήν ἀναξιότητά μου, ἴσως νά μποροῦσα νά τούς γίνω μᾶλλον χρήσιμος καί ὀλιγώτερον εὐχάριστος.

11. Μέ τί έντυπωσιάζεται ό άνθρωπος

Οί διδαχές αὐτές ἄν καί ἀναμφισβήτητα προέρχονται ἀπό τόν Ἅγιο, ἐν τούτοις εἶμαι βέβαιος ὅτι δέν πρόκειται νά έντυπωσιάσουν. Δέν πρόκειται οὔτε κατά προσέγγισιν νά έντυπωσιάσουν, τοῦλάχιστον, ὅσον έντυπωσίασεν τό θαῦμα πού προανέφερα καί τά τόσα ἄλλα – ἐξ ἴσου ὑπερφυσικά – πού στή συνέχεια θά αναφέρω. Ἀλλά ἄς ἀναλύσωμεν ἐπ' ὀλίγον τό γιατί.

Κατ' ἀρχήν ὁ έντυπωσιασμός δέν εἶναι μονάχα τῆς δικιᾶς μας ἐποχῆς γνώρισμα. Οί ἄνθρωποι πάντοτε ζητοῦν νά δοῦν σημεῖα καί τέρατα διά νά έντυπωσιασθοῦν καί νά θαυμάσουν. Σάν τά μικρά παιδιά ἢ τούς ἀπλοϊκοῦς, πού τρέχουν πίσω ἀπό κάθε τί πού γυαλίζει ἢ κάνει θόρυβό.

«Σημεῖα» ζητοῦσαν καί στήν ἐποχή τοῦ Κυρίου, γιά νά πιστέψουν. Καί ζητοῦσαν «σημεῖα» ὄχι ἐκεῖνοι πού ἤθελαν νά πιστέψουν, ἀλλά ἐκεῖνοι πού δέν ἤθελαν νά πιστέψουν. Τά «σημεῖα» ἦταν μία πρόφασις καί μία δικαιολογία γιά νά καλύψουν τήν ἀπιστία τους.

Μάλιστα. Θέλουν νά δοῦν καί νά ψηλαφίσουν. Σύμφωνοι. Ἀλλά τί θέλουν νά δοῦν; Καί ἄν δοῦν καί ἄν ψηλαφήσουν πράγματα θαυμαστά, γεγονότα συγ-

κλωνιστικά, θαύματα ἀληθινά, θά συγκινηθοῦν καί θά πιστέψουν;

Νά δοῦν! Καί γιατί δέν βλέπουν; ποιός τοῦς ἐμποδίζει νά δοῦν; Τί νά δοῦν; Ὁ κόσμος ὅλος εἶναι ἓνα θαῦμα. Μύρια θαύματα μᾶς πλημμυρίζουν. Ἀλλά πέρα ἀπό τά θαυμάσια τῆς δημιουργίας, τήν τάξι τήν ἁρμονία καί τήν σκοπιμότητα, πού βασιλεύει στόν φυσικό κόσμο, ὑπάρχει τό θαῦμα τῆς πνευματικῆς καί ἠθικῆς ἀναδημιουργίας. Τό θαῦμα αὐτό πού πραγματοποιεῖ μέσα στίς ψυχές ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ.

Δυστυχῶς τό θαῦμα αὐτό ἀσύγκριτα μεγαλύτερο ἀπό κάθε ἄλλο, ἐπειδή δέν ἐντυπωσιάζει, περνάει ἀπαρατήρητο. Ποιός σκέπτεται καί ποιός κάθεται νά ἐμβαθύνει στίς θαυμαστές ἀλλοιώσεις καί μεταστροφές, πού πραγματοποιεῖ καθημερινά μέ τρόπο ἀνεξήγητο μέσα στίς ψυχές, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ.

Βλέπεις ἓνα τύραννο μέσα στό σπίτι, πού γίνεται ξαφνικά ἄρνάκι. Τόν μέθυσο, τόν ἀνήθικο, τόν ψεύτη, τόν χαρτοπαίκτη, τόν ἀπατεῶνα, τόν βλάσφημο τόν ἐγωϊστή, ἢ τόν ἄπιστο ξαφνικά νά συγκλονίζεται ἀπό μιά ἀνέλπιστη ἐπίσκεψη τοῦ Θεοῦ, ἀπό ἓνα «τυχαῖο», ὅπως φαίνεται περιστατικό, νά ἀλλάξη ριζικά καί νά γίνεται νέος ἄνθρωπος. Νά βρῖσκη πλέον νόημα καί περιεχόμενο στήν ζωή του, νά γεμίξη πιά ἡ ζωή του, νά ἀποκτᾶ πτερά ἡ ψυχή του καί νά ἀπολαμβάνη πρωτόγνωρες χαρές.

Τήν ἀλήθεια αὐτή μᾶς παρουσιάζει μέ ἔντονη παραστατικότητα ὁ ἱερός Χρυσόστομος. «Μή ζητᾶς

νά δῆς σημεῖα, λέγει, ἀλλά ὑγεία ψυχῆς. Μή ζητᾶς νά δῆς ἕνα νεκρό νά ξανάρχεται στή ζωή. Διότι τώρα ἔμαθες πλέον ὅτι ὁλόκληρη ἡ οἰκουμένη ἀνίσταται. Μή ζητᾶς νά δῆς ἕνα τυφλό νά θεραπεύεται, ἀλλά κύττα τώρα πόσοι ἀποκτοῦν τό φῶς τους καί βρῖσκουν τήν πῖό σπουδαῖα καί χρήσιμη ὄρασι, τήν πνευματική. Ἔτσι νά διορθώσης καί σύ τό βλέμμα σου καί νά μάθης νά παρατηρήσῃς μέ σωφροσύνη. Διότι ἂν ὅλοι μας ζούσαμε ὅπως ἔπρεπε, τότε καί οἱ ἄπιστοι, θά μᾶς θαύμαζαν περισσότερο, ἀπό τό ἂν κάναμε καί τά μεγαλύτερα θαύματα».

Βεβαίως τό νά δῆς ἕνα ἄρρωστο νά θεραπεύεται ἀπό μία σοβαρή ἀσθένεια μέ θαῦμα εἶναι ἀσφαλῶς κάτι, πού ἐντυπωσιάζει. Εἶναι ὅπωςδῆποτε κάτι σημαντικό. Νά βλέπης ὅμως μιά ἄρρωστη ψυχή, πού μέχρι πρό ὀλίγου ψηνόταν ἀπό τόν πυρετό τοῦ πάθους, τῆς φιλαργυρίας, τῆς σαρκολατρείας, τῆς χαρτοπαιξίας, τῆς λαιμαργίας, τοῦ μίσους, τῆς ἀντιπαθείας ἢ τοῦ ἐγωῖσμοῦ καί ξαφνικά ἡ ψυχή αὐτή νά θεραπεύεται καί ὁ πυρετός νά πέφτῃ καί νά γεμίζη ἀπό ὑγεία, μέ ἔργα ἀγάπης καί τιμιότητος, αὐτό δέν εἶναι θαῦμα ἀσύγκριτα ἀνώτερο; Τόσο ἀνώτερο ὅσο ὑπερτερεῖ ἡ ψυχή ἀπό τό σῶμα. Ἐμεῖς ὅμως δυστυχῶς δέν στεκόμαστε μέ τόν ἴδιο θαυμασμό στό ἕνα ὅπως καί στό ἄλλο.

Ἀσφαλῶς ἂν βρισκόμαστε μπροστά σέ μιά ἀνάστασι νεκροῦ θά στεκόμεθα μέ κατάπληξη καί θαυμασμό, θά νοιώθαμε ἀληθινό συγκλονισμό. Γιατί ὅμως δέν στεκόμαστε καί δέν νοιώθουμε τόν ἴδιο

συγκλονισμό και μπροστά στίς τόσες ψυχικές και πνευματικές νεκραναστάσεις; Τίς θεωρούμε μικρότερες ἢ ἀνύπαρκτες; Καί ὁμως εἶναι πραγματικές και ὄχι σπάνιες.

«Νεκρός ἦν και ἀνέζησε» εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος γιά τόν ἄσωτο υἱό ἀπό τήν στιγμή πού ἐγκατέλειψε τό χοιροστάσιο και γύρισε στό σπίτι τοῦ πατέρα και μετενόησεν και ἄλλαξεν ζωή και ἄφησε τά ἁμαρτωλά πάθη πού τόν τυραννοῦσαν.

Νεκρός εἶναι και ξαναζῆ, και ὁ κάθε ἁμαρτωλός ἀπό τήν στιγμή, πού συναισθάνεται τό κατάντημά του και σηκώνεται ἀπό τή πτώση του και παύει νά δουλεύη στά τυραννικά πάθη του και ξαναβρίσκει τόν ἑαυτόν του και τήν πνευματική ἐλευθερία.

Δέν εἶναι ἕνα θαῦμα, ὅταν αὐτός, πού μέχρι χθές κανέναν δέν λογάριαζε, ξαφνικά νά γίνεται ἄλλος ἄνθρωπος και νά ἀρχίζει μιά νέα ζωή;

Αὐτή ἡ ἀλλαγή σέ ἄλλους μέν ἀνθρώπους εἶναι δωρεά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού ἔρχεται ὁμαλά και ἀθόρυβα και εἰς ἄλλους σάν ἐπακόλουθο ἑνός θαύματος πού τούς ἔσωσε ἀπό μία ἀνίατη ἀρρώστεια ἢ δύσκολη κατάσταση. Καί στίς δύο πάντως περιπτώσεις πρῶτον ἡ θέλησις ὅσον και ἡ συνεργασία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα.

Ἐπί τό ἄλλο μέρος ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού ἐνῶ ὁ Κύριος τούς εὐεργέτησε κατά τρόπο θαυματουργικόν και διασώθηκαν εἴτε ἀπό ἀνίατες ἀσθένειες, εἴτε ἀπό ἄλλες σοβαρές καταστάσεις ἐν τούτοις ὀλίγον ἢ καθόλου μετεβλήθηκαν ψυχικά. Τό ὀλιγώτερον πού

μπορεῖ νά συμπεραίνει κανείς εἶναι σάν νάγιναν ἀγνώμονες καί ἀχάριστοι στήν εὐεργεσία τοῦ Κυρίου, ἀκριβῶς ὅπως καί οἱ ἐννιά ἀπό τούς δέκα λεπρούς πού θεράπευσε ὁ Κύριος. Μόνο πού στίς περιπτώσεις αὐτές «τό εὐχαριστῶ» πρὸς τόν Κύριο θᾶπρεπε νά εἶναι ἡ φανερὴ ἀλλαγὴ πρὸς μία νέα ζωὴ.

Βέβαια ὑπάρχουν πάντα οἱ δικαιολογίες γιά μία τέτοια ὀπισθοδρομήσι. Ἡ πιό συχνή πού ἀκούγεται εἶναι ὅτι «φταῖνε οἱ παπᾶδες».

12. Φταῖνε οἱ παπᾶδες ;

Βεβαίως δέν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία ὅτι πράγματι ὑπάρχουν καί ἀνάξιοι κληρικοί σ' ὅλες τίς βαθμίδες τῆς ἱερωσύνης. Τό ἀντίθετο θάταν ἐξωπραγματικό καί ἀφύσικο. Βεβαίως αὐτοί εἶναι ἐλάχιστοι καί καλόν θά ἦτο δι' αὐτούς ἄν ποτέ δέν εἶχαν γίνεи κληρικοί. Τό κακό εἶναι ὅτι πολλοί ἄνθρωποι ἔχουν μιά εὐχέρεια, θᾶλεγα, νά ἀνακαλύπτουν ἢ νά κάνουν προσφιλές τους θέμα συζυτήσεως τούς «κακούς» κληρικούς. Ἡ μόνη ἐξήγησις πού μπορῶ νά δώσω εἶναι ὅτι ἔτσι καθησυχάζουν τήν συνείδηση πού τούς ἐλέγχει γιατί ἔχουν ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τόν Θεό, καί βέβαια τό ἐξιλαστήριο θῦμα πρέπει νά εἶναι οἱ Ἱερεῖς τοῦ Ὑψίστου.

Ἐγώ εἶμαι ἓνας, ἀπό τήν ἄλλη κατηγορία, πού βλέπει μέ διαφορετικό μάτι καί τήν ἐκκλησία καί

τούς παπάδες. Καί εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι οἱ ἱερωμένοι πού γνώρισα μέχρι σήμερα – καί αὐτοί εἶναι πολλοί – εἶναι ὅλοι τους ἄξιοι λειτουργοί τοῦ Ὑψίστου, ἀλλά καί ἐάν διαπιστώσω ὅτι κάποιος ἀπ' αὐτούς καλόν θά ἦτο νά μὴν εἶχε γίνει κληρικός, τό ξεπερνῶ ὅταν μοῦρχεται στό μυαλό τό ἀκόλουθο θαῦμα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Ὁ Μέγας Βασίλειος ἐνόσω εὕρισκετο εἰς τήν ζωήν καί πρὶν ἀνακηρυχθῆ Ἅγιος ἀπό τήν Ἐκκλησία ἦταν ὡς γνωστόν Ἐπίσκοπος Καισαρείας. Στό ναό πού λειτουργοῦσε εἶχε πέσει στήν ἀντίληψή του ὅτι κάθε Κυριακή, κάποιος Χριστιανός ἦταν πρωῖ - πρωῖ ἀπέξω ἀπό τήν ἐκκλησία καί περίμενε ν' ἀνοίξουν οἱ πόρτες διά νά μπῆ μέσα νά λειτουργηθεῖ. Αὐτό γινόταν ἐπὶ πολύ καιρό, ὅποτε ξαφνικά ὁ χριστιανός αὐτός σταμάτησε νά πηγαίνει στήν ἐκκλησία. Αὐτό ἔκανε ἐντύπωση στόν ἐπίσκοπο ὁ ὁποῖος πληροφορήθηκε πού κατοικοῦσε ὁ ἐν λόγω χριστιανός καί πῆγε καί τόν βρῆκε.

«Τί σοῦ συμβαίνει» τόν ἐρώτησε ὁ Ἐπίσκοπος Βασίλειος, καί δέν ἔρχεσαι πλέον στήν Ἐκκλησία;» Ὁ χριστιανός δίσταζε νά ἀπαντήσῃ. Στήν ἐπιμονή ὁμως τοῦ Ἐπισκόπου ἀπήντησε: «Δέσποτα δέν ἔρχομαι πλέον στήν Ἐκκλησία διότι ὁ παπᾶς σου εἶναι δολοφόνος. Εἶναι αὐτός πού σκότωσε τόν τάδε. Κανένας δέν τόν εἶδε, κανένας δέν τό γνωρίζει ἐκτός ἀπό μένα. Τόν εἶδα μέ τά ἴδια μου τά μάτια. Ἀποφάσισα νά μὴν τό ἀποκαλύψω γιά νά μὴν γίνει σκάνδαλο στήν ἐκκλησία, ἀλλά ἐπίσης ἀποφάσισα νά μὴν

ξαναπατήσω στήν ἐκκλησία γιατί δέν εἶναι δυνατόν νά μέ λειτουργεῖ ἕνας φονιάς».

Ὁ Ἐπίσκοπος ἔμεινε γιά λίγο πολύ σκεπτικός. Μετά ὅμως λέει στόν χριστιανό αὐτόν.

«Κάνε μου τή χάρη καί ἔλα τήν προσεχή Κυριακή στήν ἐκκλησία, μόνο γιά μιá φορά, ἀλλά εἶναι ἀπαραίτητο νάρθης, ὅπως συνήθιζες, πρῶτος, πρίν ν' ἀνοίξη ὁ ναός».

Ἦπεσθέθη στόν Ἐπίσκοπο ὅτι θά τό κάνει καί πράγματι τήν ἐπομένη Κυριακή ἦταν ἀπέξω ἀπό τήν Ἐκκλησία. Σέ λίγο βλέπει ἀπό μακρυνά νά ἔρχεται ὁ παπᾶς (ὁ φονιάς), ἀλλά πρός ἐκπληξιν τοῦ χριστιανοῦ μας, ὁ παπᾶς κουβαλοῦσε ἕναν ἄνθρωπο στήν πλάτη του. Ὅταν ἔφτασε ἔξω ἀπό τήν πόρτα τῆς ἐκκλησίας ὁ παπᾶς, ἄλλη ἐκπληξη περίμενε τόν χριστιανό μας, διότι εἶδε ἕνα Ἄγγελο νά παίρνει ἀπό τούς ὤμους τοῦ παπᾶ, αὐτόν πού κουβαλοῦσε καί νά τόν ἀφήνει κάτω στό ἔδαφος. Τώρα ἡ ἐκπληξις ἔγινε τρόμος, διότι ἀνεγνώρισε στό πρόσωπο αὐτοῦ πού ὁ παπᾶς ἔφερε μέχρι ἐκεῖ, τόν δολοφονηθέντα πρό καιροῦ ἄνθρωπο ἀπό τόν ἴδιο τόν παπᾶ!

Ἀμέσως ὁ παπᾶς ἀνοίξε τήν πόρτα τῆς ἐκκλησίας, μπῆκε μέσα καί σέ λίγο ἄρχισε ὁ ὄρθρος. Μπῆκε καί ὁ ἄνθρωπός μας μέσα, ἐνῶ ὁ σκοτωμένος παρέμεινε στή θέση πού τόν ἀκούμπησε ὁ Ἄγγελος. Κανένας ἀπό τούς προσερχομένους στήν ἐκκλησία δέν ἔβλεπε τόν σκοτωμένο, ὁ ὁποῖος παρέμεινε σ' αὐτή τή θέση μέχρις ὅτου ξαναδγῆκε ὁ παπᾶς, πού ἔφευγε μετά τό τέλος τῆς λειτουργίας.

Βγαίνοντας ό παπᾶς ἔξω ἀπό τήν ἐκκλησία ξαναπαρουσιάζεται ό Ἅγγελος καί φορτώνει τώρα τόν σκοτωμένο στούς ὤμους τοῦ παπᾶ, πού φορτωμένος τό θῦμα του ἔφυγε γιά τό σπίτι του.

Τώρα κατάλαβε ό χριστιανός μας γιατί ό ἐπίσκοπος Βασίλειος ἔκανε αὐτό τό θαῦμα, τό ὁποῖον ἐγώ διάβασα σ' ἓνα βιβλίο σχετικό μέ τή ζωή καί τό ἔργο τοῦ Μεγάλου αὐτοῦ πατρός τῆς Ἐκκλησίας καί φυσικά καί ἐσύ καί ἐγώ, φίλε ἀναγνῶστα, ἀντιλαμβανόμεθα τό νόημα αὐτοῦ τοῦ ἀληθινοῦ θαύματος.

13. Διδαχές τοῦ Ἁγίου

Καί ἐπανερχόμενος στήν παράθεση μερικῶν ἀπό τίς διδαχές τοῦ Ἁγίου πρὸς ἐμένα, σοῦ συνιστῶ ἀγαπητέ ἀναγνῶστα, νά μήν προσπαθήσεις νά βρῆς μέσα σ' αὐτές οὔτε ἀνθρώπινη σοφία, οὔτε φιλολογία, οὔτε ἴσως - ἴσως καί ἀνθρώπινη λογική. Μιά τέτοια προσπάθεια θάταν ὅμοια μέ τήν προσπάθεια πού ἔκανε ἓνα παιδάκι - κατά τόν Αὐγουστῖνο - νά ἀδειάση μέ ἓνα παιγνίδι - κουβαδάκι τή θάλασσα. Εἶναι τόσο μικρό τό κουβαδάκι καί τό δικό σου καί τό δικό μου πού ἔχουμε μέσα στό κεφάλι μας διά νά «ἀδειάσουμε» τούς ὠκεανούς τῆς Σοφίας τοῦ Θεοῦ.

Πρώτη διδαχή (1969).

«Ἀδελφέ καί τέκνον Θεοῦ Γεώργιε,
Μέσα στά θρησκευτικά σου καθήκοντα, εἶναι καθωρισμένο νά ἀγαπᾶς τούς συνανθρώπους σου καί νά

τούς συγχωρῆς πάντα καί θά πλημμυρίσεις χαρά καί υἱεία, ψυχική καί σωματική, γιά τήν ὁποίαν τόσο ἀνησυχῆς».

Ἔλλη (1970).

«Γράψε εἰς τό τέκνον μας Γεώργιο γιά νά καταλάβῃ διατί συμβαίνουν αὐτά εἰς τό τέκνον μας Παναγιώτη (Σαρρῆν).

Πρῶτον διότι ἦτο ἄνθρωπος χωρίς νά ἔχη τά θεμέλια τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Δηλαδή νά πιστεῦη δυνατά καί ἀκράδαντα εἰς τόν Κύριο Ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Δεύτερον διότι δέν σκέφθηκε ποτέ διά τήν ἀθάνατον ψυχῆν του.

Τρίτον διότι δέν εἶχε τήν δύναμιν τῆς ἐγκράτειας οὔτε προφορικῶς οὔτε σαρκικῶς καί ἔπεφτε διαρκῶς στήν ἁμαρτία.

Τό τέκνον μας Γεώργιος ἔγινε πραγματικός Χριστιανός διότι ἦτο καθοδηγημένος ἀπό τήν μητέρα του.

Τώρα εἶναι εἰς τήν ὀρθήν πίστην καί ἔγινε ἕνας ἀσάλευτος χριστιανός, πού θερμαίνει πολλές ψυχές.

Διά τόν (ἀναφέρει ἕνα ἄτομο) εἶναι ὑπόθεσις λίγο δύσκολη καί ἀμετάθετη. Δηλαδή δέν μεταβάλλεται πρὸς τήν πίστην τοῦ Χριστοῦ ἀλλά ἐξελίσσεται πρὸς τό ἄπειρον τῆς φύσεως πού νομίζει φυσικόν, καθὼς καί πολλοί νομίζουν. Ὁχι εἶναι Θεοῦ δημιουργήματα, εἶναι Θεοῦ Παντοδυναμία ἢ φύσις καί τά πάντα. Ἄς προσεύχεται γι' αὐτόν πρὸς δόξαν Θεοῦ».

Ἕλλη διδαχή (1971).

«Γράψε εἰς τό τέκνον μας Γεώργιον καί πέστου ὅτι μέ τήν ὑπομονή καί τήν ἀγάπη στόν συνάνθρωπό του, θά γίνῃ νικητής στήν συνεχῆ δοκιμασίαν καί θά εἶναι τό δῶρον ἀμόλυντο καί εὐλογημένον παρά τοῦ Θεοῦ. Πόσο πονεῖ, πόσο πονεῖ καί θλίβεται ἡ ψυχὴ του, ὑπομονή χρειάζεται τέκνον εἰς τήν ζωήν».

Ἕλλη διδαχή (1972).

«Γράψε εἰς τό τέκνον μας Γεώργιον καί πέστου τά δύο μου λόγια. Ἕ μὴ δειλιάζῃ σέ τίποτα ὅτι βρίσκει ἔμπρός του, εἶμαι κοντά του πάντοτε γιατί τόθελε ὁ Χριστός μας. Ζήτα πάντα συγχώρεσι τέκνο ἀπό τόν Πλάστη. Γνωρίζει ὅλα μας τά κρυπτά πού ἔμεἰς δέν ἐξομολογούμεθα, ἴσως ἀπό λίγο σεβασμό, ἴσως ἀπό ντροπή. Δέν ἔχετε τό σθένος νά πῆτε τήν ἀλήθεια. Ἕλλά ἡ πράξι ἡ καλή καί ἡ ἀγάπη στόν πλησίον θά δώσῃ τέλος ἅγιον γιά κάθε ἕναν πού μυστικά παρακαλεῖ, σῶσε με Χριστέ μου. Διά τῆς ἀγάπης καί τῆς προσευχῆς θέλει σωθεῖναι. Πάντοτε νά ἀντανακλᾷ τό φῶς τοῦ Παραδείσου κάμνοντας ἔργα ἀγαθά πού χρησιμεύουν διά τόν ἐξαγνισμό τῆς ψυχῆς.

Συγχωρεῖτε καί προσεύχεσθε γιά νά ζήσετε γαλήνια τῆ ζωῆ σας. Καί αὐτό πού δέν θέλεις νά σοῦ κάνουν, μὴν τό κάνεις στόν ἄλλον καί οὔτε νά ἀνταποδώσῃς τό κακό πού σοῦ καναν.

Ἕλλη διδαχή (1974).

«Αὐτή ἡ διδαχή περί ὑπομονῆς νά σταλῇ εἰς τό τέκνον μας Γεώργιον διότι πάντα ἔχει τήν ἀνάγκη της.

Ἡ ὑπομονή εἶναι Οὐράνιον χάρισμα ἀπό τόν Οὐράνιον Πατέρα.

Ἐάν δέν ὑπάρχει ἡ ὑπομονή ὅλα σβύνουν, χάνονται ἀστραπιαίως μέσα στήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου καί ἡ ἁμαρτία πλεονάζει σάν τό ποτάμι πού κυλᾷ ἐν ὥρα θυέλλης.

Ἡ ὑπομονή στολίζει τήν ψυχήν μέ διαμάντια πού δέν ὑπάρχουν εἰς τήν γήϊνον ζωήν ἀλλά εἶναι εἰς τήν Ἄνω Ἱερουσαλήμ.

Ἡ ὑπομονή αὐξάνει τήν ὑπακοήν εἰς τούς Θείους Λόγους πού ἐγράφησαν καί γράφονται καί θά γραφτοῦν.

Ἡ ὑπομονή εἶναι ἀγάπη καί ὑποταγή.

Ἐπομένω διότι ἀγαπῶ τόν συνάνθρωπόν μου. Κάνω ὑπομονή διά νά ὠφεληθῇ ἡ ψυχή μου. Διότι ἐάν δέν ὑπολογίζεις τήν ψυχήν σου χάνεις τήν ὑπομονήν σου.

Ἡ ὑπομονή αὐξάνει ὅταν ὁ ἄνθρωπος ὑπολογίζει τόν Θεόν.

Ἡ ὑπομονή πρέπει νά πληθαίνει καί ὄχι νά λιγοστεύῃ διότι ὅταν λιγοστεύῃ πλεονάζει μέσα στήν ζωήν τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἁμαρτία καί τέλος γίνεται τό κακό.

Ἡ ὑπομονή εἶναι γλυκειά λέξις.

Ἡ ὑπομονή εἶναι γλυκειά πνοή.

Ἡ ὑπομονή εἶναι ὄπλον ἀκαταμάχητον.

Ἡ ὑπομονή εἶναι στολίδι ἀνεκτίμητο εἰς τόν ἄνθρωπον.

Ἡ ὑπομονή εἶναι εὐχή καί εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

“Όταν ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἦτο εἰς τήν γήϊνην ζωήν καί ἐδίδασκε εἰς τόν ὄχλον ἐάν δέν εἶχε τήν ὑπομονήν μέσα Του τί θά γινόντανε; Ἐφ’ ὅσον ἦρθε εἰς τήν γῆν διά νά σώσει τό ἀπολωλός πρόβατον καί νά μᾶς ἀνυψώσῃ διά τῆς ὑπομονῆς Του, διά νά ἀνεβῆ ἐν συνεχείᾳ τόν δρόμον τοῦ Γολγοθᾶ διά ἡμᾶς τούς ἀνάξιους καί ἀπρόσεχτους. Διά τῆς ὑπομονῆς Του καί τῆς ἀγάπης Του εὐρισκόμεθα εἰς τήν ζωήν καί πρέπει νά περπατήσουμε καί λίγο δρόμο ἀνηφορικόν πρὸς ἄφεςιν ἁμαρτιῶν.

Χωρίς δοκιμασίαν καί θλίψιν δέν εἶναι δυνατόν νά εὕρωμεν τό μονοπάτι ἀνοικτόν πρὸς ψυχικήν ὠφέλειαν.

Ἡ ὑπομονή βασιλεύη ἀθόρυβα καί καρποφόρα εἰς τήν ζωήν τοῦ ἀνθρώπου ποῦ γίνεται ἀβλαβής, ἀκίνδυνος, ὀλιγοχόρταγος καί ὑπάκουος εἰς τάς ἐντολάς τοῦ Οὐρανίου Πατρός».

Ἄλλη διδαχή (1974).

«Γράψε εἰς τό τέκνον Γεώργιον καί πέστου νά ἡρεμήσῃ γιατί ἐγώ εἶμαι ἐκεῖ δέν φεύγω νύχτα μέρα.

Γιατί ἔγινε πολύ πιστός καί ὑπάκουος σέ μένα, μέ ζῆλο καί ἀγάπη περισσῆ φροντίζει καί διά τά ὀρφανά καί διά τά πονεμένα. Νά τά θερμαίνει, νά χαίρονται, νά νοιώθουνε ἀγάπη πού δέν τήν ξέρουν τί θά πῆ τί πράγμα εἶναι ἡ ἀγάπη.

Εἶναι Θεοῦ τό δῶρον αὐτό πού ὅποιος δέν τό ἔχει δέν ἔχει φῶς ἀνέσπερο πού βγαίνει καί φωτίζει καί ὅλοι λέν Χριστός Ἀνέστη.

Πέστου ὅτι στόν καθένα τούς ἔδωσε ὁ Κύριος ἀπό

ένα τάλαντο και βλέπω και χαίρομαι, ότι έχει εκατονταπλασιασθή και έφερε καρπούς πνευματικούς πού πάντα θά καρποφορούν μέ τήν επίδλεψίν μου».

Αυτά είναι μερικά από τά Μηνύματα-διδασχές του Άγίου Ραφαήλ σέ μένα. Στή συνέχεια τής αφήγησης μου θά έχω τήν ευκαιρία νά παραθέσω μερικά ακόμη τά όποια συνδέονται και μέ τά καταπληκτικά συμβάντα πού θά αναφέρω. Σημειώνω τό γεγονός, τό τόσον υπερφυσικό, οί Ούρανοί νά επικοινωνούν μέ τήν γή και ό τελειωθείς μέ φρικτά βασανιστήρια "Άγιος πρίν πεντακόσια περίπου χρόνια, νά μιλά ζωντανά στους σήμεραν έν ζωή! Και έχεις τους άπιστους ή μερικούς όλιγόπιστους νά ισχυρίζονται ότι ή ζωή τελειώνει έδω, στον τάφο, δι' ό και «φάγωμεν, πίωμεν αύριο γάρ αποθνήσκωμεν». Λές και ό Θεός μας είναι Θεός τών πεθαμένων!

14. Άλλού τό όνειρο...!

Άλλά νομίζω, ότι είναι καιρός φίλε άναγνώστα, νά σου πω τί έγινε μέ τήν Ξένη και τόν Κώστα τόν άσπρομάλη, πού ό "Άγιος μου παρήγγειλε μέσω του Παναγιώτη Σαρρή νά πάω νά βρω, όπως θά ένθυμείσθε από τήν αφήγησίμ μου.

Άκόμη ίσως ένθυμείσθε ότι έστάθη αδύνατον διά μένα νά βρω τόν Κώστα τόν άσπρομάλη παρά τίς επίμονες άναζητήσεις μου στήν εκκλησία τής Όσίας Ξένης. Τέλος ίσως ένθυμείσαι ότι σταμάτησα νά τόν

ἀναζητῶ κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Ἁγίου μέσω τῆς Αἰκατερίνης «νά ἀφήσω τό ζήτημα στήν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ».

Καί ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἦτο, ὅτι στίς 16 Μαΐου 1971 – δηλαδή περί τά δύο ἔτη ἀργότερα – μετεκόμισα τήν ἡμέρα αὐτή στό σπίτι πού ἐνοικίασα διά νά κατοικήσω, στήν ὁδὸ Εὐρώτα 30 στό Νέον Ψυχικό.

Τοῦ σπιτονοικοκύρη καί τῆς συζύγου του τά μικρά ὀνόματα μοῦ ἦταν ἀγνωστα ὅπως ἀγνωστοί ἦσαν δι' ἐμέ οἱ ἄνθρωποι αὐτοί πού διέμεναν οἰκογενειακῶς, στόν ἐπάνω ὄροφο αὐτῆς τῆς διπλοκατοικίας. Ὅμως πρός μεγάλην μου κατάπληξιν ἄκουσα ὅτι ἡ σπιτονοικοκυρά ὀνομάζετο Ξένη ὁ δέ σύζυγός της Κώστας ὁ ὁποῖος μάλιστα εἶχε γκρίζα πρός ἄσπρα μαλλιά. Νά ἡ Ξένη καί ὁ Κώστας ὁ ἀσπρομάλης λοιπόν! Ἄλλοῦ ἔψαχνα ἐγώ καί ἄλλοῦ τούς βρῆκα. Ὅπως λέει καί ὁ λόγος «ἄλλοῦ τό ὄνειρο καί ἄλλοῦ τό θαῦμα».

Μολονότι στό σπίτι αὐτό ἔμεινα δύο χρόνια ἐν τούτοις δέν τό θεώρησα σκόπιμο νά πῶ τίποτα σχετικό εἰς τούς ἀνθρώπους αὐτούς, ἄν καί ἐφαίνοντο νά εἶναι μιά πολύ θρησκευτική οἰκογένεια. Καί τοῦτο διότι ἀπό μήνυμα τοῦ Ἁγίου μέσω τῆς Αἰκατερίνης ἐγνώριζα ἤδη ὅτι «διότι πίστεψα εἰλικρινῶς τήν παραγγελία τοῦ Κυρίου, Αὐτός μοῦ ἔδωσε ὡς ἀνταμοιβή τήν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν μου».

Μέ ἄλλα λόγια δέν ἦταν παρά μιά δοκιμασία γιά μένα. Χάρις δέ στή θεία Φώτιση τήν πέρασα εὐτυχῶς κατά τρόπον ἀρεστόν εἰς τόν Κύριον. Καί ὁ Κύριος

ἔσαι πιστός εἰς τόν Λόγον Του πάντα ἀνταμείδη αὐτούς πού Τόν ὑπακούουν καί τηροῦν τίς ἐντολές Του, ὅσον καί ἂν καμμιά φορά – ὅπως στήν προκειμένη περίπτωση – οἱ ἄνθρωποι ἴσως περιμέναν νά ἀκούσουν ποιό θεαματικές ἐξελίξεις διά νά ἐντυπωσιασθοῦν, ὅπως ἄλλοῦ ἐλέγαμε.

15. Μακάριοι οἱ μή ἰδόντες

Τό ὄνειρο πού προηγουμένως ἀνέφερα τό εἶχε δεῖ στίς ἀρχές Ἰουνίου 1969 ὁ Παναγιώτης Σαρρῆς, Σαλαμίνοσ καί Πέτρου Ράλλη 1 - Πειραιεύς. Ἦταν ἡ πρώτη του γνωριμία μέ τόν Ἅγιον ἂν καί μέχρι τήν ἡμέρα ἐκείνη ἦταν ὅπως ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ ἄπιστος, τρομερά ἁμαρτωλός καί φοβερά βλάσφημος. Τό δέ καταπληκτικόν εἶναι ὅτι πράγματι πίστεψε ὅτι πρόκειται περί Ἁγίου.

Ἐκτοτε ὁ Ἅγιος τόν βοήθησε τόσο πολύ καί μέ τέτοιο ὑπερφυσικόν τρόπον, πού εἶναι νά μένη κατάπληκτος κανείς ὅταν στήν πράξη διαπιστώνη ὅτι ὁ Κύριος πράγματι ψάχνη νά βρῆ διά νά σώση τό ἀπολωλός Του πρόβατον.

Μετά ἀπό τήν πρώτη ἐμφάνιση τοῦ Ἁγίου στόν Παναγιώτη καί συγκεκριμένα (σύμφωνα μέ τό ἀκριβές ἡμερολόγιον πού κρατοῦσα) στίς 9 Σεπτεμβρίου 1969 ὁ Παναγιώτης βλέπει τόν Ἅγιο Ραφαήλ στόν ὕπνο του νά τοῦ λέει: « Ἀδελφέ Παναγιώτη μή στενοχωρεῖσαι διότι ἐγώ φρόντισα καί αὔριο θά λάβης

γράμμα μέ χρήματα διά τās ανάγκας σου καί νά πῆς στόν ἀδελφόν σου Γεώργιον (τόν γράφοντα) νά μή βαρυγκομᾶ καί νά μή παραπονεῖται, ποτέ δέν πρόκειται νά πάθετε κακό, ἐγώ σᾶς προστατεύω, μή φοβόσαστε. Ἐσεῖς εἶσθε ἀδέλφια καί νά βοηθᾶ ὁ ἕνας τόν ἄλλον».

Εἶχε συμβεῖ καί ὁ Παναγιώτης κινδύνευε νά χάσῃ τό σπίτι του λόγῳ ὑποθήκης διά κάποια χρηματική ὀφειλή του. Στήν πραγματικότητα τοῦ ἔβγαζαν μέ δικαστική ἀπόφαση τό σπίτι του στόν πλειστηριασμό μετά μία ἐβδομάδα, διότι παρά τίς προσπάθειές του, δέν εἶχε κατορθώσει νά οἰκονομήσῃ τά χρήματα πού ἐχρειάζοντο διά νά ἐξωφλήσῃ τό χρέος του.

Πράγματι τήν ἐπομένη ἡμέρα ἔρχεται ὁ ταχυδρόμος καί τοῦ παραδίδει ἕνα συστημένο γράμμα ἀπό τήν Ἀμερική ἀπό κάποιο συγγενῆ τῆς γυναίκας του. Καί πρός ἔκπληξιν τοῦ Παναγιώτη περιεῖχε μιά ἐπιταγή διά σημαντικόν (διά τήν ἐποχὴν ἐκείνην) ποσόν χρημάτων μέ τό ὁποῖον καί τό χρέος του ἀμέσως ἐξώφλησε καί τίς λοιπές ἀνάγκες του ἐκάλυψε, ἀκριβῶς ὅπως τοῦ τό εἶπε ὁ Ἅγιος.

Τό πλέον καταπληκτικόν εἶναι ὅτι οὔτε ὁ Παναγιώτης, οὔτε ἡ σύζυγός του, οὔτε ἄλλος συγγενής των εἶχε γράψῃ στόν ἐν Ἀμερικῇ διά τό οἰκονομικόν πρόβλημά τους.

29 Σεπτεμβρίου 1969. Ὁ Παναγιώτης τήν ἐπομένη ἐπρόκειτο νά πάῃ στήν Μυτιλήνη διά νά προσκυνήσῃ καί νά εὐχαριστήσῃ τόν Ἅγιον. Ἀποβραδύς βλέπει

τόν Ἅγιον στόν ὕπνο του νά τοῦ λέει χαμογελαστός.
«Ἀδελφέ Παναγιώτη σέ περιμένω. Νά γιλήσης τόν
ἀδελφόν σου Γεώργιον».

Ὅταν εὐρίσκετο στήν Μυτιλήνη ὁ Παναγιώτης,
πῆγε καθ' ὑπόδειξίν μου καί στό προσκύνημα τοῦ
Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ στό χωριό Μαντάδαμος. Τήν
ώρα πού προσκυνοῦσε τόν Ταξιάρχη τρομαγμένος
διαπίστωσε ὅτι τό ἐκ πηλοῦ καί αἵματος «ὁμοίωμα»
τῆς κεφαλῆς Του, πού ἂν ἐνθυμεῖσαι, φίλε ἀναγνώ-
στα, ἐγώ τό εἶχα δεῖ νά ἀλλάζη χρωμα καί ἀπό μαῦρο
νά γίνεται κόκκινο, ὁ Παναγιώτης τό εἶδε ἀπό
σκληρό σάν πέτρα πού εἶναι, νά γίνετε μαλακό καί νά
παίρνη χρωμα ἀνθρώπινης σάρκας!

3 Νοεμβρίου 1969. Ὁ Ἅγιος παρουσιάζεται καθ'
ὕπνον στόν Παναγιώτη καί τοῦ λέει «Δέν σοῦ εἶπα
νά μή φοβᾶσαι τίποτα. Θά σέ πειράζουν ἀνθρωποι
κακοί καί σατανικές δυνάμεις ἀλλά ἐσύ νά μή φοβᾶ-
σαι τίποτα. Μέ τόν καιρό ἐγώ θά τιμωρήσω ὅλους
ὅσους πειράζουν τά τέκνα τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ. Τό καντήλι σου εἶναι εὐλογημένο ἀπό τόν
Κύριον καί σαυτή τήν ζωή καί στήν αἰωνιότητα καί
θά εἶσαι πάντοτε στό πλευρό τοῦ Κυρίου. Γνωρίζω
ὅτι ἔχεις μεγάλη πίστη στό Χριστό πλὴν ὁμως ἡ καρ-
διά σου λιποψυχεῖ». Φεύγοντας δέ ὁ Ἅγιος τοῦ λέει
σέ αὐστηρό τόνο «Αὐτό δέν θά σοῦ τό ξαναπῶ, δη-
λαδή νά μή φοβᾶσαι τίποτα. Σοῦ τό λέω τώρα γιά
τελευταία φορά».

8 Νοεμβρίου 1969. Ὁ Παναγιώτης πηγαίνει στήν
ἐκκλησία νά κοινωνήσῃ μετά τήν ἐξομολόγησιν πού

είχε κάνει. Θά κοινωνούσε για πρώτη φορά μετά τά παιδικά του χρόνια σέ ήλικία τότε 37 ἐτῶν. "Ομως τήν ὥρα πού πήγαινε νά κοινωνήσῃ ἀπό τό "Αγιο ποτήρι «κάποιος» τοῦ ἔρριξε παγωμένο νερό καί τόν ἔκανε ὄλο μούσκεμα. Δέν κοινωνήσῃ καί βγῆκε ἀμέσως ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία. Εἶδε ὅτι δέν ἦταν πλέον βρεγμένος, ἀλλά τρομαγμένος δέν ξαναμπῆκε στήν ἐκκλησία καί ἔφυγε γιά τό σπίτι του.

15 Νοεμβρίου 1969. Ὁ Παναγιώτης μέ παρεκάλεσε νά πᾶμε μαζί στήν Ἐκκλησία διότι ἤθελε νά κοινωνήσῃ ἀλλά τόν τρόμαζε ἡ περιπέτεια πού εἶχε τήν περασμένη Κυριακή. Πῆγα μαζί του καί αὐτό πού συνέβη δέν θά τό ξεχάσω ποτέ. Εἶδα τόν Παναγιώτη ἀπό τήν στιγμή πού εἶπε ὁ παπᾶς τό «Λάβετε, φάγετε...» μέχρι τό «Μετά φόβου Θεοῦ...» νά τρέμη, νά ιδρώνη, νά τό σκάη ἀπό τήν ἐκκλησία καί νά τόν φέρνω πάλι μέσα, μέ τήν βοήθεια ἄλλων γνωστών μου καί τέλος νά τόν πηγαίνω κοντά στό "Αγιο Ποτήρι, ὅπως πᾶνε τά μικρά πού δυσανασχετοῦν νά κοινωνήσουν. Ἀμέσως μόλις κοινωνήσῃ ἔγινε ἀρνάκι. "Οταν ἀργότερα τόν ρώτησα γιατί ὄλη αὐτή ἡ παράξενη συμπεριφορά του στήν ἐκκλησία μου εἶπε ὅτι «κάποιος» τόν ἐμπόδιζε.

16. Ὁ Σατανᾶς βάζει μπρός τά μεγάλα μέσα

11 Δεκεμβρίου 1969. Ἦταν ἀπογευματινές ὥρες καί ὁ Παναγιώτης κοιμόταν. Ξαφνικά κάποιος τόν ξύπνησε καί τρομαγμένος βλέπει, ὅτι αὐτός ὁ κάποιος ἦταν ὁ Σατανᾶς, ὅπως τόν βλέπουμε στίς ζωγραφιές δηλαδή μέ μορφή τράγου, μέ μουσι μέ μακρὰ οὐρά. Ἐντελῶς ξύπνιος πλέον ὁ Παναγιώτης βλέπει τόν Σατανᾶ νά στρογγυλοκάθεται στήν καρέκλα πού ἦταν μέσα στήν κρεβατοκάμαρα καί νά διπλώνη τήν οὐρά του στήν πλάτη τῆς καρέκλας. Κατατρομαγμένος ὁ Παναγιώτης, σηκώνει τό δεξί του χέρι ἐνστικτωδῶς διά νά κάμη τό σημεῖον τοῦ Σταυροῦ... Τήν στιγμή πού ὑψωσε τό χέρι του τοῦ λέει ὁ Σατανᾶς «Ὁχι μήν τό κάνεις αὐτό διότι ἐγώ ἦρθα καί σέ ξύπνησα διά νά μιλήσουμε σάν φίλοι, διότι ἐσύ κάνεις ὅλα τά ἀντίθετα μέ αὐτούς πού λές ὅτι εἶναι ἀδέλφια σου. Αὐτοί δέν εἶναι τίποτα. Ἐγώ εἶχα κάνει τόσα πράγματα γιά σένα. Στήν ἐκκλησία πού πῆγες ἐγώ σέ ἐμπόδισα. Πού ἦταν ὁ Θεός σου καί ὁ Χριστός σου διά νά σέ βοηθήση; Καλά, θά μετανοιώσης ὅμως»

Ἐν συνεχείᾳ ἄφωνος ὁ Παναγιώτης καί ἐντελῶς ἀνίκανος νά ἀντιδράσῃ, βλέπει τόν Σατανᾶ νά φέρνῃ μέ μιά κίνηση μιά κινηματογραφική μηχανή προβολῆς καί μιά ὀθόνη μέσα στήν κρεβατοκάμαρα, καί

ἄρχισε νά προβάλη μιὰ ταινία. Στήν ταινία αὐτή παρουσιάζετο ἡ ζωὴ τοῦ Παναγιώτη σά μιὰ ζωὴ ἑνὸς πολὺ πλούσιου ἀνθρώπου μέ πολὺ ἔλκυστικές ἀπολαύσεις καί ἡδονές. Μόλις τελείωσε ἡ προβολή τῆς ταινίας λέει ὁ σατανᾶς στόν Παναγιώτη «Αὐτή θά εἶναι ἡ ζωὴ σου ἐάν ξαναγυρίσεις κοντά μου. Ἄν ὅμως συνεχίσης τό δρόμο πού ἄρχισες θά σέ κάνω νά μετανοιώσης πικρά» κατέληξε ὁ σατανᾶς καί ἐξαφανίστηκε.

Ἐδῶ θέλω νά σημειώσω ὅτι ὅταν τήν ἐπομένη ὁ Παναγιώτης μοῦ τά διηγεῖτο αὐτά, ἦταν ἀκόμη φανερά ἀναστατωμένος ἀλλά καί ἀποφασισμένος νά μὴν ὑποκύψῃ στόν ἐκβιασμό. Χοντρός ὅπως εἶναι κάπως στίς ἐκφράσεις του ἔλεγε καί ξανάλεγε «θά τόν σκίσω τόν κερατᾶ» καί ἄλλα τέτοια. Ἐγώ πάντως ἔβλεπα ὅτι τό καλύτερο πού εἶχε νά κάνει θᾶταν νά πιασθῆ πιό σφιχτά ἀπό τό χέρι τοῦ Θεοῦ καί τοῦ θύμησα τί τοῦ εἶπε ὁ Ἅγιος, πρὶν ἓνα μῆνα περίπου στίς 3 Νοεμβρίου.

17. Οἱ Ἅγιοι Ραφαήλ καί Νεκτᾶριος γιατρεύουν τό παιδί του

13 Ἰανουαρίου 1970. Ὁ Ἅγιος παρουσιάζεται στόν ὕπνο τοῦ Παναγιώτη τόν εὐλογεῖ καί τοῦ λέει «Νά πάρῃς τό παιδί σου καί νά τό πᾶς τρεῖς φορές στόν Ἅγιο Νεκτᾶριο στήν Αἴγινα». Αὐτό πού συνέβαινε ἦταν ὅτι τό ἓνα ἀπό τά δύο παιδιά τοῦ Πανα-

γιώτη, αγόρι, είχε εκ γενετῆς μιά σοβαρά ανατομική ανωμαλία, πού ἡ ἐπέμβασις τῆς ἐπιστήμης δέν εἶχε διορθώσει. Πράγματι ὁ Παναγιώτης πῆγε τό παιδί τρεῖς φορές στήν Αἴγινα, στόν "Ἅγιο Νεκτάριο καί ἔκτοτε ἄρχισε σαφῆς βελτίωσις τῆς ανωμαλίας πού τελικῶς ἀποκαταστάθηκε ἐντελῶς.

12 Φεβρουαρίου 1970. Ὁ Παναγιώτης βλέπει τόν Σατανᾶ στόν ὕπνο του σάν ἓνα τεράστιο μαῦρο πουλί νά τοῦ λέη «Φύγε ἀπό τόν Γεώργιο (τόν γράφοντα) εἶναι κακός ἄνθρωπος καί θά σέ σκοτώσῃ». Ξύπνησε καί ἀναρωτιόταν, τί νά σημαίνη πάλι αὐτό, ἀλλά σέ λίγο ξανακοιμήθηκε, καί βλέπει τόν "Ἅγιο στόν ὕπνο του νά τοῦ λέη «Παναγιώτη τά πονηρά πνεύματα σέ πειράζουν ἀλλά ὅπως σοῦ ξαναεἶπα ἐσύ νά μήν φοβᾶσαι τίποτα διότι ἐγώ σέ προστατεύω. Μέ τό Γεώργιο εἶσθε ἀδελφια καί νά εἶστε πάντα μαζί. Νά πᾶτε στόν παπᾶ πού γνώρισε ὁ Γεώργιος νά σοῦ διαβάσῃ τούς ἐξορκισμούς τῆς Ἐκκλησίας». Πράγματι τήν ἐπομένη πῆγαμε στήν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στόν "Ἄλιμο, βρήκαμε τόν πάτερ Ἀντώνιο πού εἶχα γνωρίσει, ὡς προανέφερα, ὅταν ἔψαχνα διά τήν ἐκκλησία τῆς Ὁσίας Ξένης, ὁ ὁποῖος μέ συγκίνησι διάβασε τούς ἐξορκισμούς στόν Παναγιώτη.

15 Φεβρουαρίου 1970. Ὁ Παναγιώτης βλέπει στόν ὕπνο του ἓνα "Ἄγγελο (μᾶλλον χοντρό) νά τοῦ λέει θυμωμένα «Εἶσατε κολασμένοι καί ἐσύ καί ὁ Γεώργιος καί πρέπει νά πηγαίνετε ἐπί τρία χρόνια, τρεῖς μῆνες, τρεῖς ἑβδομάδες καί τρεῖς ἡμέρες στήν Ἐκκλησία νά ἀνάβετέ κεριά». Ἦταν τόσο φανερό ἡ

παγίδα τοῦ σατανᾶ μέ προφανῆ σκοπό νά μᾶς κάνει νά ἀγανακτήσουμε καί νά ἀπογοητευθοῦμε, πού μολονότι τούτη τή φορά παρουσιάσθηκε σάν ἄγγελος διά νά μᾶς ἐξαπατήση, ἐν τούτοις τόν ἀναγνωρίσαμε.

20 Φεβρουαρίου 1971. Ὁ Παναγιώτης βλέπει στόν ὕπνο του τόν Σατανᾶ νά τοῦ λέει: «Προσπάθησα νά σέ κερδίσω ἀλλά δέν τά κατάφερα. Ἔχεις 12 προστάτες πού ἔχουν γράψει ἀποστολή γιά σένα καί θά τό δῆς. Ἀναθεματισμένος νᾶσαι. Ὅχι μόνο μέ τιμώρησες ἀλλά καί μέ βασάνισες».

27 Μαρτίου 1971. Ἡ γυναίκα τοῦ Παναγιώτη εἶναι στό Ἱπποκράτειον Νοσοκομεῖον διότι ἦτο σοβαρά ἀρρωστη. Ὁ Ἅγιος Ραφαήλ μαζί μέ τούς συμμάρτυράς του Ἅγιον Νικόλαον καί Ἁγίαν Εἰρήνην παρουσιάζονται στόν Παναγιώτη καί τοῦ λένε: «Νά πᾶς στόν Ἅγιο Νεκτάριο στήν Αἶγινα καί νά ἀνάψης 12 κεριά καί νά θυμᾶσαι ὅτι ἐγώ θά σέ καθοδηγῶ»· συμπλήρωσε ὁ Ἅγιος Ραφαήλ πρὶν φύγη ἀφοῦ φίλησε τόν Παναγιώτη στό μέτωπο. Μετά ἀπό λίγες ἡμέρες ἡ γυναίκα τοῦ Παναγιώτη βγήκε ἀπό τό Νοσοκομεῖο ὑγιής.

30 Μαρτίου 1971. Ὁ Παναγιώτης βλέπει τόν Σατανᾶ στόν ὕπνο του νά τοῦ λέει ὅτι τήν μητέρα τοῦ Παναγιώτη αὐτός (ὁ Σατανᾶς) τήν ἀρρώστησε καί τήν πέθανε.

28 Σεπτεμβρίου 1971. Ὁ Παναγιώτης βλέπει τόν Σατανᾶ στόν ὕπνο του νά τοῦ λέει: «Ὁ Θεός λεπτά δέν δίνει. Ἐγώ δίνω τά λεπτά. Ἐλα μαζί μου καί θά σέ κάνω ἑκατομμυριοῦχο καί εὐτυχισμένο». Τοῦ

ἀπαντᾷ ὁ Παναγιώτης: «Ἐσύ νά μέ ἀφήσης ἡσυχο, ἐγώ εἶμαι κοντά στόν Θεό καί Αὐτός θά μοῦ δώσει ὅ,τι πρέπει». Ὁ σατανᾶς τότε γέλασε καί τοῦ εἶπε «ἡσυχο δέ θά σέ ἀφήσω ποτέ».

2 Ἰανουαρίου 1972. Ὁ Παναγιώτης βλέπει τό ἀκόλουθο ἐνύπνιον. Ὅτι εἶχαν ἀνοίξει οἱ οὐρανοί καί γινόνταν χαλασμός κόσμου ἀπό ἀστραπές καί βροντές. Φοβήθηκε καί γονατιστός προσευχήθηκε καί εἶπε «Κύριε λυπήσου καί ἐλέησε ὅλο τόν κόσμο καί τελευταῖο ἐμένα τόν ἁμαρτωλό». Ἀμέσως ἐκαλύφθη μέ ἓνα ἄσπρο φῶς πού ἐκτείνεται σέ ἀπόσταση 200 μέτρων γύρω του».

17 Μαρτίου 1972. Ἡ σύζυγος τοῦ Παναγιώτη Κατερίνα βλέπει καθ' ὕπνον ἓνα ἱερωμένο νά τῆς λέει: «Εἶμαι ὁ Ἅγιος Μελέτιος, Νᾶρθης μέ τόν Παναγιώτη καί τά παιδιά σας στόν οἶκο μου». Πληροφορήθηκαν ὅτι ὑπάρχει μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Μελετίου μετά τήν κάζα Ἀττικῆς καί πῆγαν σύμφωνα μέ τήν ἐπιθυμία τοῦ Ἁγίου.

30 Σεπτεμβρίου 1972. Ὁ Παναγιώτης βλέπει στόν ὕπνο του ὅτι ἦταν μαζί μου σέ κάποιο μέρος καί ἐκεῖ ξαφνικά παρουσιάσθηκε ὁ σατανᾶς καί λέει σέ μένα «Πάλι τά κανόνισες καί πήγατε στούς προστάτες σας, ἀλλά θά τό μετανιώσεις». (Εἶχε συμβεῖ ὥστε ἐντός μιᾶς ἐβδομάδος ὁ Παναγιώτης καί ἓνας ἄλλος γνωστός μου εἶχαν πάει γιά προσκύνημα στή Μυτιλήνη). Μόλις ὁ Σατανᾶς εἶπε τά παραπάνω ὁ Παναγιώτης ἀγρίεψε καί σήκωσε ἓνα ξύλο γιά νά κτυπήσει τό Σατανᾶ διά τήν ἐνόχλησι καί τίς ἀπειλές. Τότε

ὅμως παρουσιάστηκε ἡ Θεοτόκος ἡ ὁποία ἐπετίμησε τόν Σατανᾶ καί ἐξηφανίσθη. Ἐν συνεχείᾳ βλέπει ὁ Παναγιώτης κάποιον ἱερωμένο ὁ ὁποῖος εὐλόγησε μέ τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ καί τούς τρεῖς μας. (Δηλαδή τήν Κυρία Θεοτόκο, τόν Παναγιώτη καί μένα).

18. Ὁ Ἅγιος Ραφαήλ ἐπιδοκιμάζει τήν φιλανθρωπία

14 Ἰεκεμβρίου 1972. Ὁ Παναγιώτης βλέπει ὅτι εἴμεθα μαζί, παρουσιάζεται ὁ Ἅγιος Ραφαήλ καί λέει σέ μένα νά φέρω τήν τσάντα μέ τά τρόφιμα. Φέρνω τήν τσάντα μέ τά τρόφιμα καί ἐκεῖ σέ ἕνα πράσινο λιβάδι παρουσιάζονται 30 - 40 φτωχοί στούς ὁποίους ὁ Ἅγιος μοίρασε τά τρόφιμα. Μετά ἔδωσε λίγο φαγητό στόν Παναγιώτη καί σέ μένα καί μᾶς εἶπε νά τό φᾶμε καί νά δοξάσουμε τό Θεό. Στήν πραγματικότητα μετά μερικές μέρες πήγαμε στό Ὀρφανοτροφεῖο Νέας Μάκρης «Στέγη Ἀγάπης» ὅπου μερικές καλόγρηες ἀπό τό δίπλα Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Ἐφραίμ ἀγωνίζονταν νά συντηρήσουν, περί τά 30 ὄρφανά, ἐγκαταλελειμμένα ἢ ἀπό διαλυμένες οἰκογένειες μικρά κοριτσάκια. Πήγαμε λέγω τά τρόφιμα, παιγνίδια καί εἶδη ρουχισμοῦ πού εἶχαμε ἀγοράσει μέ ἔρανο μεταξύ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ὑπηρεσιῶν ὅπου ἐργαζόμεθα. Αὐτό ἄρχισε νά γίνεται ἀπό τό 1970 κάθε Χριστούγεννα καί μερικές φορές καί τό Πάσχα καί συνεχίζεται μέχρι σήμερα

πού γράφονται αυτές οι γραμμές. Ἐάν καί ἡ συμμετοχή τοῦ Παναγιώτη καί ἡ δική μου σ' αὐτή τήν Θεάρεστον ἐκδήλωση εἶναι ἀπό πάσης ἀπόψεως ἀναξία λόγου, ἐν τούτοις ὁ Ἅγιος Ραφαήλ κατ' ἐπανάληψιν ἐκδήλωσε τήν χαρά Του καί τήν ἐπιδοκιμασίαν Του διά τήν καλή αὐτήν πρωτοβουλίαν. Καί εἶναι φυσικά ἔργο Του, ἀφοῦ μέ ἐλάχιστο κόπο συγκεντρώνουμε κάθε χρόνο ἕνα πολύ μεγάλο ποσόν χρημάτων μέ τό ὅποϊον ἀγοράζουμε τά ἀναγκαῖα διά αὐτά τά δυστυχημένα πλάσματα (ἐκτός ἀπό τίς προσφορές πού ἔχουμε σέ ροῦχα, τρόφιμα κλπ.).

2 Φεβρουαρίου 1973. Ὁ Παναγιώτης βλέπει τόν Σατανᾶ καθ' ὕπνον νά παίρνει ἀγκαζέ καί νά ἀπομακρύνεται τόν Στέλλιον (θά γράψω ἐν συνεχείᾳ τά σχετικά μέ αὐτόν). Ἐν συνεχείᾳ ἀπευθύνεται σέ μένα καί μοῦ λέει «Θά ἔρθει μετά ἡ σειρά σου». Τέλος λέει στόν Παναγιώτη «Ἐσένα θά σέ ἀφήσω τελευταῖον διά νά σέ βασανίσω».

19. Ἡ Κυρία Θεοτόκος βοηθός μας

6 Νοεμβρίου 1973. Ὁ Παναγιώτης ἐνυπνιάζεται ὅτι βρεθήκαμε αὐτός καί ἐγώ σέ κάποιο μέρος καθήμενοι. Ξαφνικά δίπλα σέ μένα ἤρθε καί κάθησε ὁ σατανᾶς. Ἐγώ φοβήθηκα καί ἔπιασα τόν Παναγιώτη ἀπό τό χέρι. Ὁ Παναγιώτης μοῦ εἶπε «Μή φοβᾶσαι». Ἐκείνη ἀκριβῶς τήν στιγμή παρουσιάσθηκε ἡ

Κυρία Θεοτόκος μεσήλιξ, μαυροφορεμένη και ώραιότατη μαζί με τόν "Άγιον Ραφαήλ ντυμένον μέ λευκά άρχιερατικά άμφια. 'Ο "Άγιος χαμογέλασε ή δέ Κυρία Θεοτόκος έκανε μέ τό χέρι Της άυστηρό νόημα είς τόν Σατανά νά εξαφανισθῆ και αυτός εξαφανίσθηκε στή στιγμή. 'Ο "Άγιος Ραφαήλ τότε μάς είπε «'Ο,τι είπομεν έγένετο, έξ ου γάρ εὐλογίαν Θεοῦ έχετε. Οί μανάδες σας είς Θεόν άγάλλονται». Μετά ὕψωσεν τό χέρι Του και μάς εὐλόγησε μέ τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ και έν συνεχεία μαζί μέ τήν Κυρία Θεοτόκον άνεχώρησεν από τό μέρος ὅπου εύρισκόμεθα έμεῖς.

26 Νοεμβρίου 1973. 'Ο Παναγιώτης βλέπει καθ' ὕπνον τήν 'Υπεραγίαν Θεοτόκον ή ὁποία φοροῦσε μεγαλοπρεπέστατη ένδυμασία, έλαμπε ὀλόκληρη σαν ήλιος στό δέ κεφάλι της φοροῦσε σκῆπτρο τό ὁποῖον έβγαζε χιλιάδες άστρα. 'Η Παναγία κρατοῦσε στό άριστερό χέρι τόν Χριστό νήπιο και μέ τό άλλο χέρι έπιασε τό χέρι τοῦ Παναγιώτη και τοῦ είπε «'Ελα νά σέ πάω στό σπίτι μου πού δέν πῆγες μέ τόν άδελφό σου Γεώργιο». Και εύρεθήκανε άμέσως στήν έκκλησία τῆς Παναγίας στήν Τῆνο ή ὁποία ήταν πλημμυρισμένη από χρυσάφι και έλαμπε σαν ήλιος. Είχε συμβεῖ και μέ τόν Παναγιώτη σχεδιάσαμε από πολλά χρόνια νά πάμε στήν Παναγία στήν Τῆνο και άκόμη δέ τό είχαμε πραγματοποιήσει. "Όταν τελικῶς πήγαμε έπτά μήνες μετά από τό παραπάνω ένύπνιο τοῦ Παναγιώτη, ήτοι τόν 'Ιούνιον τοῦ 1974, ὁ Παναγιώτης έλεγεν ὅτι ή έκκλησία ήταν ὅπως περίπου τήν

είδε στὸν ὕπνο του (ἦταν ἡ πρώτη φορά πού πῆγε στὴν Τῆνο).

Τό 1974 οἱ ἐπισκέψεις τοῦ Ἁγίου στὸν Παναγιώτη ἀραίωσαν σημαντικά πρὸς μεγάλην λύπη τοῦ Παναγιώτη. Στίς ἀρχές τοῦ 1975 ὁ Παναγιώτης παίρνει μέσω τῆς Αἰκατερίνης τό ἀκόλουθον μήνυμα τοῦ Ἁγίου «Ὁ Παναγιώτης βρῖσκεται λίγο σκυθρωπός διότι δέν ἔχει τὴν ἐπικοινωνία τῶν πρώτων χρόνων. Ἄς μή λυπᾶται δι' αὐτό διότι ἡ Θεία Βούλησις φυλάττει αὐτόν».

20. Ὁ ἀλάνθαστος γιατρός

5. Φεβρουαρίου 1975. Ὁ Παναγιώτης ἔπαθε ἀπὸ ἀπροσεξία του ἓνα σοβαρό ἐκτεταμένο ἔγκαυμα. Ἐν μέσω φρικτῶν πόνων μετεφέρθη στό Νοσοκομεῖο ὅπου τοῦ ἔγιναν οἱ πρῶτες βοήθειες. Δέν ἤθελε νά μείνη μέσα στό Νοσοκομεῖο καί τοῦ ἐδόθη συνταγή διά ἀλοιφές καί φάρμακα. Ὁ γιατρός ὅμως τοῦ Νοσοκομεῖου τόν προειδοποίησε ὅτι θά εἶναι πολύ τυχερός ἂν δέν τοῦ ἀφίση ἔρπη ἢ ἔκζεμα πού αὐτοῦ τοῦ εἴδους τά ἔγκαύματα ἀφίνουν, ὅπως τοῦ εἶπε. Ἀλλά ὁ Παναγιώτης γνώριζε κάποιον ἄλλον σπουδαιότερον γιατρόν πρὸς τόν ὁποῖον ἀπηυθύνθη μέ θερμή προσευχή. Καί μετά μερικές ὥρες οἱ πόνοι του σταμάτησαν καί τό ἔγκαυμα τελείως ἐξηφανίσθη.

21. Καί ἄλλα θαύματα τῶν Ἁγίων Ραφαήλ καί Νεκταρίου

Ἐνα ζεῦγος γνωστῶν μου, λίαν φιλικῶν μου προσώπων, ὀνόματι Στέλλιος καί Ἄννα Πεπινίδα, ὁδός Ἀλαμάνας 16, Καλογρέζα, ὅταν τόν Ἰούλιον τοῦ 1969 τούς διηγήθηκα τά σχετικά μέ τόν Ἁγίον Ραφαήλ καί μένα, ἀποφάσισαν νά φύγουν ἀμέσως διά τήν Μυτιλήνη διά νά θάλουν, ὅπως ὑπέθεσα τότε, τόν δάκτυλόν των ἐπί τόν τύπον τῶν ἡλῶν. Ἐκεῖ ἀξιώθηκαν νά νοιώσουν ἔντονα τήν παρουσία τοῦ Ἁγίου στό δωμάτιο πού κοιμόντουσαν, ἐνῶ τήν ἴδια στιγμή ἓνα σταυρός εἶχε σχηματισθεῖ στά κλειστά παράθυρα στό ἴδιο δωμάτιο.

Λίγο καιρό ἀργότερα ὅταν εἶχαν ἓνα σοβαρό καί ἀλυτο οἰκογενειακό τους πρόβλημα ὁ Ἁγιος Ραφαήλ φανερώθηκε στόν ὕπνο τοῦ Στέλλιου καί τοῦ ὑπέδειξε τήν λύσιν. Λίγες ὥρες ἀργότερα τό πρόβλημα εἶχε ριζικά λυθῆ.

Πρόσφατα κάπως, ἦσαν πολύ στεναχωρημένοι καί φανερά ἀνήσυχοι διά κάποιο πρόβλημα πού παρουσιάσθη σέ λίαν προσφιλές των πρόσωπον. Βρῆκαν τήν ψυχικήν των ἡρεμίαν μόνον ὅταν ὁ Ἁγιος Ραφαήλ ἀνταποκρινόμενος στίς ἐπίμονες καί θερμές προσευχές τῆς Ἄννας, παρουσιάσθηκε στόν ὕπνο της καί τῆς εἶπε παρήγορα καί ἐνθαρρυντικά λόγια

διά αυτό πού τούς απασχολούσε. Σύντομα μετά απ' αυτό, τό ένα – και ποιό σοβαρό – σκέλος τοῦ προβλήματος εἶχε. Δόξα τῷ Θεῷ λυθεῖ. Ἄλλά και γιά τό ἄλλο σκέλος ἔχει ὁ Θεός και ὁ προστάτης Ἅγιός των.

Ἦταν ἐγώ ἔτυχε νά τούς πῶ ὅτι σκόπευα νά πάω στήν Αἴγινα στόν Ἅγιο Νεκτάριο νά τόν προσκυνήσω, ἡ Ἄννα μου ἔδωσε κάποιο νόμισμα νά βάλω ἓνα κερί ἐκ μέρους της. Διότι ὅμως πέρασε καιρός ὅταν τελικῶς πῆγα και τό εἶχα ξεχάσει ἐντελῶς, μιά φωνή μέσα στό παρεκκλήσιον ὅπου εἶναι ὁ Τάφος τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου μου εἶπε σέ ἔντονο τόνο «Τό κερί πού σου εἶπε ἡ Ἄννα γιατί δέν τό ἔβαλες;» (Δέν ἔχουνε ἄδικο σκέφθηκα πού λένε, μήν τάξεις σέ Ἅγιο κερί...). Τό ὠραῖο εἶναι ὅτι δέν θυμόμουν πόσα ἀκριβῶς χρήματα μου εἶχε δώσει ἡ Ἄννα διά τό κερί της και συμπτωματικά ἔβαλα νόμισμα μικρότερης ἀξίας, ἀπό φόβο δέ μή θυμώση πάλι ὁ Ἅγιος, μετά μερικές ἡμέρες ξαναπῆγα στήν Αἴγινα στήν Ἐκκλησία Του, διά νά τακτοποιήσω τήν ἐκκρεμότητα.

Ἐκεῖ ἀξιώθηκα νά δῶ μέ τά μάτια μου ἓνα ζωντανό θαῦμα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Ἁγίου τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μας. Συγκεκριμένα ὅταν ἔφθασα ἐκεῖ, τήν στιγμή ἐκείνη, ἔκανε τά πρῶτα βήματα τῆς ζωῆς της μιά 16χρονη κοπέλλα, πού ἀπό μωρό γεννήθηκε μέ κάποια πάθηση και δέν μπορούσε νά σταθῆ στά πόδια της.

Μεγάλη ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ και μεγάλη ἡ θαυματουργική χάρις τῶν Ἁγίων Του.

22. Θαυμάτων συνέχεια...

Καί ἄλλο γνωστό μου ζεῦγος ὀνόματι Λουκᾶς - Νίκη Στραβοπόδη, ὁδός Τσουδεροῦ 20, Θυμαράκια, Κάτω Πατήσια, πίστεψαν στήν θαυματουργή δύναμι τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ.

Ἔτσι, ὅταν ἡ Νίκη, ἔπαθε μιά πολύ ὀδυνηρή πολύποδα ἰγμορίτιδα καί μετά τήν σχετική ἀκτινογραφία ὁ γιατρός τῆς συνέστησε ἀμέσως ἐγχείρηση, ἡ Νίκη ἀπό φόβο διά τήν ἐγχείρησι καί τίς ταλαιπωρίες της, καί μέ πίστι ὅτι τίποτα δέν εἶναι ἀνίατον γιά τόν Ἁγίον Ραφαήλ πῆγε μέ τόν σύζυγόν της στή Μυτιλήνη στόν Ἁγίον.

Λίγες μέρες ἀργότερα ἐπέστρεψε τελείως ὑγιής ὅπως διεπιστώθη καί ἀκτινολογικῶς. Καί πάλι Δόξα τῶν Θεῶ.

Τό ζεῦγος αὐτό ἐπιθυμοῦσε πολύ νά ἀποχτήσῃ ἕνα παιδάκι, ἀλλά, κατά τήν ἐπιστήμη, αὐτό δυστυχῶς ἀπεκλείετο. Παρακαλοῦσαν ἐπίπονα καί ἐπίμονα τόν Ἁγίον Ραφαήλ καί τόν Ἁγίον Νεκτάριο καί ἔταξαν τό παιδί νά τό βγάλουν στό ὄνομά Του. Καί φυσικά τό παιδί ἤρθε καί τό τάμα πραγματοποιήθηκε. Διότι, «ὅπου Θεός βούλεται νικᾶτε φύσεως τᾶξις...».

23. Ὁ Ἅγιος ἐπιβεβαιώνει τὰ θαύματά του

Τόσο ἡ Νίκη πού προανέφερα, ὅσον καί ἐγώ, εἶχαμε ἀμελήσει νά δηλώσουμε τὰ θαύματα ἰάσεώς μας τῇ μεσιτεία τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ, διά νά δημοσιευτοῦν, στό Μηνιαῖο Δελτίο πού ἐκδίδει τό Μοναστήρι Του, ὅπως συνηθίζεται, διά τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ. Ὅταν σκεφθήκαμε νά τά δηλώσουμε, μετά χρόνια ὀλόκληρα, ἦταν Σεπτέμβριος τοῦ 1974. Ταχυδρομήσαμε τά γράμματα πρὸς τήν Ἡγουμένη τοῦ Μοναστηριοῦ, σχεδόν ταυτοχρόνως.

Ἐνα μῆνα ἀργότερα ἀπό τότε πού δηλώσαμε τὰ θαύματα, βλέπω στόν ὕπνο μου, νά ἔχει γραφεῖ μέ ξένο χέρι καί μέ κεφαλαῖα γράμματα, ἡ λέξις «Ἔρχεται», στό σημειωματάριον πού κρατῶ στό γραφεῖον μου καί πού ὑπό τύπον ἡμερολογίου ἔγραφα ὅλα τὰ σχετικά μέ τόν Ἅγιον Ραφαήλ. Ἡ λέξις «Ἔρχεται» εἶχε γραφεῖ ἀκριβῶς μετά τήν τελευταία δική μου ἐγγραφή.

Ἀναρωτιόμουν τί ἢ ποιός πρόκειται ναρθῆ, ὅταν μετά μερικές ἡμέρες ἔλαβα ἀπό τό Μοναστήρι τό ἔντυπον Δελτίον τῆς Μονῆς ἀριθμ. 118, Ὀκτώβριος 1974, στό ὁποῖον δημοσιεύοντο τὰ θαύματα πού δηλώσαμε ἡ Νίκη καί ἐγώ, μιά ἀκόμη πιστοποίησις μέ τό ὄνειρο πού εἶδα, ὅτι τὰ θαύματα ἦταν ἀληθινά καί ἡ δημοσίευσίς των ἔτυχε τῆς ἐπιδοκίμασις τοῦ Ἁγίου!

24. Ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς

Πολλοί ἄνθρωποι, ὡς γνωστόν, ἀμφιβάλλουν διὰ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, μολονότι ὁ Θάνθρωπος λυτρωτῆς στήν ἐπίγειον ζωὴν Του κατ' ἐπανάληψιν καί μέ διαφόρους τρόπους δίδαξε ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατη, ὁ δέ σταυρικός Του θάνατος καί ἡ Ἀνάστασις Του σά μοναδικό σκοπό εἶχαν, νά μᾶς λυτρώσουν ἀπό τὴν ἁμαρτία καί νά μᾶς χαρίσουν τὴν αἰώνιο ζωὴν κοντά Του, σέ ὅσους ἀπό ἐμᾶς θά Τόν δεχθοῦμε σάν προσωπικόν μας Σωτῆρα.

Σ' αὐτὴ τὴν ἀφήγησι ἐδῶ θά σοῦ ὑπενθυμίσω, ἀγαπητέ μου ἀναγνώστα, ὅτι ὁ Ἅγιος Ραφαήλ ἐζοῦσε ὡς ἄνθρωπος πρὶν 500 τόσα χρόνια, μαρτύρησε, καί ὅμως σήμερα ὁμιλεῖ καί θαυματουργεῖ εὐρισκόμενος εἰς τὴν ἀθάνατον ζωὴν.

Πρό ἐτῶν ὁ Ἅγιος Ραφαήλ λέει στόν Παναγιώτη « ἡ μητέρα σου καί ἡ μητέρα τοῦ Γεωργίου εἰς Θεόν ἀγάλλονται». Σημειωτέον ὅτι ὁ Παναγιώτης οὔτε εἶχε γνωρίσει ποτέ τὴν μητέρα μου, οὔτε τοῦ εἶχα μιλήσει ποτέ γιὰ αὐτήν, οὔτε κἄν γνώριζε ὅτι αὐτὴ ἦτο πρό πολλοῦ πεθαμένη. Καί νά πού οἱ τόσο πιστές καί τόσον ἀφοσιωμένες στόν Κύριον μαννάδες μας εἶχαν κερδίσει τὴν Βασιλείαν τοῦ Κυρίου, ὅπως ἀπεκάλυπτεν ὁ Ἅγιος, προφανῶς διὰ νά μᾶς ἐνισχύση τὴν πίστι καί τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ ζωὴ συνε-

χίζεται και μετά τόν επίγειον θάνατον τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ σύζυγός μου τό 1971 παρεκάλεσε θερμά τή Θεομήτορα, νά θεραπεύση τή βαρεία ἄρρωστη μητέρα της. Καί ἡ Κυρία Θεοτόκος παρουσιάσθηκε στόν ὕπνο της γιά νά τῆς πῆ «Ἡ μητέρα σου ἔχει ἀθανασία». Μετ' ὀλίγον χρόνον ἡ μητέρα της τελείωσε τήν ἐδῶ χριστιανικήν ζωή της.

25. Ἡ Δύναμις τῆς Προσευχῆς

Ἡ Προσευχή εἶναι ὡς γνωστόν ἡ πνευματική ἐπικοινωνία τοῦ ἀνθρώπου μέ τας ἐπουρανίους δυνάμεις. Εἶναι ἡ συνομιλία τοῦ δημιουργήματος πρός τόν δημιουργό καί εἶναι τεραστία ἡ δύναμις της. Ἐγώ ἐδῶ θά ἀναφέρω μερικά χαρακτηριστικά δείγματα διά τήν δύναμιν τῆς προσευχῆς, ἀπό τήν προσωπικήν μου ἐμπειρίαν ὁ ἀνάξιος, ἡ ὁποία ἐμπειρία μέ δίδαξε ἐπίσης, ὅτι ὁ Θεός ἀπαντᾷ πάντα στήν προσευχήν μας, κατά τόν ἄλφα ἢ τόν θῆτα τρόπον, εἴτε ἀμέσως, εἴτε μετ' ὀλίγον ἢ πολύν χρόνον. Ἀλλά εἶναι βέβαιον ὅτι πάντα ἀπαντᾷ. Τώρα ἐάν δέν ἰκανοποιῆ ὅλα ὅσα τοῦ ζητᾷμε στήν προσευχή μας, εἶναι ἴσως γιατί μερικά ἀπό τά αἰτήματά μας ἐάν ἰκανοποιηθοῦν, δέν θά ἀποβοῦν πρός τό συμφέρον τῆς ψυχῆς μας. Διότι ὁ Θεός δέν εἶναι μόνο Παντοδύναμος ἀλλά παράλληλα εἶναι καί Πάνσοφος καί σκοπός του πρωταρχικός εἶναι ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας.

Μιά ἄλλη βεβαία ἐξήγησις ὅταν δέν λαμβάνομεν ἀπάντησιν στήν προσευχήν μας, εἶναι γιατί ἡ προσευχή μας δέν ἔγινε μέ τήν πίστι καί βεβαιότητα πού πρέπει νά ἔχωμε ὅταν προσευχόμεθα, ὅτι αὐτό πού ζητᾶμε θά μᾶς δοθῆ ὅπωςδῆποτε.

“Ὅταν τόν Νοέμβριο τοῦ 1973, μέ τά γεγονότα τοῦ Πολυτεχνείου ἔτυχε νά βρεθῶ, ἐντελῶς τυχαία, κάπου στήν γύρω περιοχὴ καί κυριολεκτικῶς τρομοκρατήθηκα ἀπό τά συμβαίνοντα, στήν βραδυνή προσευχή μου παρεκάλεσα τόν Κύριον νά μέ ἐνισχύει στίς περιπτώσεις πού δείλιαζα. Τό ἴδιο βράδυ μιά φωνή μέ ξύπνησε διά νά ἀκούσω τήν ἀπάντησι στήν προσευχή μου ἡ ὁποία ἦτο «Ἐν τούτῳ Νίκα» μέ ἄλλα λόγια. «κᾶνε τόν σταυρό σου καί θά κατανικᾶς τήν δειλίαν σου».

Ἄλλοτε, ὅταν τόν Δεκέμβριο τοῦ 1969, ἀρρώστησα ἀπό γρίπη μέ ἐπιπλοκή βρογχίτιδος καί εἶχα τά χάλια μου, προσευχήθηκα καί παρεκάλεσα τήν Κυρίαν Θεοτόκον νά μέ θεραπεύσει. Τό ἴδιο βράδυ, ἔβλεπα ξυπνητός, νά παρουσιάζεται μιά εἰκόνα τῆς Θεομήτορος μέ τόν Χριστό νήπιο στήν ἀγκαλιά της, ἀκριβῶς ἀπέναντι στόν τοῖχο τῆς κρεβατοκάμαράς μου. Κάθε φορά πού ἀναβα τό φῶς τοῦ δωματίου ἡ εἰκόνα ἐχάνετο ἀπό τά μάτια μου διά νά ἐμφανισθῆ ἀμέσως μόλις ἔσβυνα τό φῶς. Αὐτό τό ὄραμα ξυπνητός κράτησε ἀπό τίς δύο τά μεσάνυχτα μέχρι τίς 6 τό πρωῖ. Φυσικά ἔγινε καλά ἀπό τή γρίπη καί τίς ἐπιπλοκές της.

Ἄλλη περίπτωσι πού πῆρα ἄμεση ἀπάντησι στήν

προσευχή μου ἦταν ὅταν πρό ἐτῶν, μιά καθαρὰ Δευτέρα, ἀδιαθέτησα ξαφνικά καί δέν μπορούσα νά πάω ἐκδρομή πού εἶχα προγραμματίσει. Τό ἴδιο βράδυ στήν προσευχή μου ἀνοήτως καί ἀσεβῶς, ἀπεκάλεσα τόν Κύριον ἄδικον, διότι ἐπέτρεψε νά ἀδιαθετήσω καί μοῦ χάλασε τά σχέδια. «Ἐπιτέλους, τοῦ εἶπα, τήν φῦσιν πού ἐσύ Κύριε ἐδημιούργησες ἐπρόκειτο νά ἀπολαύσω καί ὄχι ὅτι θά ἔκανα τίποτα, ἁμαρτίες». Τό ἴδιο βράδυ, βλέπω μισοκοιμισμένος στόν ὕπνο μου ἓνα τεράστιο μάτι νά στρέφεται πρόν τόν οὐρανόν καί νά μοῦ λέει. «Ἄνω σχῶμεν τάς καρδίας». Νήπιον θρησκευτικῶς ὅπως ἤμουν, τότε, ἀναγκάσθηκα νά πάω στόν πάτερ Διονύσιο, στήν ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Σοφίας Ν. Ψυχικοῦ, νά μοῦ ἐξηγήσῃ τήν φράσιν. «Ὁ Κύριος σοῦ ἀπάντησε, μοῦ εἶπε ὁ παππούλης, ὅτι πρέπει νά ἔχεις στραμμένη τήν καρδίαν σου στήν προσδοκία τῶν Οὐρανίων ἀγαθῶν καί νά μήν ἐνδιαφέρεσαι καί νά μήν παραπονεῖσαι διά τά ἐπίγεια ἀγαθά πού τυχόν σοῦ στερεῖ».

Ἄλλοτε πάλι, ὅταν εἶχα ξεσηκώσει ἓνα γκρούπ ἀπό γνωστούς μου διά νά πᾶμε στή Μυτιλήνη στό Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου, τήν παραμονή τῆς ἀναχωρήσεως ἐγώ βρίσκομαι κρεβατωμένος ἀπό σοβαρό κρυολόγημα καί πόνους στό στομάχι. Στήν προσευχή μου παρεκάλεσα τόν Ἅγιο νά μέ θεραπεύσῃ διά νά μπορέσω νά ταξιδεύσω τήν ἐπομένη μέ τούς ἀνθρώπους πού εἶχα ξεσηκώσει. Τήν ὥρα πού προσευχόμουν μιά τρεμουῖλα, σάν ἠλεκτρική ἐκκένωση, διέρευσε ὅλο μου τό σῶμα καί αὐτοστιγμή ἔγινε καλά.

Ἄλλη περίπτωση πού πήρα ἀμέσως ἀπάντηση στήν προσευχή μου ἦταν ὅταν στίς ἀρχές Αὐγούστου τοῦ 1974 ἡ σύζυγός μου ἦταν ἀνάγκη νά πραγματοποιήσει ἕνα ταξίδι πού ἐγώ τό θεωροῦσα ἄκρως ἐπικίνδυνο καί ἀνησυχούσα. Στήν πραγματικότητα τόν Ἰούλιο μέ τήν κατάληψι τῆς Κύπρου καί τήν ἐπιστράτευσι, ἀναγκαστήκαμε νά φύγουμε διαστικά ἀπό ἕνα παραμεθόριο νησί πού παραθερίζαμε. Στή διασύνη μας ἀναγκασθήκαμε νά ἀφήσωμε ἐκεῖ κάτι πού ὅπωςδήποτε θᾶπρεπε νά τό πάρωμε τό συντομώτερον. Πρίν φύγη, στήν βραδυνή προσευχή μου παρεκάλεσα τόν Κύριο νά τήν βοηθήση, διότι ὅπως ἔγραφαν οἱ ἔφημερίδες ἀπό στιγμή σέ στιγμή ἦτο ἐνδεχόμενον νά ἀρχίσῃ πόλεμος μέ τούς Τούρκους. Τό ἴδιο βράδυ βλέπω στόν ὕπνο μου τόν Ἅγιο Χριστόφορο, τόν προστάτη τῶν μεταφορῶν, νά μου λήη «Μήν ἀνησυχεῖς τάχῳ τακτοποιήσει ὅλα ἐγώ». Καί φυσικά ὅλα πήγαν θαυμάσια μέ τό ταξίδι της.

Ἀργότερα περί τά μέσα Αὐγούστου τά πράγματα μέ τούς Τούρκους ἔγιναν ἀκόμη χειρότερα καί ὁ πόλεμος ἐφαίνετο πλέον ἀναπόφευχτος. Δέν γνωρίζω πῶς ἀντιμετώπιζε ὁ ἄλλος κόσμος αὐτό τό ἐνδεχόμενον ἀλλά ἐγώ εἶχα πανικοβληθεῖ καί ὡς ἦταν ἐπόμενον πάλι ζήτησα βοήθεια στήν προσευχή μου γιά νά ἠρεμήσω. Τήν ἄλλη μέρα ἀκριβῶς παίρνω γράμμα ἀπό τήν ἀνύποπτον Αἰκατερίνην, μέ τό ἀκόλουθον μήνυμα τοῦ Ἁγίου: «Τό τέκνον Γεώργιος, λέει στό μήνυμά του, ὁ Ἅγιος, χάνεται μέσα στή ζωή του. Ἐχει τόσο πολύ φοβηθῆ πού δέν ἠμπορεῖ νά ἀντέξῃ.

Γράψε του καί πές του πῶς πρέπει νά βαδίζη ἀσάλευτα καί ἄφοβα μέσα στήν ζωή του διότι ἔχει ὄπλον ἀκαταμάχητον μέσα στήν ψυχή του τόν Σταυρόν τοῦ Κυρίου. Νά ἔχη πίστι σάν βράχο ἀσάλευτο καί τίποτα νά μήν τό φοβίζη. Αὐτό πού θέλει ὡς χριστιανός, αὐτό τό ἔχει κερδίσει», τελειώνει τό μήνυμά του ὁ Ἅγιος ἀπαντῶντας (προκαταβολικά) στήν προσευχή μου.

26. Μεγάλη ἢ θαυματουργική Του χάρις

Πολλές εἶναι οἱ περιπτώσεις πού ὁ Ἅγιος ἐπενέθη ἄμεσα καί ἀποτελεσματικά κυρίως σέ θεραπείες ἀσθενῶν. Ἐκτός τῆς προσωπικῆς μου περιπτώσεως καί τῶν ἄλλων περιπτώσεων πού ἀναφέρω σ' αὐτό τό βιβλίο ἔχω διαβάσει ἀναρίθμητα θαύματά Του τόσο στόν ἡμερήσιο Τύπο, ὅσο καί στό ἐν Μυτιλήνῃ ἐκδιδόμενον μηνιαῖον δελτίον τῆς Μονῆς Του, καί εἶναι πέρα πάσης ἀμφιβολίας, μεγάλη ἢ δύναμις πού τοῦ ἔχει δώσει ὁ Κύριος διά τήν θεραπείαν κάθε εἴδους ἀρρώστιας. Ἡ Ἐκκλησία Του στήν Μυτιλήνη ὅπου ὁ τάφος μέ τά Ἅγια λείψανά Του, εἶναι στήν κυριολεξία ἕνα λαϊκό ἰατρεῖο. Ἀλλά καί πέραν αὐτοῦ, θαύματα ἀναφέρονται ἀπό κάθε γωνιά τῆς Ἑλλάδος, ἀκόμη καί ἀπό Ἕλληνες τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ἐδῶ θά ἀναφέρω ἀκόμη δύο ἄμεσες ἐπεμβάσεις

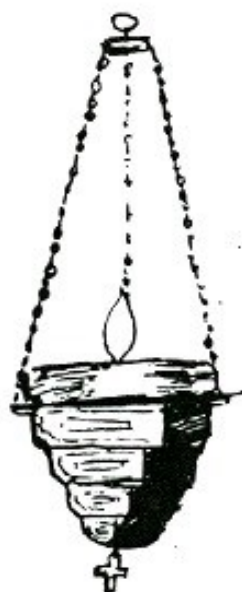

τοῦ Ἁγίου, σέ δικά μου ἄτομα, διά τά ὅποια ἐγώ ἐν πλήρει γνῶσι τῆς ἀναξιότητός μου ζήτησα τήν βοήθειά Του. Ἀναφέρομαι σ' αὐτά τά θαύματα ἀποκλειστικά καί μόνο, διά τήν δόξαν τοῦ Ἁγίου, καί τοῦ ἐν Ἁγίοις ἐπαναπαυομένου Θεοῦ.

Περίπτωσης πρώτη. Πρίν μερικά χρόνια, ἕνα πολύ ἀγαπημένο μου ἀνηψάκι, τριῶν ἐτῶν, ἐπί ἡμέρες ἐψήνετο σέ ὑψηλό πυρετό τό δέ ἐλάχιστο φαγητό πού μέ κόπο ἐλάμβανε τό ἔβγαζε ἀμέσως. Ὄταν τό ἐπληροφορήθην ἀνησύχησα, ὡς ἦτο φυσικόν, ἡ δέ ἀνησυχία μου μεγάλωσε ὅταν πηγαίνοντας σπίτι του, εἶδα, ἀφ' ἑνός μὲν τό παιδί τρομερά καταβεβλημένον καί χλωμό, τούς δέ γονεῖς του φοβερά ἀναστατωμένους. Στήν ἀμηχανία μου γιά τό πῶς θά μπορούσα νά βοηθήσω τό παιδί, ἔτσι ἐντελῶς αὐθόρμητα τοῦ λέω νά ἔρθη μαζί μου στήν κουζίνα τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖ ἀφοῦ ἔκανα μιά σύντομη, ἀλλά πολύ θερμή προσευχή στόν Ἅγιο, ἔβαλα ἕνα βαμβάκι πού εἶχα μαζί μου καί τό ὅποῖον εἶχε ἐπάνω λάδι ἀπό τό καντήλι Του στή Μυτιλήνη μέσα σέ ἕνα ποτήρι νερό. Ἐν συνεχείᾳ ἔδωσα αὐτό τό ἁγιασμένο πλέον νερό στό παιδί καί τό ἤπιε... Αὐτοστιγμῆς τοῦ ἔπεσε ὁ πυρετός καί ζήτησε νά φάη χωρίς νά τό βγάλη ὅπως τίς προηγούμενες φορές καί μετά ταῦτα, γεμᾶτο ζωή, ἄρχισε αὐτά τά τρελλά παιδικά παιγνίδια πού δέν ἔχουν τελειωμό. Τίς ἐπόμενες ἡμέρες οὔτε ὁ πυρετός, οὔτε τά ἄλλα συμπτώματα τῆς ἀσθενείας του ἐπανῆλθον, καί ἦτο φυσικόν ἄλλωστε ἀφοῦ ὁ Ἅγιος εἶχε κάνει τό θαῦμα Του.

Περίπτωσης δευτέρα. Τό 1974 ή σύζυγός μου υπέφερε από μιά πολύ όδυνηρή μυαλγία στό χέρι της και επί πέντε ήμέρες δέν ήμποροῦσε οὔτε νά κοιμηθῆ οὔτε νά ήσυχάση από τούς πόνους, παρά τίς αλοιφές και τά αναλγητικά πού ό γιατρός τῆς συνέστησε. "Όταν είδα ότι ή κατάσταση της χειροτέρευε, αντί νά καλλιτερεύει μέ τίς αλοιφές και τά φάρμακα, παρεκάλεσα στην προσευχή μου τόν "Άγιο νά τήν θεραπεύση. Τό ίδιο βράδυ βλέπω στόν ὕπνο μου ότι τῆς σταύρωσα τό χέρι πού πονοῦσε, μέ ἕνα θαμβάκι μέ λάδι από τό καντήλι τοῦ "Αγίου, από τή θαυματουργό εικόνα Του πού εἶναι στην Ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Σοφίας τοῦ Ν. Ψυχικοῦ.

Πράγματι τήν ἄλλη μέρα, ἔκανα ἀκριβῶς αὐτό πού είδα στόν ὕπνο μου και αὐτοστιγμή οἱ πόνοι τῆς ἔφυγαν χωρίς νά ἐπανέλθουν ἔκτοτε. Μέ συγκίνησι θυμηθήκαμε ότι τό καντήλι στην εικόνα τοῦ Ἁγίου από τόν όποῖον πήραμε τό λάδι - φάρμακο, ἦταν δωρεά τῆς συζύγου μου. Ὁ "Άγιος τῆς ἀνταπέδωσε τήν δωρεά της.

27. Ἡ Λογική ἄσχετη μέ τήν πίστι

Ἡ λογική, ἀγαπητέ ἀναγνώστα, ἴσως εἶναι πρόθυμη νά σοῦ γεννήσῃ ἀπορίες καί ἐρωτηματικά δι' αὐτά πού μέχρις στιγμῆς διάβασες σ' αὐτό τό βιβλίο, καί διά τά – ἐξ ἴσου καταπληκτικά – πού θά διάβάσῃς στίς ἐπόμενες σελίδες, καί ἡ πιθανή δυσπιστία σου ἴσως ἀποδώσῃ σέ ἄλλες αἰτίες αὐτά πού ἐγώ ἀποδίδω σέ θαύματα, ὄχι πρός ἰδικόν μου ἔπαινον ἐπαναλαμβάνω, ἀλλά πρός δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀρρώστεια, ὡς γνωστόν, δέν εἶναι συνεπεία τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀρρώστεια καί ὁ θάνατος εἶναι συνέπεια τοῦ πρώτου, τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, διότι ὁ ἄνθρωπος μέ τή θέλησί του ἐξέπεσε καί ἀπό ἀθάνατος ἔγινε θνητός. Ἡ ἀρρώστεια, συνεπῶς, εἶναι συνέπεια αὐτῆς τῆς πρώτης ἁμαρτίας, πού ὅλοι ἔκτοτε φέρουμε.

Ὁ Χριστός ὅταν ἦταν στήν γῆ, γιάτρεψε πάρα πολλούς ἀνθρώπους ἀπό διάφορες ἀσθένειες, ἀλλά ὁ ἐρχομός Του στή γῆ καί τό χαρμόσυνο ἄγγελμά Του, τῆς σωτηρίας δηλαδή καί τῆς ἀθανασίας τῶν ἀνθρώπων πού γίνονται ὁπαδοί Του, δέν ἦτο καί δέν εἶναι, στό νά μετριάσῃ ἀπλῶς τά κοινά βάσανα τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Χριστός ἦλθε διά νά δώσῃ ἀνάπαυσι ἀπό τόν ἕνα, πανανθρώπινο πόνο, τόν πόνο τῆς ἁμαρτίας. Γιαυτό καί ἡ συναίσθησι τῆς ἁμαρτω-

λότητος εἶναι ἀπαραίτητος προϋπόθεσις διά τήν ἐπιστροφὴν κοντά Του.

Διά νά ἀλλάξουν οἱ ἄνθρωποι ἀπό μέσα τους γνώμη, νά μεταστραφοῦν ἀπό τό βᾶθος, πρέπει νά συλλάβουν καλά τήν ἁμαρτωλότητά τους. "Όταν γίνη αὐτό, ὅταν δηλαδή ὁ ἄνθρωπος μέ τή δική του θέλησι, ζητήσῃ ἀπό τόν Χριστό τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς του καί ἀποφασίση νά πάρῃ τόν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς κοντά Του, τότε γίνεται ἀπό πλάσμα τοῦ Θεοῦ τέκνον τοῦ Θεοῦ, καί ὡς τέκνον τοῦ Θεοῦ ἔχει ὅλα τά πλεονεκτήματα τῆς στοργῆς Του, τῆς ἀγάπης Του καί τῆς χάριτός Του.

Μέ αὐτή λοιπόν τήν πίστι θά ἐξηγήσῃς τό θαῦμα. Γιατί ἄλλωστε, ἐάν ἐσύ εἶσαι πατέρας, διατηρεῖς γιά τόν ἑαυτό σου τό δικαίωμα, τῆς ἀγάπης καί τῆς στοργῆς στά παιδιά σου, ἀλλά καί τήν φροντίδα σου νά τούς δίδεις πάντοτε ὅ,τι καλόν καί ὠφέλημον ἀπ' αὐτά πού σου ζητοῦν καί ἀρνεῖσαι στόν Οὐράνιο Πατέρα τήν ἴδιαν καί ἀπείρως μεγαλύτερη ἀγάπη, στοργή καί βοήθεια στά ἰδικά Του τέκνα, ὅταν τοῦ ζητοῦν διά τῆς προσευχῆς των, μέ τήν βεβαιότητα ὅτι ἀσφαλῶς θά τούς τά δώσῃ, αὐτά πού ἔχουν ἀνάγκη: Στή δική σου λογική ἀπευθύνομαι καί ἐγώ τώρα ἀγαπητέ ἀναγνώστα.

28. Ἡ μεγάλη ἀπόφασις

“Ὅταν συμπληρώσης τήν ἀνάγνωσι τοῦ βιβλίου μου, ἀγαπητέ μου ἀναγνώστα ἢ ἀναγνώστρια, ἀσφαλῶς ὠρισμένα συναισθήματα θά ἔχουν γεννηθῆ μέσα σου. Ὅποιαδήποτε ὅμως καί ἄν εἶναι αὐτά τά συναισθήματα, σέ λίγο χρόνο θά σβύσουν, ἐκτός καί πάρης τήν μεγάλη τήν πιό σημαντική ἀπόφασι πού θά μπορούσες νά πάρης στήν ζωή σου, ἐάν φυσικά θέλης. Νά γίνης δηλαδή πραγματικός Χριστιανός καί πραγματικό τέκνο τοῦ Θεοῦ.

Ἴσως ἔχεις βουλευθῆ μέ τήν σκέψι ὅτι εἶσαι Χριστιανός (Χριστιανοί κατ’ ὄνομα εἶμεθα πολλοί), πῶς ἴσως εἶσαι καλός ἄνθρωπος, πῶς δέν ἔχεις κάνει κακό σέ κανένα, πῶς πιστεύεις πῶς ὑπάρχει Θεός, πῶς ἴσως μερικές φορές πῆγες στήν ἐκκλησία καί πῶς ἴσως κάποτε βοήθησες καί κάποιο φτωχό.

Θά μοῦ ἐπιτρέψης νά σοῦ πῶ ὅτι αὐτά εἶναι καλά, ἀλλά δέν σέ σώζουν. Ὁ Θεός δέν θέλει ἕνα μέρος ἀπό τήν καρδιά σου ἀλλά τήν θέλει ὅλη, γιαντό λέγεται καί ζηλωτής Θεός. Ὁ μόνος τρόπος γιά νά γίνης πραγματικός Χριστιανός καί πραγματικό τέκνο τοῦ Θεοῦ διά νά ἔχης τήν Θεία Πρόνοια καί Προστασία καί νά κληρονομήσης μετά θάνατον τήν

βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν εἶναι ἢ συνεχῆς μετάνοια, ἔξομολόγησις καί Θεία Κοινωνία καί ἢ καθημερινή πρᾶξις στή ζωή σου τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου ὅπως περιγράφεται στήν Καινή Διαθήκη.

Δύσκολα πράγματα ἔ; Ποιός σου εἶπε ὅμως ὅτι θά γίνης κληρονόμος τῆς Οὐρανίου Βασιλείας μόνο καί μόνο γιατί πιστεύεις ὅτι ὑπάρχει Θεός καί γιατί εἶσαι – ἴσως – καί καλός ἄνθρωπος, κατά τήν κρίσι σου.

Βεβαίως ὁ δρόμος τοῦ Θεοῦ εἶναι δύσκολος. Στήν πραγματικότητα εἶναι ἔξαιρετικά δύσκολος διότι εἶναι «ἓνας δρόμος στενός καί γεμάτος θλίψεις καί μόνον ὅποιος τόν ὑπομείνη μέχρι τό τέλος θά σωθῆ». Γι' αὐτό ἄλλωστε καί ὁ Κύριος εἶπε «πολλοί εἶναι οἱ κλητοί ὀλίγοι ὅμως οἱ ἐκλεκτοί». Κανένας ἄνθρωπος δέν ἀνέβει στόν Οὐρανό μέ ἄνεσι. Χωρίς ἀγῶνα δέν ὑπάρχει καί ἔπαθλο φυσικά. Πάντως νά εἶσαι ἀπόλυτα βέβαιος ὅτι ὁ Κύριος θά σου δίνη συνεχῶς μεγάλη βοήθεια διά νά προχωρῆς σωστά στό στενό δρομάκι πού ὁδηγεῖ σ' Αὐτόν. Πίστεψε με φίλε ἀναγνώστα, σου ὁμιλῶ ἐκ πείρας.

Μετάνοια θά πῆ νά συναισθανθῆς ὅτι εἶσαι ἁμαρτωλός ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι παρέβης κατ' ἐπανάληψιν στή μέχρι σήμερα ζωή σου τό Νόμο τοῦ Θεοῦ ὅπως περιγράφετε στήν Καινή Διαθήκη – τήν ὁποῖαν ἴσως δέν ἔχεις διαβάσει ποτέ σου νά δῆς τί λέει – ἐνῶ θᾶπρεπε νά εἶναι τό μοναδικό βιβλίο πού πρέπει νά διαβάξης τακτικά.

Μετάνοια θά πῆ ἐπιστροφή στό Θεό καί ἀπόφα-

σις, ὅτι ἀπό ἐκείνην τή στιγμή θά ζήσης τό ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς σου σύμφωνα μέ τίς διδαχές καί τό παράδειγμα τοῦ Ἰσταυρωμένου Ἰησοῦ. Ἐάν σκεφτῆς ὅτι δέν ἔχεις ἁμαρτίες πλανᾶς τόν ἑαυτόν σου, ὅπως λέει καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, καί κάνεις τό Θεό ψεύτη. Κανένας ἄνθρωπος δέν εἶναι ἀναμάρτητος παρά μόνο ὁ Θεός.

Μετά τήν μετάνοια ἀκολουθεῖ τό μυστήριον τῆς ἔξομολογήσεως. Ἡ ἔξομολόγησις δέν γίνεται ὅπως καί ὅπου ἴσως ἐσύ νομίζεις δηλαδή μπροστά στίς εἰκόνες, στό ὑπαιθρο κλπ., ἀλλ' ὅπως τήν καθώρισε ὁ Κύριος καί ἡ Ἀποστολική Ἐκκλησία Του. Θά ἔξομολογηθῆς στόν πνευματικό ἱερέα ὅλες τίς μέχρι ἐκείνη τήν στιγμή ἁμαρτίες σου, χωρίς νά ἀποκρύψης καμμία ὅσο ἀσήμαντη ἢ δικαιολογημένη καί ἄν εἶναι γιὰ τήν ἄποψη σου καί θά πάρης ἀπό τόν πνευματικό τίς κατάλληλες ὁδηγίες διά τήν διόρθωσίν σου καί δι' αὐτοῦ τήν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν σου ἀπό τόν Κύριον. Ἴσως πῆς ὅτι δέν ὑπάρχουν καλοί πνευματικοί. Ποῦ τό ξέρεις; Καί ἄν ὅλοι, ὡς εἶναι ἀνθρώπινον, δέν εἶναι κατάλληλοι, γιατί δέν ψάχνεις νά βρῆς τόν καλό πνευματικό διά νά τοῦ ἐμπιστευθῆς τήν ψυχική ὑγεία σου, ἀκριβῶς ὅπως ψάχνεις γιά τόν καλό γιατρό καί τοῦ ἐμπιστεύεσαι τήν σωματική σου ὑγεία;

Μετά καί σύμφωνα πάντοτε μέ τίς ὁδηγίες τοῦ Πνευματικοῦ σου θά Κοινωνήσης τῶν Θείων καί Ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων. Θυμήσου τί εἶπε ὁ Χριστός. «Ὁποῖος τρώγει τήν σάρκα μου καί

πίνει τό αίμα μου καί μένει κοντά Μου, καί ἐγώ μένω μαζί μέ αὐτόν τόν ἄνθρωπον».

Αὐτό ἦταν. Τώρα εἶσαι ἕνας καινούργιος, ἀναγεννημένος ἄνθρωπος. Θά δῆς ἀμέσως τήν διαφορά μέσα σου. Θά τήν ἀντιληφθῆ καί τό περιβάλλον σου. Ἐπί τῶρα καί πλέον θά ἀρχίση μιά ἄλλη πραγματικότητα στήν ζωή σου. Διότι ἀρχίζει ὁ οὐσιαστικός ἀγώνας διά τήν κατάληψιν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἐρχίζει τό κουραστικό βᾶδισμα στό στενό δρόμο πού ὁδηγεῖ στήν σωτηρία. Ἡ πορεία πρός τόν Οὐρανό.

Καί τοῦτο διότι οἱ ἀδυναμίες καί τά πάθη σου, τό φρόνημα τοῦ κόσμου καί ὁ πόλεμος τοῦ διαβόλου θά σέ ὁδηγήσῃ καί πάλι εἰς τήν ἁμαρτία. Ἐάν ὁ ἀγώνας σου εἶναι εἰλικρινής, τίμιος καί συνοδεύεται μέ πολλή προσευχή καί πολύ πίστι στό Χριστό, ἀσφαλῶς καί δέν θά ὑποκύψῃς σέ βαρειά ἁμαρτήματα. Πάντως θά δοκιμασθῆς καί πάλι καί πάλι. Γι' αὐτό τό λόγο θά πᾶς καί θά ξαναπᾶς, καί θά πηγαίνῃς μέχρις ὅτου τελειώσῃ ἡ ἐδῶ ζωή σου στόν Πνευματικό. Ἐφοῦ ἡ ἁμαρτία σέ καταδιώκει θά τήν καταδιώκῃς καί σύ, Ἐφοῦ ὁ διάβολος σέ πολεμᾷ θά τόν πολεμήσῃς καί σύ. Θά εἶσαι ἀμείλικτος ἀλλά καί λογικός κατήγορος τοῦ ἑαυτοῦ σου.

Ἐφοῦ ἡ ζωή σου εἶναι μιά ἀδιάκοπη συνέχεια μέχρις ὅτου σέ καλέσῃ ὁ Θεός κοντά Του, ἔτσι καί ἡ μετάνοιά σου πρέπει νά εἶναι μιά συνέχεια χωρίς διακοπή, χωρίς συμβιβασμούς, γιά νά μπορῆς νά εἶσαι κοντά στό Θεό.

Βεβαίως τό περιεχόμενον τοῦ Κεφαλαίου πού μόλις διάβασες φίλε ἀναγνώστα, δέν πρόκειται νά ἔχη καμμία πρακτική ἀξία γιά σένα ἂν εἶσαι ἀπό ἐκείνους πού νομίζουν ὅτι ἡ ζωὴ τελειώνει στόν τάφο ἢ πού πιστεύουν ὅτι ἀπλῶς ὑπάρχει μιά ἀκαθόριστη «Ἀνωτέρα Δύναμις». Γιά σένα τό λυτρωτικό ἔργο τοῦ ἐνανθρωπίσαντος Θεοῦ πάνω στό Σταυρό δέν πρόκειται νά σέ ὠφελήσῃ μέ τά μυαλά πού ἔχεις.

Φάε λοιπόν, μάζεψε ὑλικά ἀγαθά καί ἀπόλαυσε ὅσο μπορεῖς αὐτὴ τὴ ζωὴ ἀφοῦ ἐδῶ τελειώνει κατὰ τὴν ἀποψί σου! Αὔριο κλαῖνε...

29. Ἡ Ἀγία Βαρβάρα μέ συγχωρεῖ...

Κάθε Χριστιανός ἔχει ὡς γνωστόν, ἓνα ἰδιαίτερο σεβασμό σέ ἓναν ἢ περισσότερους Ἀγίους τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι καί ἐγώ ἀπό μικρό παιδί καί σεβόμουν καί τιμοῦσα ἰδιαιτέρως τὴν Ἀγία Βαρβάρα. Σ' αὐτό, ὅπως καί σέ κάθε ἄλλο χριστιανικό ἐπάνω μου, εἶχε συντελέσει ἡ Θεοσεβῆς ἀείμνηστος μαννοῦλα μου, ἡ ὁποία μοῦ εἶχε δώσει καί εἶχα διαβάσει καί τόν βίον τῆς Μεγάλῃς αὐτῆς Μάρτυρος τῆς Θρησκείας μας καί μάλιστα εἶχα ἀποστηθήσει ἀπό παιδί καί τό τροπάριον τῆς Ἀγίας.

Μιά μέρα στίς ἀρχές τοῦ 1974 ἐνῶ περνοῦσα ἔξω ἀπ' τὴν ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀγίας στό Ν. Ψυχικό καί πού – ὅπως συνήθιζα – ἔκανα τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ καί

ἔλεγα τό τροπάριό Της, ξαφνικά καί ἐντελῶς ἀνεξήγητα, ἀντικατέστησα μιά λέξη στό τροπάριό της, καί στήν θέσιν της ἔβαλα μιά ἄκρως προσβλητική διά τήν Ἁγίαν βρώμικη λέξι!

Ἐκ τῆν στιγμή ἐκείνη ἄρχισα ἀμέσως καί μέ ὅλα τά μέσα νά πολεμῶ τόν καινούργιο αὐτό πειρασμό, ἀλλά εἰς μάτην. Καί τί δέν ἔκανα νά ἐξιλεωθῶ καί νά τό ξεπεράσω ἀλλά κάθε στιγμή νάτην πάλι ἡ βρώμικη λέξι. Ἀκολούθησα τίς συμβουλές τοῦ πνευματικοῦ μου. Τίποτα. Διά νά μή μακρυλογῶ, αἰσθανόμεν ἀπελπιστικά ἄσχημα ὅταν ἕνα βράδυ στόν ὕπνο μου καί συγκεκριμένα – σύμφωνα μέ τό ἡμερολόγιόν μου στίς 24 Μαρτίου 1974 – βλέπω μισοκοιμισμένος νά παρουσιάζεται μπροστά μου ἡ Ἁγία Βαρβάρα καί γιά νά μή ἔχω καμμία ἀμφιβολία ὅτι ἦταν πραγματικό καί ὄχι παγίδα τό ὄνειρό μου, φοροῦσε ἐπάνω της ἕνα σταυρό. Τήν κοίταξα φοβισμένος καί τότε αὐτή μου λέει «Σέ συγχωρῶ» καί ἀμέσως ἐξηφανίσθη.

Δόξα εἰς τόν Πανάγαθον Θεόν καί τούς ἀνεξίκακους μιμητάς Ἁγίους Του, διότι διά πολλοστήν φορᾶν οὔτε κατά τήν ἀνομίαν μου οὔδέ κατά τήν ἁμαρτίαν μου ἀνταπέδωσε σέ μένα ὁ Κύριος.

Ἐκτοτε πλέον, μετά ἀπό αὐτό τό ὄραμα, δέν δίνω καμμία σημασία ὅταν ἐκ τοῦ πονηροῦ μου ἔρχεται ἡ ἴδια λέξις ἐναντίον τῆς Ἁγίας. Ἡ σκέψις μου οὔτε ποτέ ἐδέχθη οὔτε θά δεχθῆ ποτέ τίποτε ἄλλο, παρά μόνο εἰλικρινεῖς ὕμνους στήν Μεγάλην αὐτήν Ἁγίαν τῆς Ἐκκλησίας μας.

30. Γηράσκω αεί διδασκόμενος

Περί τά μέσα του Ἰουλίου του 1975, ἐνῶ βρισκόμουν σέ διακοπές σέ ἓνα νησί, ἔγινα ἄθελά μου θῦμα μιᾶς μεγάλης ἀδικίας ἀπό κάποιο ἄτομο καί αὐτό μου ἔδωσε μεγάλη λύπη. Πρόσπαθοῦσα νά τό ξεπεράσω λέγοντας καί ξαναλέγοντας μιά – ἀφελῆ ἴσως – παιδική προσευχή: «Κύριε σέ εὐχαριστῶ γιά τόν ... μου. Αὐτός δέν εἶναι ὁ καλύτερος... σ' ὄλο τόν κόσμο ἀλλά εἶναι ὁ ἄριστος... πού ἔχω».

Σά συνέπεια αὐτῆς τῆς λύπης (ὅπως νόμισα τότε) ἐκδηλώθηκαν πάνω μου κάτι περίεργες ἀδιαθεσίες πού μου κράτησαν ἐπί 6 μῆνες περίπου. Σ' ὄλο αὐτό τό διάστημα αἰσθανόμουν ἄρρωστος ἀλλά τό περίεργον ἦτο ὅτι δέν εἶχα καμμιά συγκεκριμένη ἀρρώστεια πού νά δικαιολογῇ αὐτό τό καθημερινό μου μαρτύριο.

Τό μυστήριο ἐλύθη ὅταν πῆρα ἀπό τήν Λύτρα τό ἀκόλουθο μήνυμα τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ πού τῆς ὑπαγόρευσε γιά μένα:

«Διατί τέκνον Θεοῦ ἔγινες τόσο ἀπρόσεκτος καί κατήυθυνες τά θήματά σου καί τήν σκέψιν σου πρὸς ζημίαν τῆς ψυχῆς σου, ἐφ' ὅσον καλῶς γνωρίζεις καί καλῶς ξεύρεις. Τό γνωρίζω εἶναι γνωρίζω ἐξ ὄψεως τό κάθε τί, τό καλῶς ξεύρεις εἶναι ἔντονο διότι τό ἔχεις γευτεῖ καί αἰσθανθεῖ. Τό ἔχεις ζήσει, ἐγκολπω-

θει, τό ἔχεις στήριγμα, τό ἔχεις φῶς, τό ἔχεις ἐλπίδα, τό ἔχεις ὄπλον ἄκακον, ἀκούραστον, ἀσκανδάλιστον καί θεραπευτικόν ψυχῆς καί σώματος. Ποῖον εἶναι αὐτό; Εἶναι ἡ ἐξομολόγησι καί ἡ Θεία Κοινωνία τῶν ἀχράντων Μυστηρίων καί ἐφ' ὅσον εἶσαι διατεθειμένος πρός τό ἀγαπᾶτε ἀλλήλους καί πράττεις τό κατά δύναμιν διά τούς συνανθρώπους σου.

Διατί ἔγινες ἕνας ἐρευνητής καί κήνης βήματα ἀνώμαλα καί ζημιωμένα; Δέν ξεύρεις τί ἀπώλεια θά ἔχη ἡ ζωὴ τῆς γῆς καί τοῦ Οὐρανοῦ ἄνευ τῆς βοηθείας τοῦ Οὐρανίου Πατρός;

Πῶς μελετᾷς τούς Θείους λόγους, τόν Ἄποστολον Παῦλον καί τά ρήματα τοῦ Εὐαγγελίου καί πολλάκις ὅταν γίνεται μία εὐρύχωρος συζήτησις λαμβάνεις ὀρθήν θέσιν;

Σταμάτησε ἀμέσως νά ἐρευνᾷς τά δόγματα καί τάς διαφόρους αἱρέσεις, διότι θά πρέπη νά προσέξης νά μή σέ ἐγκαταλείψη τό θεῖον δῶρον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἦδη αἰσθάνθηκες μιά μικρὴ ἀπώλεια τῆς Θείας Δυνάμεως καί ἔχεις αὐτές τίς τρομερές ἐνοχλήσεις. Τώρα γνωρίζεις καλῶς. Προχώρα χωρίς μολυσμένην σκέψιν».

Μόλις πῆρα αὐτό τό Μήνυμα τοῦ Ἁγίου θυμήθηκα ἀμέσως ὅτι πρὶν ἀρκετό καιρό εἶχα Κοινωνήσει δύο φορές σέ μιά ἐκκλησία Καθολικῶν καί πῶς πράγματι μελετοῦσα βιβλία ἄλλων δογμάτων καί αἱρέσεων. Δέν ἐπιθύμῳ νά ἐπεκταθῶ περισσότερο σ' αὐτό τό θέμα οὔτε στό γιατί τό ἔκανα. Δέν εἶναι ἄλλωστε αὐτό τό θέμα τοῦ βιβλίου μου. Τό συμπέρα-

σμά μου ὅμως ἀπό τίς μελέτες αὐτές πού ἔκανα ἦταν ὅτι πέραν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ὅλα τά ἄλλα δόγματα καί ἰδιαιτέρως οἱ διάφορες αἱρέσεις εὐρίσκονται εἰς πλάνην. Ὅπως ἰδιαιτέρως σημειώνω ἐδῶ, ὅτι ἀηδίασα – στήν κυριολεξία – μέ τήν αἵρεσιν τῶν Ἰεχωβάδων. Εἶναι δυνατόν συνεπέρανα νά ὑπάρχουν στήν ἐποχή μας ἄνθρωποι τόσο ἐπιπόλαιοι πού νά ἀκολουθοῦν μιά φανερά σατανική αἵρεσι; Εἶναι δυνατόν οἱ ἄνθρωποι νά πουλᾶνε μέ τόση ἀφέλεια τήν ψυχή τους στόν Διάβολο;

Καί τό μήνυμα τοῦ Ἁγίου τελειώνει ὡς ἐξῆς: «Ὁ,τι βιβλίον καί ἔντυπον τῶν διαφόρων δογμάτων καί αἱρέσεων ἔχει στό γραφεῖον καί στό σπίτι του νά τά κάψη ἀμέσως καί νά εὐχελιασθῆ ὅλο τό σπίτι του μέ τό Ἅγιον Εὐχέλαιον. Νά φροντίση νά βαπτίση τρία φτωχά παιδάκια».

Ἔτσι περί τά μέσα Ὀκτωβρίου τοῦ 1975 ἐλύθη τό μυστήριον πού ἐκάλυπτε αὐτές τίς περίεργες σωματικές ἐνοχλήσεις μου.

31. Φοβερή ἀπειλή τοῦ Ἁγίου

Ὅπως ἔλεγα προηγουμένως τό μυστήριον γιά τίς περίεργες σωματικές ἐνοχλήσεις μου ἐλύθη καί τώρα πλέον δέν ἔμενε γιά μένα παρά νά κάνω ὅ,τι νόμιζα ὅτι ἔπρεπε νά κάνω διά νά συγχωρεθῶ καί νά γιατρευτῶ.

Πράγματι ἔκανα ὅ,τι ἐπεβάλλετο καί, παρά τίς

καθημερινές προσευχές μου, ή κατάστασής μου, περιέργως για μένα, διαρκῶς χειροτέρευε.

Εἶχα τό ἔντονο συναίσθημα ὅτι ὁ Θεός καί ὁ Ἅγιος μέ εἶχαν παντελῶς ἐγκαταλείψει καί οὔτε πού κἂν ἐδέχοντο τήν προσευχήν μου. Στήν μεγάλη μου ἀπελπισία στίς 13 Δεκεμβρίου 1975 τό βράδυ, παίρνω στό τηλέφωνο τήν Ἡγουμένη τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ στή Μυτιλήνη καί ἀφοῦ τῆς εἶπα ἐν συντομία τί μοῦ συνέβαινε, τήν παρεκάλεσα νά κάνη μιά παράκλησι στόν Ἅγιο νά μέ ἀπαλλάξη ἀπό αὐτό τό μαρτύριο.

Εἶχα γνωρίσει τήν Ἡγουμένη Εὐγενία στίς ἐπανειλημμένες ἐπισκέψεις μου στόν τόπο μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου, ὅπου καί ἡ Ἐκκλησία Του, ὁ Τάφος μέ τά Ἅγια Λείψανά Του καί ἡ Μονή Του, στήν τοποθεσία Καρυές Θεσμῆς Μυτιλήνης, περίπου μιά ὥρα ἀπό τήν πόλι τῆς Μυτιλήνης. Εἶναι μιά πολύ ἐπιμελής Ἡγουμένη πού ἐργάζεται μέ πολύ ζῆλον καί διά νά κάνη γνωστόν τόν θαυματουργόν Ἅγιον ἀνά τό Πανελλήνιον ἀλλά καί διά νά τονώσει τό θρησκευτικόν συναίσθημα τῶν προσκυνητῶν τοῦ Ἁγίου. Πάντα πρόθυμη, καταδεκτική καί εὐπροσήγορη, ἔχει τό χάρισμα νά εἶναι πολύ καλλιεργημένη θρησκευτικῶς καί, μέ τά μεστά περιεχομένου θρησκευτικά ἄρθρα της στό μηνιαῖον δελτίον τῆς Μονῆς, καί προπάντων, μέ τά πολυάριθμα βιβλία της, ἔχει ἀναμφιβόλως συμβάλλη νά ἐπιστρέψουν στόν Θεό πολλά ἄτομα καί ἓνας ἐξ ἴσου μέγαν ἀριθμόν, ἄλλων ἀτόμων, νά ὀδηγήσουν τά δῆματά τους στόν τόπο τοῦ μαρτυρίου

τοῦ Ἁγίου, διά νά εὔρουν ἐκεῖ, τήν ψυχική καί σωματική τους ὑγεία. Ξεχωριστή θέσι ἀνάμεσα στά γραφτά, τῆς ἔχουν τά βιβλία «Θαύματα τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ» καί «Λίγη δροσιά στό λιοπύρι τῆς ζωῆς».

Ἐργότερα εἶχα, μέ λύπη μου τό λέω αὐτό, μερικές διαφωνίες μέ τήν καλή αὐτή μοναχή, ἀλλά αὐτό δέν εἶναι θέμα τοῦ παρόντος κεφαλαίου. Ἐξ ἄλλου καί τά πιστά τέκνα τοῦ Θεοῦ, μποροῦν νά διαφωνοῦν καλοπροαίρετα μεταξύ των ὅσakis βλέπουν ὠρισμένα θέματα ἢ ἄτομα ἀπό διαφορετική ὀπτική γωνία...

Ἐν πάση περιπτώσει ὅταν ζήτησα ἀπό τήν Ἡγουμένη νά κάνη τήν παράκλησι στόν Ἅγιο γιά μένα μέ διαβεβαίωσε ὅτι εὐχαρίστως θά τό ἔκανε καί πράγματι τό ἔκανε.

Μολαταῦτα ὅμως ἡ κατάστασίς μου διαρκῶς μέρα μέ τήν μέρα χειροτέρευε διά νά φθάση στό ζενίθ τήν 21η Δεκεμβρίου. Τήν ἡμέρα αὐτή στήν ἀπελπισία μου λέγω στόν Παναγιώτη Σαρρῆ ἀγανακτισμένος σέ ἔντονο ἀλλά καί εἰρωνικό τόνο «Δέν μοῦ λές ἐσύ πού εἶναι ὁ Ἅγιός σου, δέν βλέπει τά χάλια μου, γιατί δέν ἐπεμβαίνει; Ἄν ἦταν δικό σου πρόβλημα ἀκόμα καί γιά τό ποιό ἀσήμαντο θά εἶχε τρέξει ἀμέσως».

Περιέργως, τήν ἄλλη μέρα ἄρχισα νά αἰσθάνομαι καλύτερα καί σέ λίγες ἡμέρες ἔγινε ἐντελῶς καλά. Ἄναρωτιόμουν τί συνέβη, ὅταν μετά ἀπό καιρό μοῦ τό εἶπε ὁ Παναγιώτης.

«Τήν ἡμέρα πού ἦσουν ἔξαλλος καί δέν ἤξερες τί

ἔλεγες γιά τόν "Άγιο, ἔπεςα στά γόνατα καί τόν παρεκάλεσα θερμά νά θεραπεύση τήν ἀρρώστια σου. Τήν ὥρα τῆς προσευχῆς εἶδα μιά λάμπη μέσα στό δωμάτιο πού προσευχόμεν. Τό ἴδιο βράδυ βλέπω τόν "Άγιο Ραφαήλ στόν ὕπνο μου νά μοῦ λέει: «Ἡ προσευχή σου εἰσακούσθη Παναγιώτη, καί θά βοηθηθῆ ὁ ἀδελφός σου Γεώργιος. Νά τοῦ πῆς ὅμως ὅτι ἂν βαρυγκομήση ξανά καί παραπονεθεῖ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ θά μείνη παράλυτος καί κατάκοιτος στό κρεβάτι». Καί, συνέχισε ὁ Παναγιώτης, «τρόμαξα τόσο πολύ γι'αυτό ἄργησα νά στό πῶ. Πρόσεξε ὅμως ἀπό δῶ καί στό ἐξῆς, γιατί ὁ "Άγιος, τό ξέρεις, δέν ἀστειεύεται».

32. Πάνω ἀπ' ὅλα ὁ ἑαυτός μου

Μέ εἰλικρινῆ συντριβή, σοῦ ὁμολογῶ ἀγαπητέ ἀναγνώστα ὅτι, πράγματι παρά τίς τόσες θεῖες ἀποκαλύψεις καί τίς τόσες εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ σέ μένα, καί παρά τόν ἀγῶνα πού ἔκανα γιά νά ἀποφεύγω τήν ἁμαρτία, ὁ Σατανᾶς εἶχε βρεῖ τόν τρόπο νά μέ κάνη νά πέφτω σέ ἕνα ἀπό τά πιό μεγάλα ἁμαρτήματα πού ὑπάρχουν. Τό ἁμάρτημα δηλαδή τοῦ γογγυσμοῦ, τῆς βαρυγκόμιας πού λέμε, κατά τῆς Θείας Πρόνοιας καί τοῦ παραπόνου ἐναντίον τοῦ Θεοῦ.

Ἔτσι κάθε φορά πού μοῦ ἐρχότανε μιά δοκιμασία, μέ τή μορφή κυρίως τῆς ἀρρώστειας, ἢ μιᾶς κάποιας δυσκολίας μέ ἔπιανε ἀμέσως ἀπελπισία.

Ἄνησυχουσα. Ὀλιγοπιστουσα καί λιποψυχουσα. Ξεχνοῦσα τί συνέβη στό παρελθόν. Ξεχνοῦσα πόσες φορές ὁ Κύριος ἐπενέβη καί μέ ἔσωσε. Ξεχνοῦσα ὅλα αὐτά, πού διάβασες νά μου ἔχουν συμβῆ, ἀγαπητέ μου ἀναγνώστα, λές καί εἶχαν συμβῆ σέ κάποιον ἄλλον καί ὄχι σέ μένα τόν ἴδιον. Τίς πιά μικρές δυσκολίες, ἀναποδιές καί ἀρρώστιες ἐγώ τίς δραματοποιουσα.

Ὁ Σατανᾶς εἶχε βρῆ τό κουμπί μου πού λέμε, καί μου τά μεγαλοποιουσε στή φαντασία, μέ ἔκανε νά ἀνησυχῶ τρομερά, νά ξεχνῶ τή θεία Πρόνοια, πώς τίποτα δέν συμβαίνει στά τέκνα τοῦ Θεοῦ χωρίς νά τό θελήσει ἢ νά τό ἐπιτρέψει ὁ Οὐράνιος Πατέρας, καί πώς ὅταν ὁ Κύριος ἐπιτρέπει νά μᾶς ἔλθει ἡ ἄλφα ἢ ἡ βῆτα θλίψις αὐτό γίνεται πρὸς τό δικό μας συμφέρον ὅπως τό εἶπε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «Διά πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

Μήπως ὁ ἴδιος ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, καίτοι ἦτο ὁ ὀμόνος Ἅγιος, ὁ ὀμόνος ἀναμάρτητος, δέν ἔδωσε τό παράδειγμα τῆς τελείας ὑπακοῆς στό θέλημα τοῦ Πατέρα Θεοῦ διά τῶν θλίψεων καί τῶν παθημάτων τά ὁποῖα μέ τόση ὑπομονή ὑπέμεινε μέχρι τέλους;

Θά σοῦ ἐξηγήσω εὐθύς ἀμέσως ἀγαπητέ ἀναγνώστα τί συνέβαινε μέ μένα καί γιατί παρά τά τόσα δείγματα τῆς Θεῆας Προνοίας στόν ἑαυτόν μου, ἐν τούτοις ὁ Σατανᾶς μέ εἶχε ὑπόδουλο μέ τά ἀμάρτημα τοῦ γογγυσμοῦ. Ἄν, ὅπως εὐχομαι σέ πείσω μέ αὐτά

πού θά σοῦ πῶ ἐν συνεχείᾳ, καί βρῆς ὅτι καί σὺ πέφτεις ἐνίοτε σ' αὐτό τό βαρὺ ἁμάρτημα, θά σοῦ ζητήσω γιά χάρι. Νά μέ θυμᾶσαι καί μένα στήν προσευχή σου νά μέ προφυλάσῃ ὁ Κύριος, νά μή ξαναπέσω σ' αὐτή τήν ἁμαρτία.

Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς πρέπει νά ὁμολογήσουμε ὅλοι – πρῶτος ἐγώ – ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπό ἐμᾶς πού θρησκευοῦμε δέν ἔχουν καταλάβει πραγματικά τό «ἀκολουθῶ τό Χριστό». Γι' αὐτό συνδέομε τήν χριστιανική ζωή μέ μιά προνομιακή μεταχείρησι ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ. Προσπαθοῦμε νά ζοῦμε κοντά στό Θεό, ἀπό τή μιά νά μᾶς ἀπαλάσῃ ἀπό τά δυσάρεστα καί τίς δοκιμασίες καί ἀπό τήν ἄλλη διά νά ἐκπληρώνη τίς ἐπιθυμίες μας, νά ἱκανοποιῆ τό θέλημά μας. Μέ ἄλλα λόγια, θέλομε νά τά ἔχουμε καλά μέ τό Θεό γιά νά μᾶς πηγαίνει καλά. Σέ τελευταῖα ἀνάλυσι, ἡ εὐσέβειά μας ὑπολογίζει περισσότερο τόν ἑαυτόν μας καί λιγότερο τόν Θεόν.

Ἄν τύχη καί κτυπήσῃ τήν πόρτα μας κάποιος πόνος, εὐκόλα ἀνεβαίνει στά χεῖλη μας τό παράπονο. «Γιατί Θεέ μου ταλαιπωροῦμαι- Ἐγώ εἶμαι ἄνθρωπος σου, δέν ἔκανα τίποτα ἀντίθετο στό θέλημά Σου». Ἡ ἀκόμη χειρότερα ἀγανακτοῦμε ἐναντίον τοῦ Θεοῦ. Πίσω ἀπό μιά τέτοια νοοτροπία καί τακτική, κρύβεται κάποια ἐγωϊστική ἀξίωσις ἀμοιβῆς διά τήν πραγματική ἢ ὑποτιθέμενη ἀρετή μας καί μαζί κάποια ἀντίληψις ὅτι οἱ θλίψεις καί οἱ δοκιμασίες στέλνονται ἀπό τό Θεό μόνο στούς ἁμαρτωλοῦς, σάν ἓνα εἶδος τιμωρίας ἢ ἀντεκδικήσεως. Τό γεγονός

ὅμως ὅτι οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ, οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐκεῖνοι πού δοκίμασαν τίς μεγαλύτερες θλίψεις καί ὑπέστησαν τίς περισσότερες δοκιμασίες στή ζωή τους, δείχνει μέ τρόπο πού δέν ἐπιδέχεται ἀμφισβήτησι ὅτι μιά τέτοια ἀντίληψις δέν εἶναι σωστή. Ἄλλωστε τί ἄλλο σημαίνει αὐτό πού εἶπε ὁ Κύριος «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ».

Καί ξαναγυρίζοντας στόν δικό μου ἑαυτόν, ἐγώ ἤμουν ἐπί πλέον σάν τό κακομαθημένο παιδί. Μοῦ τά εἶχε κάνει ὅλα ὁ Κύριος τόσο εὔκολα, πού μέ τήν πρώτη δυσκολία γινόμουν ἀπαιτητικός, ἀσεβής καί ἐπιλήσμων. Ὁ Ἅγιος Ραφαήλ μέ εἶχε προειδοποιήσει σέ μιά ἀπό τίς πρώτες ἐμφανίσεις του στόν Παναγιώτη τό ἔτος 1969 «Πές στόν ἀδελφό σου Γεώργιον νά μήν βαρυγομᾶ καί νά μήν παραπονεῖται καί ποτέ δέν πρόκειται νά πάθη κακό ἐγώ τόν προστατεύω» εἶπε, ἀλλά ποῦ ἐγώ! Ἐμένα στήν πραγματικότητα γιά νά βάλω μυαλό, μοῦ χρειαζόταν νά φάω τό ξύλο πού ἔφαγε, μέρα μεσημέρι, ἀπό τόν Ἅγιο, κάποιος ὀνόματι Δούκας ἀπό τό χωριό Θερμή τῆς Μυτιλήνης ὁ ὁποῖος εἰρωνευόταν τά λείψανα τοῦ Ἁγίου. Τοῦ ἔδωσε τέτοιο ξύλο μέρα μεσημέρι ὁ Ἅγιος πού τόν ἔκανε ὅπως λέει ἡ ἔκφρασις «ἀσήκωτο» ἀφοῦ ἐχρειάσθηκαν ὀκτώ ἄτομα διά νά τόν μεταφέρουν στό σπίτι του (Αὐτό καί ὅλα τά σχετικά μέ τόν Ἅγιον περιέχονται στό βιβλίον «Σημεῖο Μέγα» πού ἀναφέρω σέ ἄλλο Κεφάλαιον).

33. Οί ιατροί αποροῦν

Τόν Ἰούνιον τοῦ 1975 ἡ σύζυγος τοῦ Παναγιώτη εὑρίσκετο εἰς τό Νοσοκομεῖον διά νά ὑποβληθῆ εἰς ἐγχείρησιν τῆς χολῆς της ἡ ὁποία δέν ἔπρεπε νά ἀναβληθῆ χωρίς κίνδυνον τῆς ζωῆς της. Ἐκεῖ ὅμως σέ ἐπανειλημμένες ἐξετάσεις διεπιστώθη ὅτι εἶχε προσβληθῆ καί τό συκῶτι της καί εἶχε ἡπατίτιδα «μέ τρεῖς σταυρούς».

Κατά τούς ἰατρούς ἡ ἐγχείρησις τῆς χολῆς ἔπρεπε νά γίνῃ διότι διέτρεχε κίνδυνον ἡ ζωή τῆς ἀσθενοῦς, ἀλλά ἀπό τό ἄλλο μέρος δέν μπορούσε νά γίνῃ λόγω τῆς παθήσεως τοῦ σηκωτιοῦ της. Μπρός βαθύ καί πίσω ρέμα πού λέμε. Ἀλλά νά ποῦ ὁ Ἅγιος ἔδωσε τή λύσι γιά μιά ἀκόμη φορά, ἀκούγοντας τήν προσευχή τοῦ Παναγιώτη.

Παρουσιάστηκε τό ἴδιο βράδυ μαζί μέ τούς συμμάρτυράς του Νικόλαον καί Εἰρήνη ἀλλά καί πολλούς ἄλλους Ἅγίους ὅπως εἶδε ὁ Παναγιώτης. Τήν ἄλλη μέρα γίνεται νέα ἐξέτασις αἵματος διά νά διαπιστωθῆ ὅτι τό συκῶτι εἶχε τελείως θεραπευθῆ. Οἱ γιατροί αποροῦσαν καί δέν μπορούσαν νά ἐξηγήσουν τί συνέβει καί ἀπό τή μιά μέρα στήν ἄλλη τό τόσο σοβαρό αὐτό πρόβλημα ὑγείας τῆς ἀσθενοῦς εἶχε περιέργως λυθεῖ.

Ἐγινε ἡ ἐγχείρησις τῆς χολῆς καί ἡ ἀσθενής εἶχε

μιά ἀπίστευτα σύντομο ἀνάρρωσι. Γιά ὅλα εἶχε φροντίσει δόξα τῶν Θεῶ ὁ Ἅγιος.

34. Φρικτόν τῶ ἀκούσματι

Μιά στενή καί λίαν ἀγαπητή συγγενής τῆς συζύγου μου εἶχε πλήρη σύγχυση περί τῆς θρησκείας μας, καθώς καί ὁ σύζυγός της. Ὁ τελευταῖος, στήν πραγματικότητα, ἦταν αὐτός πού τῆς ἐπέτεινε τήν σύγχυση.

Μοῦ εἶχε δοθεῖ κατ' ἐπανάληψιν ἡ εὐκαιρία νά μιλήσω σ' αὐτή τήν κυρία διά τό περιεχόμενον τῆς θρησκείας μας, ἀλλά εἰς μάτην.

Ἡ γυναίκα αὐτή εὔρισκε βασικά σά δικαιολογία τούς παπάδες. Στήν ἐπιμονή μου νά πάη νά ἐξομολογηθῆ ἀπαντοῦσε ὅτι δέν νόμιζε ὅτι τήν βάρυνε καμμία ἁμαρτία καί ὅπωςδήποτε δέν θά ἔκανε τίς τυχόν ἁμαρτίες της... ἀντικείμενον κουτσομπολιοῦ τῶν παπάδων...

Στήν παρατήρησίν μου ὅτι θά πρέπει νά ἐξομολογεῖται τίς ἁμαρτίες της διά νά κοινωνήσῃ τό αἷμα καί τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, μοῦ ἀπαντοῦσε μέ τό φρικτόν καί τῶ ἀκούσματι μόνο, ὅτι δέν θά ἔβαζε μέσα της μικρόβια ἀπό τούς γέρους καί τούς ἀρρώστους πού κοινωνοῦσαν ἀπό τό ἴδιο ποτήρι καί μέ τό ἴδιο κουτάλι!!!

Ἄκόμα καί ἕνας Πανάγαθος Θεός δίκαιον θά ἦτο νά δώσῃ τήν πρέπουσαν τιμωρίαν σ' αὐτήν τήν

φρικτή βλασφημία. Ἄλλά ὁ Θεός μας, δέν εἶναι ὡς γνωστόν, ἓνα Θεός ἀμείληκτος πού μισεῖ καί ἐκδικεῖται ἀλλά εἶναι μόνον Θεός τῆς ἀγάπης. Γιαυτό καί ἡ ἀγάπη Του διά νά σώση αὐτό τό ἀπωλωλός Του πρόβατον δέν ἄργησε μετά ταῦτα νά ἐκδηλωθῆ μέ τή μορφή μιᾶς σκληρῆς τιμωρίας.

Ἡ γυναῖκα αὐτή ἔβγαλε τό κακό σπειρί πού λέμε, τόν καρκίνο, ἀκριβῶς πάνω στήν ἴδια γλῶσσα μέ τήν ὁποία βλασφημοῦσε ὅ,τι πιό Ἁγίον, πιό Ἀμόλυντον καί ὅ,τι πιό Θεῖον ὑπάρχει σ' ὅλη τήν πλάσι.

Βεβαίως, διά τούς ἀπίστους, διά τούς ὀρθολογιστάς καί διά τήν ἰατρικήν τῆς ρουτίνας ἡ ἀφορμή ὑπῆρξε ἡ τεχνική ὀδοντοστοιχία της πού τῆς πλήγωνε συνέχεια τήν γλῶσσα της. Μέχρι ἑνός σημείου συμφωνοῦμε μαζί τους καί τό δεχόμαστε σάν τήν ἄμεσο αἰτία πού τῆς ἐδημιούργησε τόν καρκίνο. Ἄλλά ἐμεῖς πού γνωρίζουμε ὅτι τίποτα δέν γίνεται ἄν δέν τό θελήσει ἢ δέ τό ἐπιτρέψη ὁ Θεός, πῶς ἀκόμη οὔτε ἓνα σπουργίτι δέν πέφτει νεκρό χωρί τό θέλημά Του – ὅπως διαβεβαίωσε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός – βλέπουμε καθαρά καί τήν ἔμμεσον αἰτίαν, δηλαδή τό δάκτυλο τοῦ Θεοῦ, τήν Θεία τιμωρία.

Διότι ἄς μοῦ λύσουν καί μένα οἱ ὀρθολογιστές τήν ἀπορία, πῶς ἡ γυναῖκα αὐτή ἢ ὁποία πρόσεχε τόσο πολύ τήν ὑγεία της μέχρι τοῦ σημείου πού ἄν ἄκουγε ὅτι κάποιος εἶχε τά νεφρά του, διά παράδειγμα, αὐτή ἔπινε προληπτικῶς ἀγριοβασιλικό γιά νά μή πάθη τά ἴδια (!) ἢ ἄκουγε πῶς κάποιος ἄλλος εἶχε ὑψηλή πίεση ἔπινε προληπτικῶς ἀφεψήματα

ἀπό φύλλα ἐλιᾶς γιά νά μή πάθη πίεση (!!) καί ὁμως ἄφησε ἐπί μακρόν χρονικόν διάστημα τήν τεχνητή ὀδοντοστοιχία της, νά δημιουργήσει πάνω στήν γλῶσσα της ἕνα σπυρί σέ μέγεθος ἀμυγδάλου; Ποιός τήν στράβωσε πού λέμε;

Ἡ συνέχεια εἶναι ὅτι ἡ γλῶσσα της ταλαιπωρήθηκε ἀφάνταστα ἐπί ἱκανόν χρονικόν διάστημα στό ἀντικαρκινικόν νοσοκομεῖον ἀπό τό ὁποῖον βγήκε (ὀριστικά εὐχομαι) ὑγιής. Ἀρκετά ἐπίσης ταλαιπωρήθηκε καί τό πορτοφόλι τοῦ συζύγου της, τό εὐαίσθητο σημεῖον αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλά ὅπως προείπαμε ὁ Θεός τῆς συγνώμης καί τῆς ἀγάπης τῆς ἔδωσε αὐτή τήν τιμωρία μέ σκοπό νά τήν σώση. Καί ἡ ἀπόδειξις εἶναι ὅτι μόλις βγήκε ἀπό τό νοσοκομεῖο πῆγε καί μετανιωμένη πλέον ἔξομολογήθηκε καί Κοινώνησε, καί ἔκτοτε συνεχίζει νά ἔξομολογεῖται, νά κοινωνῇ καί νά ἐκκλησιάζεται. Πόσα πράγματα τῆς θρησκείας μας δέν βλέπει ἡ ἀγαθή αὐτή κυρία μέ ἐντελῶς διαφορετικό μάτι ἀπ' ὅ,τι τά ἔβλεπε!

Ὁ Θεός νά φωτίση καί τόν σύζυγόν της νά ἀκολουθήση τό παράδειγμα της πρίν νά ναι πολύ ἀργά πλέον γι' αὐτόν.

Καί μέ τήν εὐκαιρία ἄς εὐχονται ὅλοι αὐτοί πού μέ τόση ἀνδρεία βλασφημοῦν τά θεῖα, νά εἶναι καί γι' αὐτούς τόσο σχετικά ἀνώδυνος ἡ Θεῖα δίκη, ὅπως στήν κατά τά ἄλλα καλοπροαίρετη αὐτή γυναίκα. Διότι θά εἶναι τρομερόν νά πέσουν στά χέρια τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ.

Εἶθε ὁ Θεός νά δώσῃ καί τό περιεχόμενον αὐτοῦ τοῦ βιβλίου νά γίνῃ ἀφορμή νά μετανοήσουν καί νά κόψουν αὐτή τήν φοβερή ἁμαρτία, ξεκινῶντας γιά μία νέα, ἐν Χριστῷ πλέον ζωὴ πρὶν ὁ Θεός τοὺς τραβήξῃ λίγο ἢ πολύ τό αὐτί ἢ πρὶν – τό πολύ χειρότερον – τοὺς συντρίψει. Καί εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ὁ Θεός «δέν θέλει τόν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ πρὶν τοῦ ἔλθειν εἰς μετάνοιαν καί σωθῆναι» ἀλλά καί ἕνας Θεός ἀκόμη ὅταν ἐξαντλήσῃ τίς πολλές εὐκαιρίες πού τοὺς δίνει (καί αὐτές οἱ γραμμές, γιατί ὄχι, δέν εἶναι μία ἀπό τίς εὐκαιρίες); γιά νά μετανοήσουν, νά Τόν γνωρίσουν, καί νά Τόν ἀγαπήσουν ἀντί νά Τόν βλασφημοῦν, τότε πλέον τιμωρεῖ. Καί τότε πλέον εἶναι τό «τρομερόν ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ τοῦ ζῶντος».

35. Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος καί ὁ Σατανᾶς

Τίς μέρες πού ἐγράφοντο αὐτάτα γραπτά συνέβη καί ἡ Λύτρα ἔστειλε στόν Παναγιώτη ἕνα μήνυμα τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ πού τόν ἀφοροῦσε.

Στό μύνημά του αὐτό ὁ Ἅγιος, ἀφοῦ ὑπενθυμίζει στόν Παναγιώτη τίς πολλαπλές εὐεργεσίες του πού κατ' ἐντολήν τοῦ Κυρίου τοῦ ἔκανε καί τίς Θεῖες ὀπτασίες του πού τόν ἀξίωσε ὁ Θεός νά δῇ, ἐν συνεχείᾳ τόν παρατηρεῖ διότι ἡ ζωὴ του δέν εἶναι σύμφωνη μέ αὐτά πού ἀξιώθηκε νά δῇ καί ἀναφέρει συγκεκριμένα ὀλισθήματα τοῦ Παναγιώτη. Ἐν συ-

νεχεία ὁ Ἅγιος τόν προειδοποιεῖ ὅτι ἂν δέν διορθωθεῖ κινδυνεύει νά χάσῃ καί τήν ζωήν τῆς γῆς ἀλλά καί προπαντός τήν ζωήν τοῦ Οὐρανοῦ.

Εἶναι γεγονός ὅτι καί ἐγώ ὁ ἴδιος, παρά τήν δική μου ἁμαρτωλότητα, ἀλλά ὀρμώμενος ἀπό τήν ἐντολή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς τό νά βοηθᾶμε τούς ἀσθενέστερους πνευματικά ἀδελφούς μας, προσπάθησα κατ' ἐπανάληψιν στό παρελθόν νά τόν βοηθήσω νά δῆ τά ὀλισθήματά του καί νά τά διορθώσῃ. Εἰς μάτην ὅμως.

Ἄλλά καί διά ἓνα ἀκόμη λόγον, ἐξ ἴσου σπουδαῖον, ἔκανα τήν παρ' ἐπιπέδου προσπάθειαν στόν Παναγιώτην. Διότι ἀγωνιζόμενοι νά βοηθήσω πολλούς ἀπό τό ἐπαγγελματικό του περιβάλλον νά μποῦν στόν δρόμο τοῦ Θεοῦ. Καί ὅλα ἐφαίνοντο ὅτι πῆγαιναν καλά μέχρι τήν στιγμή πού ἀναφερόμενοι στόν Παναγιώτη (ὅπως τά περιγράφω σ' αὐτό τό βιβλίον). Καί τοῦτο διότι ἡ ἐν γένει ζωή του στό ἐπαγγελματικό του περιβάλλον ἔμοιαζε νά μή διαφέρει καί πολύ ἀπό τήν προηγούμενη χωρίς Χριστό ζωή του.

Καί εἶναι μέν ἀληθές ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἔχει τήν ἀτυχία νά ζῆ ἐπί πολλές ὥρες τήν ἡμέρα σέ ἓνα πολυπληθές ἐπάγγελματικό περιβάλλον πού, ἐκτός ὀλίγων ἐξαιρέσεων, ἀποτελεῖται ἀπό ἀνθρώπους πού δέν ἔχουν ἢ δέν τούς συμφέρει (νομίζουν) νά ἔχουν σχέσεις μέ τό Θεό καί πού εἶναι πάντα πρόθυμοι νά σέ κάνουν ἀντικείμενο εἰρωνείας ἀκόμη καί γιά τίς θρησκευτικές σου πεποιθήσεις. Γι' αὐτό καί ὁ Παναγιώτης σκέφθηκε πῶς διά νά μπορέσῃ νά σταθῇ

σ' αὐτό τό περιβάλλον, θᾶπρεπε νά δείχνη μέ λόγια καί μέ πράξεις ὅτι δέν διαφέρει ἀπό αὐτούς, καί νά κρατᾶ τήν χριστιανική ζωή του μυστική καί ἔξω ἀπ' αὐτό τό περιβάλλον.

Κακῶς, κάκιστα θεβαίως καί ἀσφαλῶς ἐκ τοῦ πονηροῦ. Αὐτό τοῦ τό ἐπεσήμανα πολλές φορές κάτω ἀπό τό πρῖσμα τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου καί πῶς ἀκόμη ὅτι αὐτό πού ἀντιμετώπιζε δέν ἦταν παρά μία δοκιμασία, ἕνας σταυρός. Ἀκόμη τοῦ θύμιζα ὅτι ὁ Ἅγιος πρῖν πολλά χρόνια τοῦ εἶχε πεῖ: «Παναγιώτη θά σέ πειράζουν διάφοροι κακοί ἄνθρωποι ἀλλά ἐσύ νά μή φοβᾶσαι, ἐγώ μέ τόν καιρό θά τιμωρήσω αὐτούς πού πειράζουν τά τέκνα τοῦ Κυρίου». Ἀλλά ἡ προσπάθειά μου δέν ἔφερε ἀποτελέσματα.

Τώρα μέ τήν εὐκαιρία τῆς προειδοποιήσεως πού τοῦ ἔκανε ὁ Ἅγιος ἐπανῆλθα στό θέμα. Ἀπό τήν συζήτησιν μαζί του (ἄν καί ἦταν φανερά στενοχωρημένος διά τό μήνυμα τοῦ Ἁγίου) διεπίστωσα ὅτι ὁ πονηρός δέν τόν ἀφήνει νά δῆ τά ὀλισθήματά του στίς πραγματικές των διαστάσεις καί τοῦ ἐφευρίσκει τίς πιό ἀπίθανες δικαιολογίες, διά νά τά δικαιολογεῖ «Προφασιζόταν προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις...»

Τοῦ ἐπεσήμανα τήν παγίδα τοῦ πονηροῦ. Τοῦ ὑπενθύμισα ἀκόμη ὅτι πρῖν ἀπό πολλά χρόνια, εἶχε δεῖ τόν σατανᾶ νά πλησιάζη τό σημεῖον πού βρισκόμασταν ὁ Στέλλιος (ἔγραψα σέ ἄλλο κεφάλαιο γι' αὐτόν), ἐγώ καί ὁ Παναγιώτης, νά παίρνη ἀγκαζέ τόν Στέλιο καί νά ἀπομακρύνεται καί νά λήη σέ μένα: «Μετά θά εἶναι ἡ δική σου σειρά» Τέλος ἀπευθυνό-

μενος στόν Παναγιώτη τοῦ λέει «Ἐσένα θά σέ ἀφήσω τελευταῖον διά νά σέ βασανίσω». Ὁ Παναγιώτης τοῦ λέει «Ναί, τό θυμᾶμαι αὐτό, ἀλλά ἐμένα ὁ σατανᾶς θά μοῦ ...» καί προσέθεσε μιά ἀκατανόμαστη φρᾶσι.

Τότε τοῦ ἦρθε στό νοῦ καί εἶπα στόν Παναγιώτη κάτι πού τοῦ εἶχε γράψει ἄλλοτε ἡ Ἑγουμένη Εὐγενία ἐπ' εὐκαιρία ἑνός ἄλλου θέματος. Τό ἀκόλουθο:

Ἦταν ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος στό τέλος τοῦ βίου του εἶχε ἤδη πατήση τό ἕνα του πόδι μέσα στόν Παράδεισο τοῦ λέει ὁ σατανᾶς «μέ νίκησες Ἀντώνιε». Ὁ Ἀντώνιος ὅμως γυρίζει καί τοῦ ἀπαντᾷ: «Ἐάν δέν βάλω καί τό ἄλλο μου πόδι μέσα θά σέ φοβᾶμαι σατανᾶ».

«Νά τό θυμᾶσαι πάντα αὐτό τό παράδειγμα Παναγιώτη, συνέχισα νά τοῦ λέω, καί γιαυτό νά μήν ἀφίσης οὔτε γιά μιά στιγμή τό χέρι σου ἀπό τό χέρι τοῦ Θεοῦ. Καί τό χέρι Του τό ἀποσύρει ἀπό μᾶς ὁ Θεός ὅταν λερωνόμαστε μέ ἁμαρτίες».

«Νά θυμᾶσαι ἀκόμη συνέχισα νά τοῦ λέω, ὅτι ὁ σατανᾶς πράγματι εἶχε ἀρπάξει τόν Στέλλιο ὑπό τήν ἐξουσία του, ἐπί 3 συνεχῆ χρόνια, καί ἐχρειάσθη νά καταβάλλη τεράστιες προσπάθειες ὁ ἄνθρωπος γιά νά ἀπαλλαγῆ (κάπως) ἀπ' αὐτόν, μολονότι εἶναι ἄνθρωπος πού τόν διακρίνει ἰσχυρά θέληση καί πείσμα. Νά θυμᾶσαι ἀκόμη, ὅτι μόλις πρό διετίας ἐπί 4 συνεχεῖς μῆνες βασάνιζε ἐμένα μέ τρομερά βάσανα (γράφω γι' αὐτό στό κεφάλαιο μέ τίτλο Γενηθήτω τό θέλημά Σου). Πρόσεξε Παναγιώτη, κατέληξα νά τοῦ

λέω, διότι ἴσως ἦρθε ὁ χρόνος διά νά πραγματοποιή-
σει τήν ἀπειλή πάνω σου». Ὁ Παναγιώτης ἔφυγε
σκεπτικός. Τό ἴδιο σκεπτικός ἔφευγα καί ἐγώ. Εἶχα
ἄλλωστε τόσες δικές μου ἁμαρτίες διά νά κλάψω πού
δέν μοῦ ἔβρινε περισσότερος χρόνος διά νά κλάψω
καί διά τίς ἁμαρτίες τῶν ἄλλων...

36. Πάντων προστατεύεις Ἁγαθή

Ἀπό μικρό παιδί εἶχα ἓνα ιδιαίτερο σεβασμό
στή Θεοτόκο Μαρία. Θυμᾶμαι ὅτι ὁσάκις ἄκουγα
κάποιον νά βλασφημᾷ τό ὄνομά Της, ἀνήμπορο σάν
παιδί νά ἀντιδράσω διαφορετικά, εὐχόμουν μέσα
μου, νά βγάλη ἡ Χάρι Της τοῦ βλάσφημου τά μάτια.

Ἀργότερα στά χρόνια τῆς ζωῆς μου χωρίς Χρι-
στό, πού μεταξύ τῶν ἄλλων εἶχα καί τό φοβερό ἁμάρ-
τημα τοῦ νά βλασφημῶ τά θεῖα, τήν Παναγία ποτέ
δέν τήν βλασφημοῦσα.

Ἀπό τήν ἐπιστροφή μου στό Θεό, καί ὕστερα, ἡ
Μητέρα τοῦ Κυρίου ξαναπῆρε στήν καρδιά μου τήν
ξεχωριστή θέσι πού τῆς ταιριάζει, γιαντό μέ ιδιαί-
τερη συγκίνησι τήν ἄκουσα πρίν πολλά χρόνια νά
μοῦ λέη (στόν ὕπνο μου) ὅτι «μέ ἀγαπᾷ καί μέ ἔχει
σάν παιδί Της καί ὅτι προσεύχεται διαρκῶς γιά μένα
στόν Υἱόν Της».

Καί εἶναι βέβαια γνωστόν ὅτι ἡ Κυρία Θεοτόκος
προστατεύει ὅλους τοὺς Χριστιανούς, ἀλλά ὅσο
ἀφορᾷ τόν ἑαυτόν μου, εἰλικρινά ὁμολογῶ, ὅτι δέν

ἀξίζω αὐτῆς τῆς προστασίας, τουλάχιστον στήν ἔκτασι πού στήν πράξιν κατ' ἐπανάληψιν ἐξεδηλώθη. Ἄλλά «ὅπου ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία ἐπερίσευσε καί ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ...».

Μίς ἀπό αὐτές τίς φορές ἦταν τόν Μάρτιο τοῦ 1976. Ὑπῆρχε τότε στήν Ἀθήνα ἐπιδημία γρίπης, καί ὡς συνήθως, ἐγώ δέν παρέλειψα νά δώσω τό παρόν! Μάλιστα στήν περίπτωσί μου ἡ γρίπη ἐξελίχθηκε σέ βρογχοπνευμονία καί πρέπει νά ἦμουν σοβαρά ἄρρωστος διότι ὁ ἕνας ἀπό τούς δύο γιατρούς πού μέ ἔβλεπαν ἐπέμενε νά μεταφερθῶ σέ νοσοκομεῖο. Ὁ ἄλλος πήγαινε καί ἐρχότανε φανερά ἀνήσυχος.

Ἐγώ περιέργως διά τόν χαρακτήρα μου, καί ἐν ἀντιθέσει μέ τήν ιδιαίτερη ἀνησυχία πού εἶχα ἀντιμετωπίση στό παρελθόν ἄλλες ἀσθένειες, τούτη τή φορά πεπεισμένος ὅτι πεθαίνω, ἦμουν ιδιαιτέρως ἤρεμος καί ψύχραιμος καί τό μόνο πού μέ ἀπασχολοῦσε, ἦταν νά πείσω τήν σύζυγό μου νά φέρη τόν πατᾶ νά Κοινωνήσω.

Τελικῶς ὁ πατᾶς δέν χρειάσθηκε νά ἔλθῃ διότι μία ἀπό κεῖνες τίς ἡμέρες σηκώθηκα μέ πολύ δυσκολία ἀπό τό κρεβάτι καί πηγαίνοντας στά εἰκονίσματα προσπάθησα νά διαβάσω τήν «Ἀκολουθίαν ἀσθενῶν στόν Κύριον, τήν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον καί πάντας τούς Ἁγίους» ἀλλά ἀπό τόν ὑψηλόν πυρετόν ἐγκατέλειψα τήν προσπάθεια στή μέση.

Τό ἴδιο βράδυ στόν ὕπνο μου, ξυπνῶ καί βλέπω μέσα στό δωμάτιο, τόν Ἅγιο Ραφαήλ μέ τούς συμ-

μαρτυράς του Νικόλαον και Ειρήνην νά έτοιμάζονται νά βγοῦν ἀπό τό δωμάτιον. Μοῦ λέγει ὁ Ἅγιος Ραφαήλ «Ἐμεῖς τελειώσαμε τήν παράκλησι πού κάναμε στόν Κύριο γιά σένα Γεώργιε, καί φεύγουμε». Τοῦ ἀπαντῶ «Γιατί φεύγεις Ἅγιέ μου Ραφαήλ, ἐσύ εἶχες πῆ ὅτι ἔμενες ἐδῶ στό σπίτι». Πῆρε ἕνα γριφῶδες ὕφος τό πρόσωπόν Του καί μοῦ λέει: «Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος εἶναι ἀπό τήν πρώτη στιγμή πού ἀρρώστησες γονατισμένη ἐδῶ στήν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ σου καί προσεύχεται γιά σένα στόν Υἱό Της».

Ἐδῶ θά σοῦ ἐξομολογηθῶ κάτι ἀγαπητέ ἀναγνώστα/ἀναγνώστρια. Ὅτι μολονότι αὐτή ἡ συγγραφή εἶναι ὅπως ἐξήγησα στήν ἀρχή ἡ πραγματοποίησις ἑνός Τάματος, ἐν τούτοις ὅλο αὐτό τόν καιρό πού γράφω αὐτά τά ὑπέροχα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ καί τῶν Ἁγίων Του, πιστεψέ με ἕνας ἀκαθόριστος φόβος μέ κατέχει, καί τό χέρι μου τρέμει...

Δέν γνωρίζω ἂν εἶναι θέλημά Του νά τά ἀποκαλύψω... Τό μόνο πού γνωρίζω εἶναι αὐτή ἡ παραβολή μέ τά τάλαντα.

Δέν γνωρίζω μήπως πέφτω στό φοβερό ἁμάρτημα τῆς ὑπερηφάνειας... Τό μόνο πού γνωρίζω ὅτι δέν ἔχω τέτοια πρόθεσι καί ὁ Θεός νά μέ φυλάει.

Δέν μέ ἀπασχολεῖ τῆ γνώμη θά σχηματίσεις ἐσύ γιά μένα. Καλύτερα νά σκεφθεῖς ὅ,τι χειρότερον γιά μένα παρά νά ἀποδώσης σέ δική μου ὑποτιθέμενη (ἀνύπαρκτη στήν πραγματικότητα) ἀξία ἀντί στόν ἐνεργοῦντα Θεόν.

Τό μόνο πού μπορῶ νάμαι βέβαιος εἶναι ὅτι ὁ

σατανᾶς θά σκυλιάσει... Καί θά προσπαθήσει νά μέ βλάβη... Ἄλλά «εἰ ὁ Θεός μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν» Καί, «οὐ φοβηθήσομαι κακὰ ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός...».

Τέλος διά νά ἐπανέλθω εἰς τήν ἀσθένειαν, μέ τίς προσευχές τῆς Κυρίας Θεοτόκου καί τῶν Ἁγίων τῆς Μυτιλήνης ὡς ἦτο ἐπόμενον ἔληξεν αἰσίως καί αὐτή ἡ δοκιμασία πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ.

37. Ἡ Θεία εὐωδία ἐπιδοκιμάζει καί ἐπιβεβαιεῖ

Μιά εὐρεῖα περίληψι αὐτῶν πού περιγράφω σ' αὐτό τό βιβλίο καί πού εἶχαν συμβῆ μέχρι τό 1976, τά εἶχα γράψει σέ μιά κασσέτα μαγνητοφώνου, καί ὅπου μοῦ ἐδίδετο ἡ εὐκαιρία, τήν ἔδιδα νά τήν ἀκούσουν διά τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Πλησίαζεν ἡ γιορτή τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ, τήν ἀνοιξη τοῦ 1977, καί μέ τήν εὐκαιρία πού θά κάναμε καί τότε, ὅπως κάθε χρόνο, λειτουργία στήν ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Σοφίας τοῦ Ν. Ψυχικοῦ ὅπου ἔχουμε τοποθετησεῖ τήν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου, σκέφθηκα πώς θά ἦτο καλόν, μετά τήν λειτουργία, νά βάλουμε τήν κασέτα νά τήν ἀκούσῃ τό ἐκκλησίασμα.

Ἐπρεπε ὅμως νά πάρω, ὡς ἦτο ἀναγκαῖον, τήν ἄδεια τοῦ προϊσταμένου ἱερέως τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς. Γνώριζα τόν πρωθιερέα πάτερ Διονύσιο Ἀργυροῦ ἀπό τό 1969 ὅταν ὁ Κύριος ἠθέλησε καί ὁδή-

γησε τά δήματά μου σ' αὐτόν, διά τήν πρώτη μου ἔξομολόγησι. Ἐκτοτε τόν συναντοῦσα πολύ τακτικά καί κατά τίς περιοδικές μου ἔξομολογήσεις καί κατά τόν ἐκκλησιασμόν μου. Εἶναι ἕνας θαυμάσιος ἱερωμένος, πρότυπον πραότητος καί καλωσύνης. Μέ τήν προσωπικότητά του ἔχει καταφέρει καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Σοφίας ποῦ ἀνοικοδομήθη ὄχι πρῖν πολλά χρόνια νά εἶναι σήμερα μιά ἀπό τίς πιό ὁμορφες Ἐκκλησίες τῆς Ἀθήνας. Μέ τά μεστά περιεχομένου σύντομα Κηρύγματα του κάθε Κυριακή, ἔχει καταφέρει νά εἶναι πάντα γεμάτη αὐτή ἡ τεράστια ἐκκλησία.

Ἔδωσα λοιπόν τήν κασέτα στόν Πάτερ Διονύσιο νά τήν ἀκούσῃ καί ἂν τήν ἐκρίνει, νά ἐπιτρέψῃ ν' ἀκουσθῇ στή γιορτή τοῦ Ἁγίου. Μετά μερικές ἡμέρες μοῦ ἐπιστρέφῃ τήν κασέτα καί μοῦ λέει «Γεώργιε μπρᾶβο παιδί μου, εἶναι πολύ καλή καί ἡ ἀφήγησις καί τό «δέσιμο» πού ἔχεις κάνει στό ὅλον θέμα, ἀλλά δέν εἶμαι ἀκόμη βέβαιος ἂν πρέπει νά τήν βάλῃς νά ἀκουσθῇ στήν Ἐκκλησία». «Γιατί παππούλη, τόν ἐρωτῶ, εἶναι τίποτα στήν κασέτα πού δέν εἶναι σύμφωνο μέ τήν Ὁρθόδοξο πίστι μας ἢ κάτι ἄλλο;»

«Ἄκουσε Γεώργιε, μοῦ λέει. Αὐτά τά θαύματα πού διηγῆσαι στήν κασέτα σέ μένα τά πιό πολλά ἦταν γνωστά ἀπό τότε πού συνέβησαν, μοῦ τά εἶχατε ἀφηγηθῆ καί σύ καί ὁ κ. Στέλιος καί ὁ κ. Παναγιώτης. Ἐξ ἄλλου ἐσᾶς σᾶς γνωρίζω. Ἀλλά αὐτή ἡ γυναῖκα ἡ Λύτρα, δέν γνωρίζω μήπως εἶναι καμμιά ἄλλη περίπτωση (καί ἀνέφερε τό ὄνομα κάποιας γυναῖκας μέ

τήν ὁποία εἶχε ἀσχοληθῆ παλιότερα ὁ Τῦπος). Πρέπει νά εἶμεθα πολύ προσεκτικοί παιδί μου. Ἡ θρησκεία μας βάλλεται ἀπό πολλές μεριές... ἀλλά ἄφησε θά τό ἐλέγξω τό ζήτημα, θά βάλω τόν Διάκο μου πού εἶναι ἀπό τή Μυτιλήνη νά μάθῃ καί τότε θά ἀποφασίσω τελικῶς».

Μετά μερικές ἡμέρες ξαναπάω στόν πάτερ Διονύσιο. Τούτη τή φορά μοῦ λέει ὅτι ὁ Διάκος του ρώτησε καί πληροφορήθηκε ὅτι ναί μέν, μέ αὐτή τήν γυναῖκα δέν ὑπάρχει τό στοιχεῖον τοῦ χρηματισμοῦ, ναί μέν, ὅτι αὐτή ἢ γυναῖκα ξεκίνησε καλά ἀλλά τώρα ἐμποδίζει τούς πιστούς νά πᾶνε στό Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου.

Κατάλαβα ἀπό ποιούς κύκλους τῆς Μυτιλήνης προήρχοντο οἱ πληροφορίες τοῦ Διάκου. Εἶχα ἀκούσει γιά τό σταυρό πού κουβαλοῦσε ἡ Λύτρα ἀπό «ἀφιλάγαθους, ἔχοντας μόρφωσιν (ἐμφάνισιν) εὐσεβείας, τήν δέ δύναμιν αὐτῆς ἠρνημένοι». Γνώριζα ὅτι αὐτή ἢ συμπεριφορά των, τῆς προκαλεῖ, βέβαια πόνον, ἀλλά, ἐδῶ – εἶναι τό παράδοξον – καί χαράν. Διότι σκέπτεται ὅτι σηκώνει σταυρόν διά τήν δόξαν τοῦ Κυρίου καί ἐνθυμεῖται τά θεῖα λόγια: «Μακάριοι ἐστέ, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς... (Ματθ. ε' Π, 12). Γνωρίζει δέ ὅτι ὁ σταυρός της θά γίνεται ὄλο καί ποιοῦ βαρῦς μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου.

«Παππούλη, τοῦ λέω, γι' αὐτή τήν γυναῖκα ἐγώ δέν ἔχω καμμιά ἀμφιβολία, ἀπό τήν στιγμή πού ὁ Ἅγιος εἶπε σέ ἄσχετο μέ αὐτή ἄτομο, ὅτι εἶναι ὄργανο τοῦ Ἁγίου. Πλέον αὐτοῦ ἔχω προσωπικήν ἐμ-

πειρίαν ἀπό παραγγελίας τοῦ Ἁγίου πρὸς ἐμένα, μέσω αὐτῆς, σέ θέματά μου πού αὐτή εἶχε παντελῆ ἄγνοια. Ἐξ' ἄλλου μεγάλη δωρήτρια εἶναι τοῦ Μοναστηριοῦ καί...».

Τόν κλόνισα κάπως τόν παππούλη ἀλλά καί πάλι τόν εἶδα ἐπιφυλακτικό. «Καλά Γεώργιε, ἄσε καί θά δοῦμε» μοῦ εἶπε ἀόριστα.

Οἱ μέρες διά τήν ἑορτήν τοῦ Ἁγίου (Τρίτη τοῦ Πάσχα) πλησιάζαν. Τήν Μεγάλη Τρίτη ἀπεφάσισα νά πάω νά πάρω ἀπό τόν παπούλη τήν τελική του ἀπάντησιν. Ὅταν πῆγα στήν ἐκκλησία ἦταν σέ μιά γωνιά τῆς ἐκκλησίας, πίσω ἀπό μιά κολῶνα καί ἔξομολογοῦσε. Κόσμος πολὺς περίμενε τήν σειρά του. Ρώτησα τόν ἐπόμενο πού εἶχε σειρά ἂν μοῦ ἐπέτρεπε νά ρωτήσω, πρὶν, κάτι τόν παπούλη. Μοῦ εἶπε ναί. Στό μεταξύ, ἀποφασισμένος, ὅπως εἶπα νά ξεκαθαρίσω τό ζήτημα, πῆγα στήν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ καί προσευχόμενος τοῦ εἶπα «Ἁγιέ μου Ραφαήλ ὅπως καλῶς γνωρίζεις, σκοπός αὐτῆς τῆς μαγνητοφωνημένης ὁμιλίας μου δέν εἶναι, οὔτε ὁ δικός μου ἔπαινος οὔτε τούς ἄλλους νά προβάλλω. Μοναδικός σκοπός της εἶναι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ καί νά γνωρίσουν ὅσο τό δυνατόν ποιό πολλοί ἄνθρωποι τήν θαυματουργικήν χάριν Σου. Ἐάν λοιπόν ἡ κασσέτα εἶναι ἐν τάξει καί εἶναι θέλημα τοῦ Κυρίου νά ἀκουσθῆ, ἄς φωτίσει ὁ Θεός τόν πάτερ Διονύσιο νά ἐγκρίνει».

Τήν στιγμή πού ἔλεγα τά τελευταῖα λόγια μιά οὐράνια εὐωδία μέ περιέλουσε. Κατάλαβα ἀμέσως

ὅτι ὁ Ἅγιος ἐπεδοκίμασε καί ἐπιβεβαίωσε. Σέ λίγο ὁ παπούλης θά μου ἔλεγε τό ναί. (Ἦταν ἡ τρίτη φορά πού ἀξιώθηκα, ὁ ἀνάξιος νά αισθανθῶ αὐτή τήν θεῖα εὐωδία, πού δέν ἔχει σχέσι οὔτε μέ λιβάνι οὔτε μέ κολώνια πού καθαρίζουν τίς εἰκόνες. Τήν πρώτη φορά στήν ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ στή Πάμφυλα Μυτιλήνης, τήν ἄλλη στόν κήπο τοῦ Ξενοδοχείου Θερμῆ πάλι στή Μυτιλήνη, μετά ἀπό ὄλονύκτιον λειτουργίαν στήν ἐκκλησία τοῦ Ταξιάρχου Μιχαήλ, καί τώρα ἐδῶ. Εἶναι μιά ἀπόκοσμος θεῖα εὐωδία πού μόνο ὁποῖος ἀξιώθηκε νά τή νοιώσῃ μέ καταλαβαίνει τί ἐννοῶ).

Σέ λίγο πῆγα στόν παπούλη. Πρίν προφθάσω νά τοῦ πῶ τίποτα μοῦ λέει «Γιά τήν κασσέτα ἤρθες Γεώργιε; Ἄς γίνῃ κατά τό θέλημά σου». Τόν εὐχαρίστησα καί φεύγοντας σκέφθηκα «Δόξα σοι ὁ Θεός, παπούλη, τό θέλημα τοῦ Κυρίου ἐγένε. Κριμα διά τούς γνωστούς κύκλους τῆς Μυτιλήνης πού θέλουν νά ἀγνοοῦν τό ΙΒ΄ Κεφάλαιον τῆς Α΄ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (1-31), καθώς καί τήν Α΄ Καθ. ἐπιστολήν Πέτρου, Κεφ. Δ΄ (12-19). Ὁ Θεός ἄς τούς φωτίσει...

38. Ὁ Ἅγιος ὑποδεικνύει τόν τόπο τοῦ σπιτιοῦ Του

Ὅπως θά ἔχη σὴν εὐκαιρία νά διαβάση καθένας στό καταπληκτικό βιβλίο τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Φώτη Κόντογλου «Σημεῖον Μέγα» (ἐκδόσεις Παπαδημητρίου, Λυκούργου 10, Ἀθηναί), ὁ Ἅγιος Ραφαήλ εἶχε πῆ ὅτι καταγόταν ἀπό τούς Μύλους τῆς Ἰθάκης, τό δέ οἰκογενειακόν του ὄνομα ἦταν Γεώργιος Λάσκαρης.

Ἐγιναν ἐπανειλημμένες προσπάθειες νά ἐντοπισθῇ ὁ τόπος κατοικίας Του, τό σπίτι Του καί τυχόν ἀπόγονοί Του, ἀλλά μετά 570 χρόνια ἕνα τέτοιο ἔργο δέν εἶναι ἀνθρωπίνως εὐκόλον, καί δέν κατέληξε σέ κανένα ἀποτέλεσμα παρά μόνον ὅτι ἐνετοπίσθησαν δύο τοποθεσίες πού τά πολύ παλαιά χρόνια ἐλέγοντο «Μύλοι». Σέ ποιά ὁμως ἀπό τίς δύο τοποθεσίες ἦταν τό σπίτι τοῦ Ἁγίου, ποιό τό ἀκριβές σημεῖον τοῦ σπιτιοῦ του (στό ὁποῖον σημειωτέον ὁ Ἅγιος ζητοῦσε νά κτίσουν καί Ἐκκλησία Του) καί ποιός ἦταν ὁ ἀπόγονος τοῦ Ἁγίου ἢ τυχόν τρίτος πού κατεῖχε σήμερα τό μέρος κανένας δέν μποροῦσε νά ἀπαντήσῃ.

Καί ὅπως στήν περίπτωση πού στήν Μυτιλήνη στόν Τάφο Του, πού τῇ ὑποδείξει του εὐρέθησαν τά Ἅγια λείψανά Του, οἱ δέ ἔργασίες διά τήν ἀνέγερσιν

τῆς ἐκκλησίας Του καθυστεροῦσαν καί ὁ Ἅγιος χρησιμοποίησε τήν Αἰκατερίνη Λύτρα διά νά μεταδιδάσῃ τίς ὁδηγίες Του, καί ἀκόμη στήν περίπτωσι ἀνεγέρσεως Ἐκκλησίας Του στήν Κάτω Ἀχαΐα Πατρῶν διά περίπου ὁμοίους λόγους ὁ Ἅγιος χρησιμοποίησε πάλι τήν Αἰκατερίνη γιά νά γίνη ἡ Ἐκκλησία Του, τό ἴδιο ἔκανε καί τώρα γιά τήν περίπτωσι τῆς Ἰθάκης.

Τό 1976 ὁ Ἅγιος ζήτησε ἀπό τήν Αἰκατερίνη νά πάη στήν Ἰθάκη καί νά πάρη μαζί της μιᾶ εἰκόνα Του τήν ὁποίαν νά τοποθετήσῃ στήν Ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ Του (;) «διά νά μὴν εἶμαι ἄγνωστος στόν Τόπο πού ἐγεννήθην» κατέληξε ὁ Ἅγιος.

Ἡ Αἰκατερίνη μέ συνοδό τόν εὐσεδέστατο σύζυγό της Παναγιώτη, καί τίς εὐλαβεῖς προσκυνητρίες τοῦ Ἁγίου κ. Χρ. Χατζηγιαννιοῦ, καθηγήτρια τοῦ Γυμνασίου Μυτιλήνης καί τήν κ. Σοφία Πάτση ἀπό τήν Ἀθήνα (ὁδός Ναζιανζοῦ 2, Παγκράτι), ξεκίνησαν διά τήν Ἰθάκην.

Φθάνοντας ἐκεῖ, ἄγνωστοι μεταξύ ἀγνώστων, ἡ Θεία Πρόνοια φρόντισε ὥστε νά συναντήσουν καθ' ὁδόν τόν ἱερέα τῆς Μητροπόλεως Παναγιώτην Ράπτην καί λίγο ἀργότερα ἕνα εὐσεβῆ Χριστιανόν ὀνόματι Ἰωάννην Ματαράγκαν. Εἶχαν μιᾶ συζήτησι μέ τούς προαναφερθέντας διά τόν Ἅγιον καί τό φλέγον ζήτημα ποιά ἀπό τίς δύο τοποθεσίες μέ τό παλαιό ὄνομα Μύλοι εἶναι τό μέ κάποιο σημερινό ὄνομα χωριό τοῦ Ἁγίου.

Ἔτσι συζητώντας καθ' ὁδόν ἐσταμάτησαν πρὸς

στιγμήν ἔξω ἀπό τό κατάστημα κάποιου Ἄρσένη ὀνόματι, ὁπότε ὁ Ἅγιος λέει στήν Αἰκατερίνη μέ βροντώδη φωνή «Ἐκεῖ, ἐκεῖ εἶναι, στό ἀριστερό μέρος ὅπως κοιτάζεις» καί τῆς ἔδειξε μέ ἕνα λαμπερό σημεῖον μέχρι τά ἐρειπωμένα ἐδάφη, πού ὅπως εἶπαν οἱ ντόπιοι, ἐκεῖ ἦτο ἕνα χωριό πού ὀνομάζεται Περαχῶρι.

Ἐν συνεχείᾳ βρῆκαν στήν Ἰθάκη τόν ἱερέα τοῦ χωριοῦ Περαχῶρι, πάτερ Γεώργιον Τσιντίλαν καί ὅλοι μαζί δι' αὐτοκινήτου κατευθύνθησαν πρὸς τό χωριό. Φθάνοντας ἐκεῖ βρῆκαν ἀπό τό αὐτοκίνητο καί ἀμέσως ἡ Αἰκατερίνη ἔνοιωσε μιά ἀόρατη δύναμι νά κατευθύνῃ τά βήματά της πρὸς μιά ἐρειπωμένη τοποθεσία, σέ ἕνα σημεῖον τῆς ὁποίας ἡ ἴδια ἀόρατη δύναμις τήν σταμάτησε ἐνῶ τήν ἴδια στιγμή, ἡ φωνή τοῦ Ἁγίου τῆς λέει: «Ἐδῶ ἀκριβῶς ἦταν τό σημεῖον τῆς ἐξώπορτας τοῦ φτωχικοῦ μου σπιτιοῦ μόνο πού τό ἔδαφος τότε ἦταν πολύ χαμηλότερα ἀπό σήμερα. Αὐτή τή στιγμή Αἰκατερίνη, οἱ οὐρανοὶ ἀγάλονται. Ὁ τόπος αὐτός θά γίνῃ τόπος προσκυνήματος μιά μέρα διά νά ἀνακουφίζονται οἱ πιστοί. Ὁ χῶρος τῆς οἰκίας μου θά μείνῃ ὡς αὐλή τῆς Ἐκκλησίας μέ δέντρα. Ὁλος ὁ χῶρος θά περιτριγυρισθεῖ καί θά φυτευθεῖ μέ δέντρα. Ὁ ἰδιοκτήτης θά δωρήσει μέ προθυμίαν τόν τόπο».

Τήν ἐπομένη συγκεντρώθηκαν οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ, στήν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ, ὅπου τοποθετήθηκε ἡ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου σύμφωνα μέ τήν ἐπιθυμία Του, καί ἡ ὁποία εἰκόνα, εἶχε ἀγιογραφηθεῖ ἀπό τήν

ἴδια τὴν Αἰκατερίνη. Ἐγινε γνωστόν στοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ τὰ σχετικά μέ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ χωριοῦ Του, τό μέρος τοῦ σπιτιοῦ Του, καί τῆς ἐπιθυμίας Του νά γίνη ἐκκλησία Του στό μέρος αὐτό, καί ἐπηκολούθησε παράκλησις·στόν Ἅγιο.

Τότε ὁ Ἅγιος πρόσθεσε μέσω τῆς Αἰκατερίνης. «Νά ἐνημερωθεῖ ἀμέσως ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης διά τὰ συμβάντα, καί νά συστήσῃ ἐραντικήν ἐπιτροπήν ἀποτελουμένην ἀπό τόν παπα - Γιώργη, τόν Ἰωάννην Ματαράγκα καί τόν δάσκαλο τοῦ χωριοῦ καί ὅποιον ἄλλον κάτοικον ἐπιθυμεῖ».

Λίγο ἀργότερα ὁ Ἅγιος προσθέτει «Ἐπάρχει γραμμένο στά βιβλία στήν Ἰθάκη τό ὄνομά μου Γεώργιος Λάσκαρης. Ἐπάρχουν ἀκόμη ἐκεῖ δύο ιδιόχειρα χειρόγραφα μου πού ὅταν τά διαβάσετε θά ἀγαλιάσετε. Νά ψάξετε νά τά βρῆτε» (ἔγινε πράγματι μία προσπάθεια νά ἐντοπισθοῦν αὐτά πού εἶπε ποιό πάνω ὁ Ἅγιος, ἀλλά ἡ προσπάθεια ἐγκαταλήφθηκε ἀμέσως, διότι ὅλα αὐτά πρέπει νά βρίσκονται ἀνάμεσα σέ ἑκατοντάδες βιβλία καί χειρόγραφα, σέ ἓνα δωμάτιο πού δέν μπορούσαν νά σταθοῦν μέσα ἀπό τὴν ἀποπνυκτικὴ μυρουδιά μουχλιασμένου χαρτιοῦ αἰώνων. Ἐάν ἡ προσπάθεια ἐπανελήφθη καί μέ ποιό ἀποτέλεσμα ὁ γράφων δέν ἔχει μέχρις αὐτῆς τῆς στιγμῆς καμμιά σχετικὴ πληροφορία).

Ἡ συνέχεια εἶναι ὅτι πληροφορήθηκαν γιὰ τόν σημερινό ιδιοκτήτη τοῦ χώρου ὅτι ἦταν κάποιος ὀνόματι Δημήτριος Ἀρκουντζῆς, νῦν κάτοικος Πειραιῶς ὁδός Κομνηνῶν 61, Κερασίνη. Ὅταν τόν ἐπε-

σκέφθηκαν οί Παναγιώτης Λύτρας, Αικατερίνη, καί ὁ Θεόδωρος Πάτσης καί τοῦ ἐξήγησαν τόν σκοπό τῆς ἐπισκέψεώς των τοῦς ἀπήντησε μέ φανερό συγκίνησι «Αὐτή τή στιγμή μοῦρχεται στή μνήμη ὅτι ὅταν ἤμουνα ὀκτώ περίπου ἐτῶν μέ πῆρε ὁ παπποῦς μου καί μέ πῆγε στό Περαχῶρι. Ἐκεῖ δείχνοντάς μου ἕνα μέρος μου λέει. Αὐτός ὁ χῶρος Δημητρό εἶναι δικός μας. Κάποτε ἐδῶ ἦταν τό σπίτι ἑνός ἀπό τήν οἰκογένειά μας πού μαρτύρησε σέ ξένο τόπο διά τήν πίστι τοῦ Χριστοῦ καί θά ἀγίασε». Καί ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Ἄρκουτζῆς πρόσθεσε: «Φαίνεται νά εἶμαι συγγενής τοῦ Ἁγίου ἐκ πλαγίας σειρᾶς. Ὅπως ὁμως καί νᾶχη τό πράγμα, ἐγώ εὐχαρίστως δωρίζω τό οἰκόπεδον γιά νά γίνη σύμφωνα μέ τήν ἐπιθυμίαν τοῦ Ἁγίου. Καί μάλιστα θά δώσω καί ἕνα ποσό (25.000) δωρεά διά τήν ἀνέγερσιν. Τώρα ἐξηγεῖται γιατί διαρκῶς ἀνέβαλα νά ἀξιοποιήσω αὐτό τό οἰκόπεδο...» κατέληξε.

Ἦδη τήν στιγμή πού γράφονται αὐτές οἱ γραμμές ἔχουν πέσει τά θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου ἐνῶ πρό πολλοῦ χρόνου ἔχουν μεταφερθεῖ στήν Ἰθάκη καί μέρος ἐκ τῶν Ἁγίων Του λειψάνων.

(Ὁ Ἅγιος Ραφαήλ φρόντισε καί φανερά ἐπέβλεψε ὥστε ἡ Ἐκκλησία Του στήν Ἰθάκη νά γίνη μέσα σέ δύο μόλις χρόνια. Εἶναι μιά πολύ ὡραία Ἐκκλησία ἰδιαίτέρως τό ἐσωτερικό της. Ἀξίζει νά σημειωθεῖ ἐδῶ τό θαῦμα τῆς τόσο σύντομης ἀποπεράτωσής της μέ τή συνδρομή ἑκατοντάδων πιστῶν ἀπό ὅλα τά μέρη

τῆς Ἑλλάδος. (Βλέπε ἔκθεση Ἑρανικῆς Ἐπιτροπῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Ναοῦ στό βιβλίο τῆς Α. Λύτρα: «Ἱερά καί ἐξαίσια τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ εἰς Ἰθάκην»).

Εἶναι βεβαίως τιμὴ γιὰ κάθε Χριστιανό νὰ κληθεῖ ὀνομαστικῶς γιὰ νά συμβάλει στήν ἀνέγερση ἑνός Ναοῦ. Καί με χαρά οἱ κατωτέρω ἀνταποκρίθηκαν:

Ἡ σύζυγός μου εἶχε ἀπό τήν σύνταξί της ἕνα ἄλφα ποσόν χρημάτων στό ταμιευτήριον. Αὐτό ἦταν ἕνα καλά φυλαγμένο μυστικό δικό μας. Τουλάχιστον ἔτσι νομίζαμε μέχρι τόν περασμένο Ἰούνιον (1978) πού ὁ Ἅγιος λέει στήν Αἰκατερίνη: «Γράψε εἰς τά τέκνα Γεώργιον καί Εὐανθίαν (τό ὄνομα τῆς συζύγου μου) καί πές τους ὅτι καλῶς γνωρίζω τήν οικονομικήν τῶν κατάστασιν, ἰδιαίτερος τῆς Εὐανθίας. Ἐάν θέλει ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Εὐανθία μέ δική της προθυμία καί καλή διάθεσι νά συμβάλλῃ εἰς τήν ἀποπεράτωσιν τοῦ Οἴκου τοῦ Θεοῦ εἰς τήν γενέτειράν μου Ἰθάκην, ἄς δώσῃ τά χρήματα διά τά κουφώματα τῆς ἐκκλησίας, τό δέ τέκνον Γεώργιος ἂν θέλῃ ἄς δώσῃ νά φτιαχθῇ τό δάπεδον τοῦ ἱεροῦ. Ὅλα αὐτά ὅμως νά γίνουν μέ καλά ὑλικά. (Βλέπε τοῦ λόγου το ἀληθές στήν ἐπόμενη σελίδα).

Ὅπως πληροφορήθηκα ἐκ τῶν ὑστέρων, ὁ Ἅγιος ἔδωσε παραγγελία νά διαθέσῃ ὁ σύζυγος τῆς Αἰκατερίνης τά χρήματα πού ἀπαιτοῦνται διά νά γίνῃ τό δάπεδον τοῦ ὑπολοίπου ναοῦ ὁ δέ Θεόδωρος Πάτσης νά φτιάσῃ τήν στέγην τοῦ Ναοῦ.

ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ
ΜΥΤΣΙΝΗ ΜΑΝΟΥΣΣΗ
ΓΑΥΡΙΑΔΑΚΗ
1989

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΟΥ ΡΑΦΑΗΛ
• ΤΟΥ ΙΘΑΚΗ. ΟΥ •
ΕΚΤΗΣΘΗ ΕΝ ΕΤΗ 1978 - 1980
ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ

ΕΥΛΙΑ Ε. ΣΑΜΕΛΑ
ΔΕΚΕΤΗΡΟΙ ΑΓΙΟΥΣΣΗ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ - ΣΟΦΙΑ ΠΑΤΗΡ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ - ΕΥΑΝΘΙΑ ΜΥΤΣΗ
ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΚΟΙΜΟΓΛΟΥ
ΙΑΤΡΟΙ

ΧΑΡΩΛΑΟΣ & ΜΑΡΟΥΤΑΙ
ΒΑΣΙΛΕΥΤΗΣ - ΑΣΚΑΤΕΡΗ ΔΥΤΡΑ
ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΣΑΤΣΙΩΛΑΝΟΥ
ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝΝΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΠΑΡΑΓΚΟΣ
• Δ/Α ΧΩΡ/ΚΗΣ •
Ε. Κ. ΧΑΛΚΙΑΔΟΣ

Η μαρμάρινη πλάκα με τὰ ὀνόματα τῶν μεγάλων εὐεργετῶν.

ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ

• ANNA ΣΤΡΑΤΑΚΟΥ
ΣΙΝΙΑ Ι. ΚΑΤΣΑΜΑ
ΑΣΚΑΤΕΡΗ ΠΑΔΑΜΗΔΑ
ΕΛΕΝΗ ΑΙΒΑΝΗ
ΣΠΥΡΙΔΩΝ - ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΔΕΜΑΡΙΝΟΥ
ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ - ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
ΝΕΣΤΟΡ ΜΗΛΑΦΟΥΝΟΥ
ΔΩΡΗΤΑΙ

• ΑΠΑΝΤΕΙ ΟΙ ΙΘΑΚΗΣΙΟΙ ΚΑΙ
ΠΑΙΘΟΣ ΑΓΝΩΣΤΩΝ ΧΡΕΣΤΙΑΝΩΝ
ΕΞ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η μαρμάρινη πλάκα με τὰ ὀνόματα τῶν εὐεργετῶν καί δωρητῶν.

39. Γεννηθήτω τό θέλημά Σου

Δέν θά ἦταν ὑπερβολή νά πῶ ὅτι ἡ δοκιμασία πού θά περιγράψω στίς ἐπόμενες γραμμές ἦταν γιά μένα ἡ δυνατότερη καί ἡ πιό δύσκολη ἀπό ὅλες τίς προηγούμενες. Φαινομενικά ἦταν ἀβάστακτη καί θά μπορούσε νά εἶχε συντρίψει κυριολεκτικά ἀνθρώπους μέ πολύ ἰσχυρότερη δύναμη καί θέλησι ἀπό μένα. Τό γιατί ἐμένα δέν μέ συνέτριψε αὐτό ὀφείλεται ἀποκλειστικά σέ δύο βασικούς λόγους:

Πρῶτον στό ὅτι ὑποτάχθηκα ἀπόλυτα στό θέλημα τοῦ Κυρίου μέ τήν βεβαιότητα ὅτι Αὐτός πού ἐπέτρεψε νά μοῦ ἔρθῃ αὐτή ἡ δοκιμασία, Αὐτός καί μόνον Αὐτός, θά μέ βγαζε ἀπό αὐτή. Γι' αὐτό καί σ' ὅλη τή διάρκεια αὐτῆς τῆς δοκιμασίας πού κράτησε περί τούς τέσσαρες μῆνες αὐτό πού ἔλεγα καί ξανάλεγα πολλές φορές τήν ἡμέρα ἦταν «Ίδού, ἐγώ Κύριε ὑπομένω, διά νά γίνῃ τό Θεῖο Θέλημά Σου. Δοξασμένο νά εἶναι τό ὄνομά Σου». Καί δεύτερον εἰς τό ὅτι ἔκανα – καί τοῦτο ἀσφαλῶς μέ τήν φώτησι Ἐκείνου – σωστή διάγνωσι αὐτῆς τῆς δοκιμασίας, ὅτι δηλαδή αὐτά πού μοῦ συνέβαιναν ὀφείλοντο εἰς σατανικήν ἐνέργειαν τήν ὁποίαν ὁ Θεός, διά λόγους πού μόνον Ἐκεῖνος γνωρίζει, τήν ἐπέτρεπεν.

Βεβαίως όταν άρχισε αυτή ή δοκιμασία τίς πρώτες ήμέρες συγκλονίστηκα άφάνταστα και τάχα κυριολεκτικά χαμένα. Σέ κάποια στιγμή όμως πού κατόρθωσα νά αυτοσυγκεντρωθώ κάθησα και σκέφθηκα, ότι ή δοκιμασία αυτή δέν δικαιολογείται μέ τά ανθρώπινα μέτρα, όσο και άν δέν θά ήταν ούτε πρωτοφανής ούτε ανεξήγητη για τούς γιατρούς. Οί γιατροί θά εύρισκαν βεβαίως μιά λογική και θεμελιωμένη έπιστημονικά εξήγησι τής παθήσεώς μου (διότι περί άσθενείας έπρόκειτο) και μιά θεραπευτική άγωγή γι' αυτή. Δηλαδή αυτό πού θέλω νά πω, είναι ότι έγώ δέν πίστεψα ούτε για μιά στιγμή ότι ύπήρχε μιά ανθρώπινα λογική αιτιολογία τής παθήσεώς μου ή όποία θά ήμποροϋσε νά θεραπευθή μέ τά ανθρώπινα μέσα επίσης. Τουναντίον, από τήν πρώτη στιγμή πείστηκα, ότι αυτό ήταν μιά σατανική ενέργεια μέ προφανή σκοπό νά μέ τρελλάνη διά νά μου χαλάση τό μικρό ιεραποστολικό έργο πού έκανα πρós δόξαν του Θεού και πώς ό σατανάς ούτε μέ γιατρούς ούτε μέ φάρμακα φεύγει.

Άλλά άς πάρουμε τά πράγματα μέ τή σειρά όπως εξελίχθηκαν.

Ήταν ό Μάϊος του 1977 όταν έντελώς ξαφνικά μου ήρθαν ανεξήγητες φοβίες. Οί φοβίες αυτές ήταν γενικές και τόσο έντονες πού κυριολεκτικά μου μηδένισαν κάθε επαγγελματική, οικογενειακή και κοινωνική δραστηριότητα. Έγινε ξαφνικά ένας άνθρωπος τόσο φοβισμένος για τό κάθε τί πού μόνη ασφάλεια έννοιωθα κλεισμένος μέσα στό σπίτι μου. Μαζί

μέ αυτά μου κόλλησε ή έμμομη ιδέα ότι ξώφλησα πλέον ώς ύπαρξις λογική και πώς θά έπρεπε νά τερματίσω τή ζωή μου μέ αυτοκτονία. 'Η τāsις νά αυτοκτονήσω ήταν τόσο έντονη, πού ένστικτωδώς δέν πήγαινα μέχρι τά κάγκελα τής βεράντας του σπιτιού μου, από φόβο ότι θά πηδοῦσα κάτω νά σκοτωθῶ. Θρησκευτικά βιβλία, σημειώσεις και μαγνητοταινίες θρησκευτικού περιεχομένου είχα έντονες παρορμήσεις νά τά καταστρέψω. Νά προσευχηθῶ δέν μπορούσα, νά φάω μέ πολύ δυσκολία, νά κοιμηθῶ ελάχιστα. Μέσα σέ λίγες ήμέρες είχα γίνει κυριολεκτικά ράκος.

'Η σύζυγός μου έπέμενε νά πάμε σέ ένα νευρολόγο. Πήγαμε σέ κάποιον θεωρούμενον καλόν. Του είπα τί μου συνέβαινε μέ λεπτομέρειες. Μέ άκουσε και άπεφάνθη. «Αυτά πού σου συμβαίνουν είναι μιά πολύ σοβαρή κατάσταση, τήν όποίαν, είτε ξεπερνās μόνος σου, έπιστρατεύοντας τήν λογική πράγμα εξαιρετικά δύσκολον και μάλλον άκατόρθωτον, είτε υποβάλλεσαι σέ ψυχιατρική θεραπεία επί δύο τουλάχιστον χρόνια, αλλά πρέπει νά έχεις υπόψη σου, ότι και αυτή είναι πολυτελής και εξαιρετικά δαπανηρή. Είναι δικό σου ζήτημα τί θά διαλέξης» κατέληξε.

Γυρίζοντας σπίτι μου ανέλυσα αυτά πού μου είπε ό νευρολόγος και μέ όση πίστι και λιγότερη λογική διέθετα, προσπάθησα νά εξηγήσω αυτά πού μου συνέβαιναν κάτω από τό πρίσμα τής διδασκαλίας του

Κυρίου, τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καί γενικῶς τῆς Θρησκείας μας.

Ἡ πρώτη σκέψις μου ἦταν ὅτι τίποτα δέν συμβαίνει στόν ἄνθρωπο χωρίς νά τό γνωρίζη ἢ νά τό ἐπιτρέψη ὁ Κύριος. Ἐπομένως, σκέφθηκα, αὐτό πού μοῦ συμβαίνει καί τό γνωρίζει καί τό ἐπέτρεψε ὁ Θεός νά μοῦ συμβεῖ.

Ἡ δευτέρα σκέψις μου ἦταν γιά ποιό σκοπό ἐπέτρεψε ὁ Κύριος νά μοῦ συμβῆ αὐτό τό φοβερό πρᾶγμα; Οἱ θρησκευτικές γνώσεις μου μοῦ ἀπαντοῦσαν ὅτι ἐγώ βεβαίως δέν μπορούσα νά ἐξιχνιάσω τίς βουλές τοῦ Κυρίου, ἀλλά στά σίγουρα τό ἐπέτρεψε γιά τό καλό μου, ἔστω καί ἂν στά μάτια τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἐφαίνετο σάν τιμωρία καί καταστροφή μου.

Ἡ τρίτη σκέψις ἦταν ποιὰ στάσι θά ἔπρεπε νά πάρω διά νά ἀντιμετωπίσω τή δοκιμασία; Οἱ θρησκευτικές μου γνώσεις πάλι μοῦ ἀπαντοῦσαν πῶς πρῶτα ἀπ' ὅλα θά ἔπρεπε νά ὑποταχθῶ στό θέλημα τοῦ Θεοῦ «Γενηθήτω κατά τό Θέλημά Σου». Μαζί μέ τήν τέλεια ὑποταγή θά πρεπε νά ὀπλισθῶ μέ ὑπομονή ὅσο καιρό καί ἂν κρατοῦσε ἡ δοκιμασία. Μαζί μέ τήν ὑπομονή θά πρεπε νά πιστέψω ὅτι Αὐτός, πιστός στόν λόγον Του, δέν θά μέ ἄφινε νά δοκιμασθῶ πάνω ἀπό τίς δυνάμεις μου καί πῶς μαζί μέ τήν δοκιμασία, θά μοῦ ἔδινε καί τήν βοήθεια (τά μέσα) νά τήν ξεπεράσω καί τελικῶς νά πιστέψω, ὅτι χάρις στήν δική μου ὑποταγή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, στήν ὑπομονή, στήν πίστι, στήν συνεχῆ προσευχή, στήν

βοήθεια τῆς ἐκκλησίας μας μέ τίς εἰδικές εὐχές πού διαθέτει καί στήν φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου θά γινόμεν καλά, χωρίς βοήθεια ἀνθρώπων - ψυχιάτρων ἀφοῦ ὁ μόνος ἀλάνθαστος ἰατρός τῶν ψυχῶν μας εἶναι αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, τὰ δέ φάρμακά Του ἡ πρᾶξις στήν ζωή μας τῆς διδασκαλίας Του καί τῶν ἐντολῶν Του.

Ἔπρεπε ἐν συμπεράσματι νά μάθω καλά τό μάθημα τοῦ Ἰωβ καί νά πράξω ὅπως καί αὐτός ἔστω καί ἐν μικρογραφία (μήπως ἄλλωστε δέν ἦταν μικρογραφία αὐτά πού συνέβησαν σέ μένα ἐν συγκρίσει μέ αὐτά πού ὁ Κύριος ἐπέτρεψε νά συμβοῦν σ' αὐτόν;).

40. Ἄρχισε ἡ βοήθεια!

Ὅταν πῆρα τήν ἀπόφασιν διά τό πῶς θ' ἀντιμετωπίσω αὐτή τή δοκιμασία καί ἄρχισα νά θέτω σέ ἐφαρμογή τό σχέδιό μου (ἀπόλυτη ὑποταγή, ὑπομονή, πίστις, θερμή προσευχή κλπ.) ἄρχισε σιγά - σιγά νά καταφθάνη καί ἡ βοήθεια.

Ἐδῶ ὅμως θά πρέπει νά σημειώσω ὅτι οἱ ἀποφάσεις παίρνονται ὡς γνωστόν εὐκόλα καί ἀκόμη εὐκολώτερα γράφονται στά χαρτιά. Στήν πρᾶξιν ὅμως δέν εἶναι καθόλου εὐκόλο νά ὑποταχθῆς ἀπόλυτα στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, οὔτε νά χεῖς ὅση ὑπομονή καί πίστι ἀπαιτεῖται σ' αὐτές τίς περιπτώσεις, ἰδιαίτερα ὅταν τό σῶμα σου ὑποφέρει ἀπό πόνους ἢ ὅπως στήν πε-

ρίπτωσί μου τό μυαλό σου δέν λειτουργεῖ ὁμαλά. Ἐπί τήν ἐμπειρία μου, τότε, τό μόνο πού μπορῶ νά πῶ τώρα, φαίνεται ὅτι ὁ Θεός ἀρκεῖτο στό ὅτι ἔβλεπε ὅτι ἐγώ προσπαθοῦσα – καί πράγματι προσπαθοῦσα σκληρά – ὅσο μου ἐπέτρεπαν οἱ δυνάμεις μου καί ἡ κατάστασίς μου. Ποιό οὐσιαστικά μέ βοήθουσαν οἱ προσευχές κυρίως τῆς συζύγου μου ἀλλά καί τῶν φίλων μου. Ἡ βοήθεια αὐτή ἀπό τή σύζυγό μου καί τούς φίλους μου καθώς καί τά ὑλικά μέσα πού εἶχα καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τῆς δοκιμασίας μου ἦταν μέρος τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Κυρίου, ὅπως τήν περιγράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καί πού ἰσχύει διά κάθε δοκιμαζόμενον. «Δέν θά σέ ἀφήσω νά δοκιμασθῆς, ὑπόσχεται, πάνω ἀπό τίς δυνάμεις σου, καί πῶς μαζί μέ τήν δοκιμασία θά σοῦ δώσω καί τήν βοήθεια γιά νά τήν ξεπεράσης».

Ἐπομένως, ἂν ἄφηνά τή δοκιμασία αὐτή νά μέ συντρίψει δέν θά ἔφταιγε κανείς ἄλλος παρά μόνον ἐγώ ὁ ἴδιος καί ἀκόμη, ἐάν ἡ δοκιμασία αὐτή θά παρετείνετο ἐπί μακρόν ἢ τελικῶς δέ θάφευγε πάλι δικό μου θάταν τό φταίξιμο. Τό συμφέρον μου λοιπόν μου ἐπέβαλε νά πιασθῶ γερά ἀπό τό χέρι τοῦ Θεοῦ. Κατ' ἐμέ ἦτο προφανές ὅτι ὁ σατανᾶς πῆρε τήν ἄδεια τοῦ Κυρίου καί προσπαθοῦσε νά μέ τρελλάνη. Ὁ Κύριος διά σκοπούς πού μόνον ἐκεῖνος γνώριζε τοῦδωσε αὐτήν τήν ἄδεια ἀλλά παράλληλα ἔδωσε καί σέ μένα ὅλα τά μέσα νά τόν πολεμήσω καί μέ τήν βοήθεια τοῦ Κυρίου νά τόν νικήσω. Ἐ ὄχι δά, δέν ἤμουν καί τόσο τρελλός, διά νά ἀφήσω τό χέρι τοῦ

Θεοῦ, μέ τήν βλασφημία ἢ τήν βαρυγκόμεια ἐναντίον Του, μέ τήν ἀνυποταγή, τήν ἀνυπομονησία καί τήν ἀπελπισία διά νά μέ συντριψῆ ὁ σατανᾶς.

Φαίνεται, ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ὁ Θεός ἀρκεῖτο πού μέ ἔβλεπε ὅτι ἐγώ προσπαθοῦσα, ὅσο οἱ δυνάμεις μου τό ἐπέτρεπαν, καί ἄρχισε νά μοῦ στέλνῃ τήν βοήθειάν Του.

Ἔτσι μετά ἀπό λίγες ἡμέρες βλέπω, κάπως μισοκοιμισμένος, νάρχετε πρός τό μέρος μου μιά μικρή χάρτινη εἰκόνα πού εἰκόνιζε τόν Ἅγιο Γεώργιο πάνω σ' ἄσπρο ἄλθογο. Ὄταν ἡ εἰκόνα ἦρθε πλησίον μου μοῦ λέγει ὁ Ἅγιος «θά δίνης 1000 δραχμές τό μῆνα ἐπί 12 μῆνες διά τήν ἀνοικοδόμησιν τῆς ἐκκλησίας μου στό Ν. Ψυχικό».

Μοῦ ἦρθαν δάκρυα στά μάτια ὅταν θυμήθηκα τήν ἄλλη μέρα, ὅτι πρῖν ἀπό ἕνα χρόνο περίπου, μιά συγγενής τῆς συζύγου μου, κάτοικος Ν. Ψυχικοῦ, ἔλεγε, ὅτι τίς μέρες ἐκεῖνες γινόταν ἔρανος στήν περιοχή διά τήν καινούργια ἐκκλησία πού θά κτίσουν διά τόν Ἅγ. Γεώργιον καί ἐγώ τήν στιγμή πού τό ἔλεγε, σκέφθηκα, ὅτι ἀρκετά χρήματα θγάζουν οἱ ἐκκλησίες, ἀπό τά κεριά κτλ., ἄς τίς ἀνοικοδομήσουν μέ αὐτά τά χρήματα, ἐγώ γιατί νά δώσω, οὔτε ἐνορία μου δέν εἶναι κᾶν. (Ἦταν καί αὐτή μιά ἀπό τίς σκέψεις πού μᾶς θάζει ὁ σατανᾶς στό μυαλό, καί πού τόσο ἐπιπόλαια μᾶς διαφεύγει νά τίς ἀπορρίψουμε καί ἀμαρτάνουμε). Καί νά τώρα πού ὁ Ἅγιος μοῦ ἔδινε μετά τόσους μῆνες ἕνα μάθημα, ἀλλά καί τήν πρώτη μεγάλη ἐλπίδα ὅτι θά γινόμεν καλά, ἀφοῦ

διά νά ἐκετελέσω τήν παραγγελία Του προϋπέθετε νάχω υγεία. "Όταν πάντως ἔδοσα τήν πρώτη δόσι τῆς παραγγελίας Του ὁ Ἐπίτροπος τῆς ἐκκλησίας μου ἔδωσε μαζί μέ τήν ἀπόδειξι καί μιά μικρή χάρτινη εἰκόνα τοῦ Ἁγίου. Τήν ἴδια ἀκριβῶς εἰκόνα πού εἶδα, ὡς προανέφερα στόν ὕπνο μου! Ἦταν τόση ἡ συγκίνησί μου, πού ὑποσχέθηκα στόν Ἁγιο, ὅτι τήν παραγγελία Του, δέν θά τήν περιορίσω στούς δώδεκα μῆνες πού ζήτησε, ἀλλά ἐάν ὁ Θεός ἐπιτρέψη, μέχρι τήν ἡμέρα πού θά γίνουν τά ἐγκαίνια αὐτῆς τῆς ἐκκλησίας, ἡ ὁποία τώρα πού γράφονται αὐτές οἱ γραμμές εἶναι ἀκόμα στά θεμέλια.

Ἄλλά καί δεύτερο μάθημα ἐπέτρεψεν ὁ Κύριος νά μέ διδάξῃ ὁ Ἁγιος Γεώργιος, ἀλλά καί πλέον αὐτοῦ νά μου δείξῃ πέραν πάσης ἀμφιβολίας καί τήν αἰτίαν τῆς ἀρρώστιας μου καί τήν χρονική της διάρκεια καί τήν τελική πλήρη ἴασίν της. Βλέπω λοιπόν μετά μερικές ἡμέρες στόν ὕπνο μου ὅτι ὑπῆρχε ἕνα ἀνθρωπόμορφο θηρίο μέ σῶμα τεράστιου λιονταριοῦ ξαπλωμένο στό ἔδαφος μπροστά μου πού μου ἐμπόδιζε τόν δρόμο. Ξαφνικά, παρουσιάζεται σέ μικρή ἀπόστασι ἀπό τό θηρίο, ἕνας καθαλλάρης σέ ἄσπρο ἄλογο πού κρατοῦσε ἕνα μακρú κοντάρι στό δεξιό του χέρι, αἰχμηρό σέ σχῆμα ἀγίας λόγχης στό κάτω μέρος καί μέ κατάληξι σχήματος σταυροῦ στό ἐπάνω. Λέω ὅτι ὁ Ταξιάρχης Μιχαήλ πρέπει νά εἶναι, ἀλλά μετά σκέφθηκα (στόν ὕπνο μου πάντα) δέν μπορεῖ νά εἶναι ὁ Ταξιάρχης γιατί αὐτός δέν παρουσιάζεται πάνω σέ ἄλογο. Σίγουρα πρέπει νά εἶναι ὁ

"Αγιος Γεώργιος. Ἐνῶ ἐγὼ σκεπτόμουν αὐτά, ὁ καβαλλάρης πλησίασε σέ μικρή ἀπόστασι τό θηρίο καί κράτησε τό κοντάρι ἔτσι, πού νόμισα, πρὸς στιγμὴν, ὅτι θά τό τρυπήση μέ αὐτό. Τό ἀνθρωπόμορφο τέρας - λιοντάρι γύρισε καί τόν κοίταξε, κοίταξε καί μένα κάπως εἰρωνικά καί μέ πολλή νωχέλεια σήκωσε τό ἕνα του πόδι. Μετά, σιγά - σιγά, μετακίνησε τό ἄλλο του πόδι μετά τό ἄλλο καί τό ἄλλο καί ἄρχισε ὀπισθοδρομώντας νά ἀπομακρύνεται ἀπό μένα, ἐνῶ ὁ "Αγιος μέ προτεταμένο τό κοντάρι του τό παρακολουθοῦσε ἀπό κοντά. Ἐκανε ἀρκετή ὥρα διά νά ἀπομακρινθῆ αὐτό τό τέρας σέ μιά κάποια ἀπόστασι ἀπό μένα, ὅποτε, ξαφνικά, τό βλέπω νά ἐκτινάζεται σάν βολίδα καί νά χάνεται στά βάθη τοῦ ὀρίζοντος. Τῶβλεπα νά μικραίνει, σιγά - σιγά ὅσο ἡ ἀπόστασι μεγάλωνε, μέχρις ὅτου τῶχασα ἐντελῶς ἀπό τά μάτια μου. Ἐντύπωσι μου ἔκανε ἡ ταχύτητα πού χανόταν στόν ὀρίζοντα, σάν μιά πραγματική βολίδα. Μόλις χάθηκε τό θηρίο ἔχασα καί τόν "Αγιο ἀπό τά μάτια μου.

"Όταν ξύπνησα καί μοῦρθε στό νοῦ τό τόσο ζωντανό αὐτό ὄνειρο, δόξασα τό Θεό μέ ὅλη μου τήν καρδιά. Ἦταν σαφές τό ἐνύπνιον μου. Ὁ "Αγιος Γεώργιος θά ἀπεμάκρυνε τό θηρίο (σατανᾶ) πού μου προκαλοῦσε τίς φοβίες καί τήν σύγχισι τοῦ μυαλοῦ μου, ἀλλά, ἡ ἀπομάκρυνσις του θά γινόταν σιγά - σιγά καί θᾶπερνε ἀρκετό χρόνο. Ἀκόμη τό ὄνειρό μου μου ἔλεγε ὅτι ὅταν τό θηρίο τελικῶς θά ἀπομακρυνόταν ἀπό μένα, ὑπό τήν ἀπειλή νά τό καρφώση ὁ

“Άγιος, πού τό ἀπειλοῦσε συνέχεια μέ τό κοντάρι του, ἡ ἀπομάκρυνσίς τοῦ θηρίου (καί οἱ φοβίες μου) θά γινόταν κατά τρόπον θεαματικόν καί θά ἔφευγαν ὀριστικά. Τέλος δέν εἶχα καμία ἀμφιβολία ὅτι τό ὄνειρον ἦτο ἀληθινόν καί ὄχι παγίδα διότι εἶδα τόν σταυρόν στό ἄκρο τοῦ κονταριοῦ τοῦ Ἁγίου.

Τήν ἐπομένη αὐτοῦ τοῦ ἐνυπνίου πῆγα στήν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου εἰς τό Ν. Ψυχικό διά νά εὐχαριστήσω τόν Κύριον καί τόν θαυματουργό Ἁγιόν Του, ἀλλά, τήν ὥρα πού στεκόμουν μπροστά στήν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου μέ πολύ δυσκολία ἔκρυπα τήν συγκίνησίν μου, γιατί τήν στιγμή ἐκείνη μοῦρθε στό νοῦ κάποια βλάσφημος σκέψις πού εἶχα κάνει διά τόν Ἁγιον, πρῖν ἀπό καιρό.

Συγκεκριμένα, πρῖν ἀπό πολύ καιρό εἶχα ἤ τέλος πάντων νόμιζα ὅτι εἶχα, ἓνα σοβαρό πρόβλημα. Πῆγα στήν ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Σοφίας στό Ν. Ψυχικό πού ὅπως ἀνέφερα σέ ἄλλο σημεῖο αὐτῶν τῶν γραπτῶν ὑπάρχει εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ διά νά προσευχηθῶ. Ἐκεῖ κατά τήν συνήθειάν μου εἶπα τό πρόβλημά μου στόν Κύριον καί ἐν συνεχείᾳ παρακάλεσα τήν Ἁγία Μητέρα Του καί τόν θαυματουργόν Ἁγιον Ραφαήλ νά μεσιτεύσουν. Ὅπως ἦταν τοποθετημένες οἱ εἰκόνες τῶν διαφόρων Ἁγίων μπροστά στό ἱερό τῆς Ἐκκλησίας ἔφθασα καί μπροστά στόν Ἁγιο Γεώργιο ἀλλά ἔκανα τήν ἐξῆς σκέψι τήν ἴδια στιγμή:

«Τί νά κάθουμε νά παρακαλῶ τόν Ἁι - Γιώργη νά μεσιτεύση; Αὐτός ἦταν τά παλιά χρόνια θαυματουργ-

γός. Τώρα ποιός ξέρει αν υπάρχει πλέον!» Ἐν συνεχείᾳ περνώντας μπροστά ἀπό τήν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἔκανα καί γιά κεῖνον τήν ἴδια σκέψιν! (Εἶναι ξαναλέω ἀπ' αὐτές τίς σκέψεις πού μᾶς βάζει ὁ πονηρός στό μυαλό, πού δέ τίς ἐλέγχουμε γιατί εἴμαστε ἀπρόσεκτοι καί πού ἐξ αἰτίας των ἀμαρτάνουμε, ὡς γνωστόν, τό ἴδιο σοβαρά, ὅσο καί μέ τά λόγια καί τίς πράξεις).

Ὅταν λοιπόν μοῦ ξανάρθε στό νοῦ ἡ βλάσφημος αὐτή σκέψις, πού-εἶχα κάνει γιά τούς Ἁγίους, δέν ἤξερα τί νά κάνω διά νά ἐξιλεωθῶ στά μάτια τοῦ Θεοῦ. Μήπως, σκεφτόμουν τώρα αὐτά πού μέ βρῆκαν εἶναι τιμωρία τοῦ Θεοῦ διά τήν βλάσφημον σκέψιν μου; Θεέ μου λυπήσου με ἀνέκραξα. Ἡμαρτον καί ἡμαρτον ἀμαρτίαν μεγάλην ἀφοῦ ἡ προσβολή ὁποιουδήποτε Ἁγίου Σου εἶναι προσβολή γιά Σένα τόν ἴδιο. Ἀργότερα τό ἐξομολογήθηκα μέ εἰλικρινῆ συντριβή στόν πνευματικό μου καί μέ τήν ἄδειά του ἐκοινώνησα.

41. Πρόγευσις τῆς Κολάσεως

Οἱ φοβίες μου κράτησαν τέσσαρες μῆνες περίπου μέ ὀλοκληρωτική ἀποχή καί ἀπό τήν ἐργασία μου καί ἀπό κάθε ἄλλη δραστηριότητα. Κάθε μέρα ἡ πίεσις τοῦ σατανᾶ μεγάλωνε καί ποιῶ πολύ. Μαζί μέ τίς φοβίες μου ἔκαναν τήν ἐμφάνισιν τους καί σωματικές ἀσθένειες ὅπως σοβαρές ἐνοχλήσεις στό πεπτικό

καί οἱ ροποιητικό σύστημα τοῦ σώματός μου. Ἦμουν περίπου 50 ἐτῶν ἄνθρωπος καί ἔμοιαζα κατά πολύ μεγαλύτερος. Ἡ ζωή μου εἶχε γίνει ἀνυπόφορη καί ἐάν ὁ Κύριος δέν μοῦ εἶχε δώσει γιά σύντροφο τῆς ζωῆς μου αὐτήν τήν ὑπομονετική καί κατά πάντα τέλεια σύζυγο δέν γνωρίζω ἐάν θά κατάφερνα νά ἀντέξω. Ἀλλά, εἶπαμε, ὁ Θεός μαζί μέ τήν δοκιμασία μᾶς δίνει καί τά μέσα νά τήν ξεπεράσουμε. Καί θέλεις καλύτερον μέσον ἀπό τόν ἄνθρωπόν σου νά σέ ἐνθαρρύνει διαρκῶς, νά σέ φροντίζει καί νά σέ ὑπομένῃ ἀγόγγυστα καί ν' ἀλαφρώνη ἔτσι τό βάρος τοῦ σταυροῦ σου;

Περί τά τέλη Ἰουνίου, ἡ Αἰκατερίνη Λύτρα πού ἀπό τήν πρώτη στιγμή πού μαθε τί μοῦ συνέβαινε, προσήυχετο ἐπίμονα, πῆρε τό ἀκόλουθο μήνυμα τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ γιά μένα «Γράψε εἰς τό τέκνον μας Γεώργιον ὁ ὁποῖος μεγάλως δοκιμάζεται αὐτόν τόν καιρόν ὅτι θάρθη στιγμή νά ξεχασθῆ ἢ θλιψίς πού τόν δέρνει. Νά κάνει θερμή τήν προσευχή του. Νά μή χάνῃ τήν σειρά του. Χαρά Κυρίου νά βρίσκειται πάντα μέσα στήν καρδιά του. Τό Ἅγιο μου λείψανο σάν πέπλο τόν σκεπάζει. Δέν θά τόν ἐγκαταλείψω, μή φοβᾶται» τελειώνει τό μήνυμα Του ὁ Ἅγιος.

Ἀλλά μόλαταῦτα, οἱ τρομερές φοβίες συνεχίζοντο μέ διαρκῶς αὐξανόμενη ἔντασι καί μέ ὅλα τά ἐπακόλουθά τους, καί ἔτσι φθάσαμε στά τέλη Ἰουλίου. Ἀπό τίς ἀρχές Ἰουλίου εὕρισκόμουν στήν Σάμο σ' ἓνα ἐξοχικό σπίτι τῆς συζύγου μου. Ἐβλεπα τόν κόσμον πού πήγαινε στήν θάλασσα, στίς διάφορες

ἔξοχές τοῦ ὁμορφου αὐτοῦ νησιοῦ, στά κέντρα, γελοῦσε καί χαιρόνταν τήν ὁμορφιά τῆς ζωῆς καί ἐγώ ἤμουν καθηλωμένος ὅλη τήν ἡμέρα κάτω ἀπό τόν ἴσκιο μιᾶς μουριᾶς ἀνίκανος ἀπό τούς φόβους μου νά πάω μόνος μου ἔστω καί ἕνα μικρό περίπατο. Ἔβλεπα τό καινούργιο αὐτοκίνητό μου παρκαρισμένο ἔξω ἀπό τήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ νά τό ψήνει ὁ ἥλιος, ἀχρηστο γιά μένα, ὅπως ἀχρηστα νά μέ βοηθήσουν ἦσαν καί ὅλα τά ἄλλα ὑλικά ἀγαθά πού εἶχα ἀποκτήσει στή ζωή μου...

Ἡ μόνη μου ἀπασχόλησις ἦταν νά διαβάζω θρησκευτικά βιβλία καί ἰδιαίτερα τό βιβλίον «Ὁ Ἅγιος τοῦ αἰῶνος μας» πού περιγράφει τή ζωή τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου. Πόσο δέν μέ βοήθησε αὐτό τό βιβλίον πού περιγράφει τίς ἀναρίθμητες δοκιμασίες τοῦ Ἁγίου, ἀπό μικρό παιδάκι μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς Του, καί τόν τρόπον μέ τόν ὅποιον ὁ Ἅγιος ἀντιμετώπιζε αὐτές τίς δοκιμασίες. Κρατοῦσα σημειώσεις, τό διάβαζα καί τό ξαναδιάβαζα διά νά παίρνω θάρρος καί ἔτσι φθάσαμε στό τέλος Ἰουλίου.

42. Ὁ Ἅγιος Ραφαήλ καταφθάνει

Μία ἀπό κεῖνες τίς ἡμέρες μιά ἀνηψιά τῆς συζύγου μου πού φιλοξενούσαμε ἐκεῖ θά πήγαινε στό Καρλόβασι τῆς Σάμου (κάπου δύο ὥρες μέ τό αὐτοκίνητο ἀπό ἐμᾶς) διά προσωπικούς της λόγους. Σκέφθηκα πῶς ἂν τῆς ζητοῦσα νά πάει στήν ἐκκλη-

σία του Ἁγίου Ραφαήλ πού εἶναι στό Καρλόδασι καί νά ανάψη ἓνα κερί γιά μένα, θά ἦταν μεγάλη βοήθεια. Θά τό ἔκανε ὁμως; (Ἡ κοπέλα αὐτή ἔμοιαζε νά πάσχη ἀπό ὠραιοπάθεια καί τό μόνον πού ἐφαινετο ὅτι τήν ἐνδιέφερε ἦταν ἡ ἐξωτερική της ἐμφάνιση καί οἱ διασκεδάσεις). Τῆς τό εἶπα. Δέχθηκε εὐχαρίστως (βλέπεις ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι κρίνουμε πολλές φορές τόν ἄλλον ἀπό ἐξωτερικά γνωρίσματα, τήν καρδιά του μόνον ὁ Θεός τήν ξέρει). «Πές εἰς τόν Ἁγιον Ραφαήλ τήν στιγμή πού θά τοῦ ἀνάβεις τό κερί μου ὅτι ὁ θεῖος μου μοῦ εἶπε νά σοῦ πῶ ὅτι εἶναι πολύ ἄρρωστος καί σέ περιμένει, διότι ὁ ἴδιος δέν μπορεῖ νά ἔλθει».

Μετά μερικές ἡμέρες ἀπό αὐτό, δοξασμένο τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἦρθε ὁ θαυματουργός Ἁγιος μέ τούς συμμάρτυράς Του Ἁγιον Νικόλαον καί Ἁγίαν Εἰρήνην. Κοιμώμουν καί μέ ξύπνησε καί ἔτσι σάν μισοκοιμισμένος, τόν βλέπω νά μέ πιάνη μέ τά δύο χέρια Του ἀπό τούς ὠμους μου καί νά μοῦ τινάζη ὅλο τό σῶμα ἐπάνω στό κρεβάτι, ἐπί τρεῖς φορές.

Ὅταν ξύπνησα τήν ἄλλη μέρα, διεπίστωσα μέ ἐκπληξί μου ὅτι αὐτά τά συνηθισμένα καθημερινά πράγματα πού μέχρι χθές ἔνοιωθα τόσο φοβισμένος νά τά κάνω τώρα πλέον ἦσαν ποιό εὔκολα. Ἄρχισα νά κινουῦμαι μόνος μου γιά τίς δουλειές μου, νά μπορῶ νά πηγαίνω στίς ἐκκλησίες νά ἀρχίζω νά γίνομαι πάλι φυσιολογικός ἄνθρωπος. Εἶχα δηλαδή μιᾶ σημαντική βελτίωση ἀλλά ὅπωςδήποτε δέν ἤμουν ἐντελῶς καλά. Τώρα πλέον ἄρχισα νά ἀποκτῶ

θάρος. Θυμήθηκα ὅτι τό θηρίο (στό ὄνειρό μου) ἀπεμακρύνθη σιγά - σιγά. Μοῦ τό θύμιζε συνέχεια, γιά νά μοῦ δίνει κουράγιο, καί ἡ καλή μου σύζυγος. Ἦδη τό θηρίο ἔχει σηκώσει τό ἕνα πόδι του.

Φυσικά ἡ πρώτη μου ἐνέργεια ἦταν νά πάω στό Καρλόβασι διά νά εὐχαριστήσω τόν Ἅγιο. Ὑστερα σά τόσα μοναστήρια τοῦ νησιοῦ καί στίς Ἐκκλησίες τῆς πόλεως Σάμου πού μέναμε, διά νά εὐχαριστήσω τό Θεό. Κάθε δεύτερη μέρα πήγαινα σέ μιά τοποθεσία πού λέγεται «Κότσικας». Ἐκεῖ ἐκτός ἀπό τήν εὐκαιρία πού εἶχα νά πίνω καί νά παίρνω μαζί μου ἀπό τό ἐξαιρετικό διά τά νεφρά νερό τῆς πηγῆς (διότι μαζί μέ τά ἄλλα μέ βασάνιζε κεῖνες τίς μέρες καί μιά ψαμμίασι), εἶχα καί τήν εὐκαιρία νά ἀνάβω τά κανδήλια καί νά θυμιάζω τίς εἰκόνες στό ἐκεῖ παρεκκλήσιον τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, καί μῶλη μου τήν ἄνεσι νά προσεύχομαι.

43. Ὁ Σατανᾶς ὁμολογεῖ

Ἔτσι πέρασε ὁ καιρός μέχρι τίς ἀρχές Σεπτεμβρίου πού ἐπέστρεψα στήν Ἀθήνα. Μέρα μέ τή μέρα βελτιωνόταν ἡ κατάστασίς μου ἀλλά ἀκόμη δέν ἤμουν σέ θέση νά ἐπιστρέψω στήν ἐργασία μου. Στήν Ἀθήνα συνέχισα μέσω τῆς ἐκκλησίας τόν πόλεμο ἐναντίον τοῦ σατανᾶ.

Ἡ πρώτη μου δουλειά ἦταν νά πάω στήν ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ σά Σπάτα καί ἐν συνεχείᾳ στήν

ἐκκλησία τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν, μαζί μέ φίλους μου, καί μου διάβασε ὁ ἱερέας τούς ἔξορκισμούς τοῦ Μ. Βασιλείου.

Πῆγα στήν ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Σοφίας στό Ν. Ψυχικό καί ἐκεῖ ὁ πάντα πρόθυμος καί τόσο δραστήριος σέ ἔργα πίστεως καί ἀγάπης ἱερέυς πάτερ Τρύφων Παπαχρόνης ἔκανε παράκλησι στόν Ἅγιο Ραφαήλ γιά μένα «Ἔχω καί ἐγώ πολλούς λόγους νά εἶμαι εὐγνώμων στόν θαυματουργό Ἅγιο Ραφαήλ» μου εἶπε ὁ ἄξιος αὐτός λειτουργός τοῦ Ὑψίστου, στήν εἰσήγησι τοῦ ὁποίου ὀφείλεται τό ὅτι ἐπετράπη σέ μένα καί τούς φίλους μου νά τοποθετήσουμε τήν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου στήν ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Σοφίας, σέ μιά ἐποχή πού ὁ Ἅγιος ἦταν ἐλάχιστα γνωστός καί πού ἔκτοτε, δέν παραλείπη νά μνημονεύη τό ὄνομα τοῦ Ἁγίου στό τέλος κάθε θείας λειτουργίας, ὅταν αὐτός λειτουργῇ.

Πῆγα τήν ἄλλη μέρα στήν Ἐκκλησία τοῦ Ἁγ. Γεωργίου στό Ν. Ψυχικό διά νά κάνω παράκλησι καί στόν Ἅγ. Γεώργιο. Ἐκεῖ εἶχα τήν εὐκαιρία νά διηγηθῶ στόν προϊστάμενο τῆς ἐκκλησίας ἀρχιμανδρίτη Χρυσ. Κουτουλάκη ἐν περιλήψει τά συμβαίνοντα εἰς ἐμέ. Μέ ἄκουσε μέ συγκίνησι καί μέ δυσκολία ἔκρυβε τά δάκρυά του ὅταν ἀνεμνίσθη καί μου διηγήθηκε, ἕνα θαῦμα τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου πού σήκωσε ἀπό τό κρεβάτι τοῦ Νοσοκομείου τό ἐτοιμοθάνατο παιδί τῆς ἀδελφῆς του. Ἐν συνεχείᾳ ἀπό τήν μικρή θρησκευτική συνομιλία πού εἶχα μαζί μέ τόν τόσον καλλιεργημένον πνευματικά κληρικόν δόξασα τόν

Ἵψιστον γιατί μέ ἀξιῶνη καί συναντῶ καί γνωρίζω ὄλο καί ποιό πολλούς ἄξιους λειτουργούς Του.

Καί φθάσαμε στήν παραμονή τοῦ Σταυροῦ. Γιά ἀνήμερα τοῦ Σταυροῦ ἔχω προγραμματίσει μέ τόν πάτερ Θεόκλητο τῆς ἐνορίας μου (ἐκκλησία Παναγίας Φανερωμένης Χολαργοῦ) νά κάνωμε εὐχέλαιο στό σπίτι. Τήν παραμονή λοιπόν τοῦ Σταυροῦ, αἰσθάνομαι στόν ὕπνο μου νά μέ σκουντάει κάτι καί ξυπνάω. Βλέπω μέ τρομάρα μου τόν Σατανᾶ νά ναι δίπλα στό κρεβάτι μου. Προσπαθῶ νά κάνω τό σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, νά πῶ τό πάτερ Ἑμῶν, ἀλλά ὄλο τό σῶμα μου εἶχε παραλύσει. Ἐμέσως ὁ Σατανᾶς μου λέει «Μέ αὐτά πού ἔκανες ἐσύ καί κάνεις ἐναντίον μου θά μέ τιμωρήση καί θά μέ βασανίση ὁ μέγας. Δέν μέ λυπᾶσαι;» καί αὐτοστιγμή ἔξαφανίσθηκε. Ἐμέσως σηκώθηκα καί εὐχαρίστησα τόν Θεόν γιατί χάρις στήν Δύναμίν Του καί στήν ἀγάπη Του στό πλάσματά Του στούς ὀπαδούς Του, οἱ σατανάδες ὑποχρεώνονται ν' ὁμολογήσουν τήν ἥτταν τους. «Ἐγώ Κύριε, εἶπα, οὔτε εἶμαι οὔτε θά εἶμαι ποτέ σέ θέσι νά τά βάλω μέ ἀόρατα ἀκάθαρτα πνεύματα. Μέ τή δύναμι τοῦ Τιμίου Σου σταυροῦ πορεύομαι καί τίς εὐχές τῆς ἐκκλησίας Σου χρησιμοποίησα γιά ὄπλο. Δική Σου εἶναι ἡ δύναμις, δική Σου καί ἡ δόξα» καί ἐν συνεχείᾳ ἤσυχος ξανακοιμήθηκα.

Τήν ἄλλη μέρα, τοῦ Σταυροῦ, μετά τήν Θεία λειτουργία ὅπου καί κοινωνήσα, ἦρθε ὁ πάτερ Θεόκλητος καί ἔκανε τό εὐχέλαιο στό σπίτι. Γνώριζα τόν πάτερ Θεόκλητο Φεφέ ἀπό πολλά χρόνια καί θά

χρειαζόμενοι πολύ ώρα διά νά περιγράψω τήν πολυσχιδῆ - θρησκευτική πολιτιστική, φιλανθρωπική καί κοινωνική δρασι του - διά τήν ἐξύψωσιν τῆς ἐκκλησίας. Διά λόγους πού μόνον ὁ Κύριος γνωρίζει μέ πολύ λύπη μου σημειώνω ἐδῶ ὅτι ἡ δρασις του αὐτή ἀνεκόπη, εὔχομαι ὀλόψυχα καί ἐλπίζω προσωρινῶς, ἐξ αἰτίας ἑνός σοβαροῦ τροχαίου ἀτυχήματος. Θά εἶναι μεγάλη ἀπώλεια διά τήν ἐνορίαν μας καί μεγαλύτερη διά τήν ἱερωσύνην γενικῶς νά ἀχρηστευθῇ αὐτό τό διαμάντι τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Σταματῶ ἐδῶ γιά νά μή θάλλω σέ περαιτέρω δοκιμασίαν τήν μετριοφροσύνην τοῦ ἀγαθοῦ αὐτοῦ Ἀρχιμανδρίτη διά τόν ὁποῖον ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Χολαργοῦ προσεύχονται νά γίνῃ ἐντελῶς καλά. Δόξα τῷ Θεῷ ὑπάρχουν καί πραγματικοί Ἅγιοι κληρικοί στήν ἐποχή μας καί Δόξα τῷ Θεῷ καί πάλι, αὐτοί εἶναι οἱ περισσότεροι. Διότι τώρα πού γράφονται αὐτές οἱ γραμμές νοιώσαμε ὅλοι οἱ χριστιανοί φρίκη καί ρίγος καί ἀποτροπιασμό διαβάζοντας στόν ἡμερήσιο τύπο αὐτά τά ἀσύλληπτα καί ἀνήκουστα καμώματα μερικῶν «Ἁγίων» τῆς ἐκκλησίας μας.

Μετά μερικῆς ἡμέρας πῆγα στήν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου στό Λαύριο καί μέ τούς φίλους μου κάναμε παράκλησι στόν Ἅγιο Νεκτάριο διά τήν υἰεΐαν μου. Ἐντύπωσι μου ἔκανε ἡ εὐσέβεια τοῦ προΐσταμένου ἱερέως αὐτῆς τῆς ἐκκλησίας. Γονατιστός ἔψαλλε ὅλη τήν παράκλησι καί μέ βαθειά κατάνυξι πρόσθεσε λόγια δικῆς του συνθέσεως στήν παράκλησί του στόν Ἅγιο.

44. Τό θηρίο ἔφυγε ὀριστικά

Εἶχα πάει μέ τούς φίλους μου στήν ἐκκλησία τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καί Ἰουστίνης, στή Χασιά, καί μου διάβασαν τούς ἐξορκισμούς τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ καί παρακολουθήσαμε καί τήν ἀκολουθίαν τῶν ἐξορκισμῶν. Στίς (19) Σεπτεμβρίου πήγαμε, διά τρίτη φορά, στήν ἴδια ἐκκλησία. Τό ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας αὐτῆς ἐκεῖ πού καθόμουν σπίτι μου, ξαφνικά, σάν νά μου ἔφυγε ἀπό τό στήθος μιά βαρειά πλάκα πού ὄλο αὐτό τό διάστημα τό βάραινε, καί ἀπό τήν στιγμή ἐκείνη ἔγινε ἐντελῶς καλά. Δέν ἔνοιωθα πλέον τίποτα ἀπολύτως. Ἦταν σάν νά πέρασα ἕνα πολύ μεγάλο πυρετό ὁ ὁποῖος εἶχε ἀρχίσει νά πέφτει σιγά - σιγά ἀπό τίς ἀρχές Αὐγούστου καί πού, τήν στιγμή ἐκείνη, ἔπεσε ἀπότομα στά φυσιολογικά ἐπίπεδα.

Μεγάλη ἦ δύναμις τοῦ Κυρίου. Αὐτός ὁ παιδεύων καί πάλι ἰώμενος, ὁ ἱατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν εἶχε δώσει τέλος στή δοκιμασία μου. Ὅλοι οἱ Ἁγιοὶ πού προανέφερα καί τόσοι ἄλλοι πού παράλειψα νά ἀναφέρω καί τῶν ὁποίων μέ ἐπιμονή ζητοῦσα τήν βοήθεια Τους, ὄλοι Τους, μέ ἐπικεφαλῆς τήν κυρίαν Θεοτόκον ἐνώσανε τήν προσευχή Τους μαζί μου καί ὄλοι Τους, εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό, μεσίτευσαν στόν Κύριον γιά μένα «Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ».

“Όλοι οί ιερεῖς πού ἀνέφερα καί πού τόσον ἀνιδιοτελῶς μέ βοήθησαν μέ τίς ἱκεσίες τους στόν Κύριον καί τούς Ἀγίους Του, καθώς καί ἡ καλή μου σύζυγος καί οί πραγματικοί μου φίλοι πού ὅλοι τους ἔνωσαν τήν προσευχή τους, μαζί μου, ἄς ἔχουν ὅλοι τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

45. Μερικά διδάγματα

Ἀπό αὐτή τή δοκιμασία πού τόσα πολλά μέ δίδαξε ὅπως τήν ὑπομονή, τήν ὑποταγή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, τήν ἐμπιστοσύνη στήν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ, διδάχθηκα ἀκόμη, τήν ἀνάγκη καί τήν ἐξάρτησι ἀπό ἄλλους ἀνθρώπους κατά τόν χρόνον τῆς θλίψεως, ἀλλά καί ἀκόμη τήν ματαιότητα καί ἀχρηστότητα τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν.

Διεπίστωσα λοιπόν ὅτι εἰς τάς θλίψεις πού ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ μᾶς στέλνει, καλεῖται – καί ἔχει κάθε συμφέρον – ὁ Χριστιανός νά δείξη ὑπομονήν. Αὐτή δέ ἡ ὑπομονή δέν εἶναι βέβαια, μιά ἀπάθεια, σάν ἐκείνη πού προσπαθοῦσαν νά δείξουν κάποιοι ἀρχαῖοι φιλόσοφοι. Οὔτε εἶναι πάλι μιά μοιρολατρική κατάστασις, πού σκύβει ὁ ἄνθρωπος τό κεφάλι, διότι δέν ἔμπορεῖ νά κάνη διαφορετικά. Ὁ Χριστιανός αἰσθάνεται τό βάρος τῆς θλίψεως, τόν πόνον τῆς ἀσθενείας, τήν στενοχώριαν τῆς πτώχιας, τήν πικρίαν τῆς ἀδικίας. Πονεῖ ἐξ αἰτίας των ἡ εὐαίσθητος καρδιά του.

Ἄλλά ἐδῶ εἶναι τό θαυμαστόν, δέν καταβάλλεται ἀπό τόν πόνον, δέν ἀπογοητεύεται ἀπό τήν παράτασιν καί ἔντασιν τῆς θλίψεως, δέν πικραίνεται ἀπό τās πικρίας, πού ἄλλοι τόν ποτίζουν. Ἡ συναίσθησις ὅτι αὐτά τά ἐπιτρέπει διά τόν καλόν του ὁ Πανάγαθος Πατέρας, ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος καί μέ στοργήν εὐρίσκειται κοντά του, τόν κάνει νά χαίρη. Πίσω ἀπό τήν θλίψιν βλέπει τόν Θεόν. Πέραν ἀπό τόν πόνον βλέπει τήν μακαριότητα τοῦ Παραδείσου.

Ἐξ ἄλλου τό συμφέρον τοῦ Χριστιανοῦ εἶναι νά μιμηθῆ τόν Χριστό στήν πλήρη ὑποταγή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί νά θυμᾶτε πάντα πῶς αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς πρῖν ἀπό τό μεγάλο Θεῖο Πάθος πέφτει στά γόνατα καί λέει πρὸς τόν Πατέρα τό μεγάλο λόγο τῆς αὐταπαρνήσεως. «Ὅχι ὅπως θέλω ἐγώ, ἀλλά ὅπως θέλεις Ἐσύ».

Ὁ Θεός δέν εἶναι εἰς τήν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀνθρώπου διά νά τοῦ ζητᾶμε εἰς ἀνταπόδωσιν τῶν ὕμνων καί τῶν προσφορῶν μας τήν ἱκανοποίησιν τῶν ἐπιθυμιῶν μας «Θέλω εὐτυχία, θέλω ὑγεία, θέλω τοῦτο, δέν θέλω τό ἄλλο»!

Ἀπό τότε πού ἦρθε ὁ Χριστός ἀνέτρεψε μέ τά παραδείγματά Του τή συνήθεια αὐτή καί ἄλλαξε τούς ὅρους «Ὅχι, ὅ,τι θέλω, ἀλλά ὅ,τι θέλεις Ἐσύ». «Γεννηθήτω τό θέλημά Σου ὡς ἐν Οὐρανῶ καί ἐπί τῆς Γῆς».

Ὅταν ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου ὑποτάσσεται στή θέλησι τοῦ Θεοῦ, ἐνώνεται καί συμπίπτει μέ αὐτή ἰδού ἡ ἀληθινή εὐτυχία.

Τί σημαίνει ἂν ἡ θέλησις τοῦ Πατέρα σέ ὑποβάλ-
λει σέ θλίψεις καί δοκιμασίες; Ἐάν πιστεύω εἰς τόν
Πατέρα ξέρω πῶς Αὐτός μέ ἀγαπᾷ καί θά μέ σώσῃ.
Δέν μπορεῖ λοιπόν παρά νά θέλῃ τό καλό μου, ἀκόμη
καί ἂν αὐτό τό καλό στά μάτια τῶν ἀνθρώπων φαίνε-
ται ὡς ἡ φοβερότερη τιμωρία.

Θέλω λοιπόν τό καλό μου ὅταν θέλω αὐτό πού
θέλει ὁ Πατέρας μου. Ἡ τιμωρία Του εἶναι ποιό
σοφῆ ἀπό τήν σοφία τῶν ἀνθρώπων καί τό μαρτύριο
(δοκιμασία ἢ θλίψι) πού μᾶς ἐπιβάλλει εἶναι μιά
ἀγαθοεργία πού ξεπερνᾷ ὅλες τίς ἀνθρώπινες εὐτυ-
χίες.

Κλείνοντας δὲ αὐτό τὸ Κεφάλαιο σκέπτομαι
πόσο ταιριάζει στήν περίπτωσή μου ἡ Δαυιδική
Προσευχὴ τῶν τριῶν παιδῶν: «Ἐξημάρτομεν
ἐν πάσι, καί τῶν ἐντολῶν Σου οὐκ ἠκούσαμεν
οὐδὲ συνετηρήσαμεν οὐδὲ ἐποιήσαμεν καθὼς
ἐνετείλω ἡμῖν, ἵνα εὖ ἡμῖν γένηται. Καί πάντα
ὅσα ἐπήγαγες ἡμῖν, ἐν ἀληθείᾳ κρίσει ἐποίησας.
Μὴ δὴ παραδώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος... καί μὴ
ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός Σου ἀφ' ἡμῶν».

